

Giới thiệu Chàng Đại Gia Kiều Ngạo

Chàng Đại Gia Kiều Ngạo là một câu chuyện về học đường và nhan vật chính ở đây là anh, Shine và cô, Jen. Shine được biết với cái tên đào hoa đã làm cho mọi bọn con trai lẫn con gái phải ganh tị và ham muốn chỉ với mã đẹp trai và là công tử nhà giàu...

Jen là một cô gái xinh đẹp, cá tính, không ưa gì anh và luôn bày mọi trò dử dội để có thể bắt nạt được hắn. Thật ỨC CHẾ khi một hình mẫu như hắn lại bị con nhỏ kia làm cho tan tành, anh bắt đầu trả thù cô bằng những trò nhẹ nhàng nhưng thâm thúy ...

Rồi sẽ còn bao nhiêu lần quậy phá của cô nhắm đến anh ? Một con người như anh bản chất hiền lành có lẽ đã bị cô chọc cho trở thành ác quỷ trong một ngày nào đó không xa .!!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Eyes

Trong con gió' nhe nhàng nhưng se lạnh khi sắp chuyển đông shine ngược đời mắt buồn bã nhìn về nơi xa xăm.Lúc đó không ai biết cậu thiếu gia chúng ta đang nghĩ gì.Đôi mắt ưu sầu,lạnh băng...

Đang trong nỗi suy tư,một cô bé chạy với tần số khá lạ lùng.Đúng như mọi người nghĩ 2 người họ đã chạm mặt nhau nhưng thường thì sẽ có 1 tiếng sét tình yêu nhưng trong trường hợp này thì lại khác...

-Nè!đi ko nhìn hã con kia!.Tiếng quát lớn của shine khiến những người đi đường và cũng nhất là những bà 8 sẽ phải tập vào già chuyện.

-"Con kia" dùng ngôn ngữ với phụ nữ thế hã?Tên bất lịch sự.cô bé cũng chẳng chịu nhịn vừa quát lớn theo đó tặng kèm 1 món quà là 1 cú đá ngay chân khiến shine ôm chân lại.

Tặng thưởng xong món quà cô bé nhanh nhẹn chạy đi nhưng lần này tần số cao hơn bang đầu(cũng đúng thôi Lâm Khải Uyên- Jen là 1 vận động viên điền kinh có hạng ở trường mà).Còn về mặt shine chỉ ngược nhìn rồi đứng dậy miệng cười hiểm,miệng nói nhảm-"Tây Long à!"

Sau cú va chạm đó cô bé ngậy thơ trong trắng kia...không biết đã đụng vào ai,sau này cô bé có' hối hận về cú đá' không các ban đọc cùng xem nhé!^^

Haizzz!tiếng thở dài của Jen đang trong tiết học Văn khiến không khí im lặng mất đi hồi nào cũng ko biết và thế là ví 1 phút làm lỗi..

-Ra ngoài đứng tấn cho tôi ngay lập tức!!tiếng thầy giáo Dũng bụng phệ(nick name của thầy)làm cho Jen nói sao nhi "sung sướng" hí hửng đứng tấn cô bé nghĩ thầm:"Thà đứng tấn còn hạnh phúc hơn nghe ông thầy già đó gậy mê"

Trong lúc đứng chịu hình phạt Jen đứng nhìn về phía bầu trời xanh thẳm có những chú chim bay ngang qua rồi mất hút,có những chiếc lá nhẹ nhàng đáp xuống đất rồi lại bay vào không gian yên tĩnh cũng không đứng cho lắm

Cảm hứng bị cắt đi khi Jen hết sức ngạc nhiên ánh mắt không hề chớp và nói trong giọng điệu bán tính bán nghi:"Tên này là tên hồi sáng!sao hắn lại ở đây?"

-Chào người quen! shine nói trong gương mặt vui vẻ thoảng chút lại có nét kiêu ngạo,ánh mắt nhìn Jen lúc lạnh lùng nhưng lúc lại giận dữ.

-"Ai lại thêm quen 1 tên bất lịch sự chứ!"lời nói khiêu chiến của Jen dành cho shine khiến từ 1 lớp học đang yên ổn nháo nhào chạy xem sự tình và cả thầy giáo thân yêu cũng không phải người ngoại lệ.

-Nhẹ nhàng shine đặt 2 tay lên tường ep' Jen lại và rồi đưa tay lên cảm Jen nhìn sâu vào mắt cô bé thoát đầu là sự chống đối nhưng cái ánh mắt như cuốn người nhìn vào 1 không gian vô tận như đang được bước sâu vào con người shine.Đột ngột chỉ trong vài giây ánh mắt thay đổi đó là sự đáp trả lại lời khiêu khích của Jen cùng với 1 lời nói khiến ai nghe cũng xanh rờn:-"Đã thế thì đừng trách sao tôi ác"quay ngoắc đi với nét mặt kiêu ngạo theo sau đó là tiếng những cô tám già lên tiếng-"Ồi!!!!!!!!!!đẹp trai quá,đúng chuẩn không cần chỉnh!!!"

Còn Jen thì bỗng nhiên tim đập liên hồi có thể nói là shine chính là nguyên do,cô bé nhìn bóng shine đi khuất rồi ục ịch người xuống đất.ngược nhìn shine đi lòng cô bé suy nghĩ vẫn vơ.

tối.....

(Trịnh Khải Văn ba là chủ tịch của tập đoàn Trịnh phát mẹ là một ca sĩ có tiếng,sinh ra 1 gia đình sung sướng nhưng chưa bao giờ được sự quan tâm của cha mẹ=> nghe từ thông tin lá cải) cô bé thờ 1 hơi dài rồi suy nghĩ vẫn vơ..."Cậu ta ban đầu là 1 tên thô lỗ khó ưa,nhưng sau khi nhìn vào cái đôi mắt đó cứ như có 1 mảnh lực nào đó vậy...buổi tối Jen cứ nghĩ rồi nghĩ...có lúc cô bé nghĩ mình bị cuốn hút bởi cái nét đẹp đó chẳng hay là vì 1 lí do nào đó.Buổi tối đó Jen ngủ sớm và sáng sớm đôi mắt thâm quầng làm cho ai nhìn thấy đều miệng chữ A.Cũng cái buổi sáng đó,shine cũng đứng đợi Jen ở

cổng trường. Jen thấy vậy chân bước đi nhanh như muốn né nhìn cái ánh mắt đó.

Bỗng nhiên...

-Làm bạn gái tôi nhé?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cuộc đi chơi đáng nhớ...

mặt jen ngạc nhiên shine cô bé bây giờ trong đầu ko biết đang nghĩ gì? tìm thì ngày một đập lớn hơn (cứ như sắp lộn ra ngoài)

shine nói tiếp với gương mặt như thiên sứ (ai cưa gái mà ko vậy =) :- "Vậy tan học bạn cho tôi 1 câu trả lời nha."

__Rồi shine áp sát nhẹ mặt vào Jen nói khẽ "Tôi mong câu trả lời của bạn lắm" shine bước đi chậm rãi nhưng có cái gì đó thật cuốn hút ở cậu con trai tuổi 17.

Jen nhìn lòng thì co lại suy nghĩ.... nhưng sau đó cô bé đầu biết nụ cười nhẹ hiện lên mặt shine...

Trong tiết Văn

Jen ngồi thờ thẩn suy nghĩ và cũng đã tâm sự với những đám bạn của mình câu trả lời của tụi bạn đồng thanh 1 lượt là nên "đồng ý" (nhìn bề ngoài đủ hết tiêu chuẩn của mấy nàng mà). Linh Đan bạn thân của Jen 5 năm tâm sự: - "Bạn có điểm phúc sau không trả lời ngay lúc đó, ai trong lớp cũng mong sẽ được "hoàng tử" (đặc nick name mới) tỏ tình mà!!

cả đám chụm năm rồi chụm bảy rồi con số nhân lên khi nào cũng không ai biết.

Jen nói trong cái giọng điệu lo lắng: "nhưng có khi nào câu trả lời của tụi mình (vì jen ám ảnh câu nói "vậy đừng trách sao tôi ác!")... cô bạn jen cắt ngang mà nói:

- "Ôi trời! bạn đừng suy nghĩ sâu xa quá đi, biết đâu anh ta đã quên chuyện cũ và vân vân vân...!!

Jen lại trong tâm trạng phân vân, Jen nghĩ hay mình từ chối... nhưng cái ý nghĩ vụt tắt khi Linh Đan thủ thỉ với jen:

- "Nếu hấn mà làm cho jen khóc tụi này ko để hấn yên đâu" mặc dù anh ta rất đẹp trai" nói xong Linh Đan và đám bạn chạy ra xếp theo hàng đứng ngắm shine 1 cách mắt kiểm soát. Cô bé cười khúc khích nghĩ "có thể tụi nó nói đúng và lại ai lại hấn có nhiều cách trả thù đâu cần phải làm trò này" Và rồi cái gì tới sẽ tới.... "Tùng Tùng Tùng!" tiếng cổng trường vang lên cũng như jen cô bé đang lưỡng lự, tìm đáp thôi thúc... bỗng 1 cái kéo tay Jen lại cô bé quay đầu lại mặt ngạc nhiên...

- "chắc cậu đã có câu trả lời" Gương mặt đầy tự tin khiến jen ngạc nhiên sau 1 hồi suy nghĩ cô bé quyết liều

- "Ừm!"

Như biết trước sự thể shine cười tươi rồi lôi jen đi lên chiếc xe lao đi thật nhanh. còn jen thì như 1 con búp bê vậy, trong không khí ồn ào của tiếng xe cộ jen gương mặt nhìn shine (hình như khi nghe lời tỏ tình của shine, Jen hơi bị yếu đuối nhỉ! Nhưng sự thể thế nào mình sẽ nói vào chap sau).

Một hồi lâu jen nghĩ ngại hỏi shine: "Tại sao bạn lại thích mình chúng ta chỉ mới gặp nhau chưa đầy 1 ngày... và lại cái gặp đầu tiên bạn cũng ko thích mình... tại sao?... " gương mặt cô bé như có nhiều câu hỏi, shine biết và trả lời 1 cách bình thản

__ "Vì mình thích bạn, chẳng lẽ thích cũng có lý do sao? ừ thì lần đầu ko tốt đã sao nào?"

Câu trả lời đã làm Jen càng rối nay lại càng rối. Chiếc xe dừng lại cái suy nghĩ của jen vụt tắt

- "Thôi đừng suy nghĩ nhiều chúng ta đi chơi nha!" gương mặt tươi cười của shine như ánh mặt trời, có 1 cái cuốn hút lạ khiến jen đáp tắt cái suy nghĩ đó. Nhưng cô bé càng ngạc nhiên khi thấy đây là công viên đầm sen, cô bé chưa kịp hỏi thì bị shine lôi đi chưa kịp ứ ớ.

- Hết đi bong bóng nước thì đến ngôi nhà ma rồi tàu siêu tốc,... lần lượt nhưng trò chơi đó đều vang dội tiếng la hét của Jen, còn shine thì trêu đùa. Nhìn không gian đó jen như hạnh phúc vô bờ bến.... Vòng đu quay thứ mà jen thích đi nhất đang, mãi ngắm nhìn cảnh vật jen bắt ngờ trước cái hôn lên trán của shine...

- "Bạn thật đáng yêu!!" shine nói và nhìn thẳng vào mắt jen.

"Đúng rồi cái ánh mắt này đã làm jen suy nghĩ,cái ánh nhìn như nuốt trọn trái tim jen,như muốn đi xuyên thấu con người jen..."

Trên đường về jen nữa ngại vì bị kiss lên của shine nói thật là thích lắm mà ko dám nói thôi. càng nghĩ jen càng cười

"Vui lắm sao mà cười miết thế"shine nhìn jen với nét mặt khó hiểu.."KÉT!!!!"

-tiếng xe thắng gấp jen thì mặt hơi buồn có thể là do rơi xa shine."tối ngủ ngon nhé,kiss you!" jen ko thể ko cười tươi khi nghe lời nói ngọt như đường ấy được..chiếc xe lao đi rồi khuất dần trong màn đêm.

Đứng nhìn theo jen lòng hạnh phúc nghĩ thầm"Cậu ta không như mình nghĩ"

Tối hôm đó...

Trong lúc đang ngồi mê mẩn suy nghĩ thì chuông điện thoại reo lên Jen mặt chút bức vì bị quấy rầy...

-"A lô!" Giọng hơi bức tức,nhưng sau khi nghe người đáp trả lại jen xanh mặt

"Sao con nói chuyện quạo thế Uyên" bố Jen đáp lại với giọng hơi nghiêm

-"dạ ...dạ.. tai điện thoại.... của con bị ..bị ai đó nhá nên con bức ấy mà." giọng điệu cà lăm của jen không thể qua được ba mình(vì khi nói dối Jen bị bệnh cà lăm)

"ba đi công tác vài ngày con ở nhà nghe lời mẹ đấy"nói xong ba cúp máy.

Jen thở dài như vừa thoát khỏi 1 cơn bão...

Còn về phần shine câu nhóc suy tư về buổi đi chơi hôm nay...."Cộc cộc! tôi vào được chứ thưa cậu chủ!

"Vào đi" tiếng nói lạnh lùng làm bầu không khí lạnh nay càng lạnh hơn

"Đây là những thứ cậu chủ cần tìm" nói xong ông quản gia từ từ bước ra.

(Lâm Khải Uyên 17 tuổi được 3 năm liền đạt huy chương vàng cha là Lâm Duy Tân là giám đốc công ty GDS,mẹ là bà Trần Huệ Lan nôi trợ,...)

Buổi sáng hôm nay trời đã thấy se lạnh ko gian yên tĩnh đến buồn nát ruột, trên ko gian buồn tĩnh đó,riêng chỉ có jen đang phi thân nhanh chạy đến trường...

" Cũng tại mình tôi wa ko ngủ sớm cứ lo suy nghĩ chuyện gì nên mới trễ như vậy,bức quá!!!"

'Két!!!!'

"Lên xe đi!"tiếng shine nhỏ nhẹ như mời gọi vậy,jen ngạc nhiên quay đầu lại nhìn ngơ ngác...

"hầu nhìn nữa là trễ thật đó!" shine mỉm cười lộ ra cái lúng đồng tiền sâu nhìn rất yêu và duyên,jen vội vàng lên xe và cảm ơn shine từ đoạn đường đi...cho tới trường.xe thắng gấp lần này tiếng xe ko còn quan trọng nữa mà là giờ đây jen bắt ngờ vì cái kiss nhẹ lên má của shine,sau khi kiss

xong shine ap nhẹ mặt vào mặt jen noi khẽ:" nhìn bạn thật dễ thương,mình ko cầm lòng nổi!"

Mặt jen đỏ như trái cà chua chín vậy có thể nói là mắc cỡ chẳng....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Giả tạo

Một buổi tối ko ngủ nữa đối vs Jen... chỉ mới 1 ngày đồng ý wen 1 đại thiếu gia Jen như đang chìm vào ảo tượng cô bé ko muốn giấc mơ này biến mất nhưng đó đau phải là mơ(Jen nghĩ thế).

Những ngày mới tới bắt đầu cho cuộc tình của cô.tiếng đồn về mối wan hệ của cô và đại thiếu gia đã được lan truyền vs tốc độ nhanh cứ bước vào trường là...

"Nhờ đó đó...,trông chẳng xứng tí nào,..." Những câu chối tai khiến jen cũng bức lắm nhưng cô bé biết nói gì bay giờ đó là sự ganh ghét của họ jen ko thể cầm cân,...buc thì bức nhưng cũng có người đang thích thú đứng nhìn từ xa....(chắc ai cũng biết)

"Nè!Shine có nghe tụi nó nói gì về tụi mình ko?"Jen bực bội nói lên với gương mặt .

"Nghe gì?...À kê đi họ thích nói chẳng lẽ chung ta cấm họ đc.đúng ko nè" vừa nói shine vừa vuốt má Jen như trêu đùa nhưng lại như xoa dịu cô vậy.

"Nhưng biết là vậy mà....."Ồi nói như khựng lại bởi cái hôn vào môi của shine,Jen như ngớ người tay chân mềm nhũn ra và trong trạng thái bất động.

"Thôi! đừng nhõng nhẽo nhé"shine cười mỉm rồi bước đi ,Jen ngược mắt nhìn theo....thất thần...

Trong tiết Hóa jen đang mãi nghĩ cách đối phó vs tin đồn ác ý đó thì bà 8 của lớp xuất hiện...

"Ê tụi bay! muốn nghe tin nóng hông!"điều hiển nhiên là cả đám sẽ bu lại trong đó cũng có nhân vật chính của chúng ta.

"Nghe đâu có đùa se chuyển vào lớp mình đó"cả đám trở mắt rồi hỒ 1 tiếng thay nhau xi dứa dưa tin.

"Khoang!tao nói chưa hết thằng này đẹp lắm ngang cỡ Lee Min Ho í"nghe xong ai cũng chạy vào đùa nhau hồi "thiệt ko mày".

Đôi vs Jen thì ko wan tâm vì jen đang có 1 quý thiếu gia của mình rồi...đang cố thoát khỏi đám đông đang chen chúc gì chuyện thì...

"còn tin nữa! Uyên kì này chết rồi nó bị con Gia Ngân lộp trên gửi lời hỏi thăm"Nghe xong Jen mất trái tới mắt phải dụi liên hồi cô way người lại mất đơ.

-Ai cũng biết Gia Ngân là chị 2 trong số chị 2 của trường vs lại nhà Ngân thuộc dạng giàu có , bị nhiều lần đuổi học nhưng ko biết sao vẫn ở trường này mà vẫn ung dung hành nghề.(biết rồi không cần Ty trình bày)

-Gương mặt tái mét ánh mắt thất thần miệng lắp bắp-"Tiêu rồi"Jen đang suy nghĩ những trò của Ngân giành tặng cho mình,rồi cô nhiều mắt lại như muốn thét lên....

"Sao thế?"shine đứng từ đằng sau hỏi với gương mặt bình thản.Sau khi nghe Jen trình bày dự việc cậu nhóc chỉ tỏ vẻ thích thú...khiến jen ngạc nhiên.

Shine quay mặt đi nói vs jen:"Thôi hôm nay tớ bận câu tự về nhé!"câu nói khiến jen sock vì jen nghĩ trong tình cảnh này shine là người luôn bên mình giúp mình giải rối chứ...

Jen ko ăn cơm và hầu như Jen đang nghĩ ngợi nhưng điều mà jen đã từng ko muốn nghĩ...cô bé trắng trọc lại nhớ tới"Đã thế thì đừng trách sao tôi ác" trong lòng lại muốn ko phải...

Ngày thứ 3 kể từ khi wen shine 3 ngày cho 1 tình yêu hơi ko mấy thực tế và chắc sẽ ko xảy ra vs những ai đang đọc t/p này...nhưng lại đang xảy ra cho câu chuyện ty đang viết...^^

Một buổi sáng trời ko đẹp như mọi khi,trời âm u đen chịt như đang muốn mưa nhưng ngộ là ko rơi 1 giọt,....

Long Jen cũng thế cô bé như đang trĩu nặng ko kém...

"Uyên!tiếng gọi thầy Văn đã ngăn chặn cái suy nghĩ cô bé

jen ngẩn mặt "dạ,dạ....."

"Em photo cho lớp tờ đề cương này nhé"nói xong thay đi,jen thần thờ khụy người xuống thờ như cô bé đang mệt mỏi và nghĩ"mình thật tệ hại và ngu ngốc...."

Vào phòng photo Jen đang định bước vào thì...

"Hay thật cứ như tao đoán con đó bị Ngân hãm,chắc sẽ sắp có phim xem"hoi xong tiếng cười thất thanh của 1 người rồi từ từ 2 người và 4,5 người...

Giọng nói đó là.. Xoạch!tiếng cửa trong phòng mở ra Jen và người đang đối diện đẩy đều ngớ ngàng...

-Nếu người đời hay nói "Im lặng là vàng"thì ko biết trong trường hợp này nên im lặng hay...

_...

_...

_Nó ko nói gì dù chỉ 1 lời.Sự im lặng từ chút xâm chiếm bầu ko khí nặng nề trong nó...

-Cứ nhìn cử chỉ thần nhiên của hần nó lại cảm thấy đau.Một cái đau như muốn vỡ nát một sự thất vọng trong đó có sự trách móc...

-"Thật đáng tiếc!!!"

-Tiếng nói cắt đứt suy nghĩ của nó...là hần,sau những gì hần gây ra cho nó mà hần vẫn có thể thốt lên lời nói đó sao?

- "Vậy mà tôi cứ ngỡ sẽ còn đùa vs cô nhiều hơn như vậy nữa chứ!" Nét mặt vừa nói vừa đùa cợt của hắn khiến nó tức này càng tức hơn.

- Nó nên im lặng nữa ko? Nó suy nghĩ nhưng ánh mắt ko ngừng nhìn hắn, nó tự trách mình nó ngu đã quá cả tin... vì mình quá mồm trai... bây giờ nó có đào 1 cái hố cũng ko hết nổi nhục nhã...

- "Sao thế cô bị câm rồi à? vậy mà tôi nghĩ cô sẽ làm những trò ..." câu nói chưa hết lời thì những tiếng cười khúc khích của đám bạn hắn cất lên.

- Mắt nó chau lại, mặt đỏ bừng nó ko thể kiềm chế hành động nó nữa...

"BÓP!!!!!!!!!!!"

- Nó nhìn hắn vs ánh mắt trừng trừng như muốn ăn tươi hắn vậy. Hắn thì vẫn vs cái cừ chi bôn cợt của hắn.

- "Cô gan nhĩ! cái tát này đau đấy." vừa nói hắn áp mặt vào nó...

- "Anh nghĩ anh là ai mà tôi ko tát anh, với những người như anh cái tát này còn nhẹ" nó ko ngại nhìn thẳng vào hắn.

- Hắn cười, bây giờ đám bạn hắn cũng chả cười nói chung là ko dám cười vì lúc hắn cười còn đáng sợ hơn khi bình thường. mà trong lúc trường hợp này thì càng ko dám.

- Hắn ko nói ko rằng nâng bổng người nó lên khiến nó ngạc nhiên. Hắn mạnh quá, nó dù có vùng vẫy, có đánh có đạp cỡ nào cũng ko thoát khỏi vòng tay của hắn.

_ "Buông ra!"

_ ...

_ "Đồ tồi, thả tôi xuống!"

_ ...

Hắn thả nó tại 1 chỗ bỏ hoang của trường, đó là lớp học đang đc thi công. Nó bực ko là giận là muốn điên lên.

- "Lại muốn làm gì nữa! Như vậy vẫn chưa đủ à? đừng nghĩ anh giàu rồi thích làm gì thì làm tôi..." lời nói chưa hết nó bị hắn ôm hôn xối xả.

Nó cố cự mình cố đẩy hắn ra vẫn ko đc...

Trong hơi thở dốc hắn áp mặt vào nó nói: "chưa cô gái nào thoát khỏi tôi đâu, kể cả cô" hắn cười mỉa rồi từ từ bỏ đi...

"Vậy à! anh quá tự cao rồi đó. Đối vs tôi trong lúc này anh chả có gì cuốn hút cả, đồ tồi"

Hắn khựng lại và lặng hồi lâu. Nó thì đứng một chỗ cố gắng lau chùi chùi miệng nó... hắn đứng trước mặt nó từ lúc nào. Nó trợn mắt, bây giờ trong hắn thật đáng sợ.

Hắn lấy dây nịt trói tay nó. Bây giờ nó hốt hoảng thật sự. Nó có hơi hận cũng đã muộn. Áo nó bị xé toạc làm đôi, nước mắt ngấn dài chảy trên mặt nó. Lúc này hắn nốc trong túi chiếc điện thoại chụp đủ kiểu, vừa chụp hắn cười mỉa. Còn nó như khóc òa. Miệng nó ko thể nói đc câu nào. Mặt nó xanh rồi trắng bệch ra.

"Vậy ra cô vẫn muốn chơi vs tôi à! Để xem khi ngày mai hình cô đc toàn trường thấy cô còn dám dùng những lời lẽ đó ko?" vừa nói hắn cười mỉa.

Nó ko thể tưởng tượng nổi nó đã từng động lòng vì tên bỉ ổi như hắn.

"..." - Nó im lặng ôm hai bả vai nó, nó như muốn ngất đi khi nghe hắn nói xong từng câu từng chữ của hắn thốt lên.

"Anh muốn tôi làm gì? Anh nói đi" - nó thét lên ánh mắt to tròn vs những giọt nước mắt rung rung còn đọng lên trên khóe mi khiến nó đẹp.

- "Khà khà! sao tôi ko đùa vs cô thêm nhĩ cô vẫn chưa biết hết về tôi đâu vậy để tôi tạo cơ hội cho cô vậy. Nếu cô chịu làm tất cả những gì tôi nêu ra cô thì hình cô sẽ ko bị ai biết cả, còn nếu ko chắc cô cũng hiểu nhĩ?!"

Nó chết lặng và câu trả lời của nó chắc ai cũng biết. Cuộc sống của nó sẽ thay đổi rồi và cả hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quá khứ

- Sự thật thì bây giờ nó ko thấy đau hay gì cả vì bây giờ nó ghét hấn, căm hận hấn tột độ. Loại người như hấn nó nghĩ nó quá ngu khi "từng" động lòng vì hấn, suy nghĩ, lo âu. blom...blom.

- Nó nhớ lại những lời hấn nói, những điều kiện quá đáng của hấn.

"Vậy là cô đồng ý rồi đúng ko?" hấn nhìn nó vs ánh mắt khoái chí.

- Nó im lặng, nhìn hấn vs ánh mắt hình viên đạn...

"Như vậy nhé! cô sẽ là nô lệ của tôi. Tôi sai cô điều gì cô cũng phải làm còn ko thì đừng trách tôi ác. Dễ mà! hấn cười híp mắt, lộ ra cái lũng đồng tiền mà nó từng rất thích. Nhưng bây giờ thì nó chỉ muốn đâm hấn cho bỏ tức mà thôi.

- Trở về vs thực tại, nó đang hằm hằm tức thì Linh Đan gọi nó.

"Ê mày! sao sang ko thấy mày trong lớp, đi chơi vs "hoàng tử" à? Ghê nhii!!"

Mắt nó neho lại, mặt nó đỏ lên, nó hét : "Đừng nhắc tên khốn ấy trước mặt tao."

Con ban nó đơ nguyên con, chưa kịp nói gì nó cúp máy cái rụp.

"Hoàng tử à? Tên đó là ác quỷ đội lớp cừu thì đúng hơn"- Nó nhớ tới cảnh hấn xé toạt áo nó ra... mặt nó đỏ ửng.

"AAAAA! ko biết hấn có thấy? Nhưng như vậy chắc hấn đã thấy hết rồi..."- Nó đập đầu giường la inh ỏi.

Về nhà họ Trịnh:

- Hôm nay, hấn ko đi đưa xe vs đám bạn hiền của hấn nữa mà thay vào đó hấn xem lại những tấm hình của nó. Hấn cười 1 cách khoái chí, rồi nhìn về phía khung ảnh. Mắt hấn buồn lại...

_Cạch!-hấn úp khung ảnh... lại đi ra lang cang, trời cũng se lạnh, nhưng hấn làm lạnh bầu trời thì đúng hơn. Ánh mắt hấn ko thôi nhìn về khoảng ko vô tận.

"Anh à! đẹp ko? hoa này là hoa Ly Ly đó!-Nụ cười rực rỡ của cô gái khiến ai nhìn vào cũng tưởng là một thiên thần cupid, đáng yêu và tỏa sáng.

"..."-Là hấn nhưng hấn ko đáp chỉ nhìn cô gái vs ánh mắt triều mến, ánh mắt ấm áp mà đã lâu người thân hấn đã ko thấy nữa.

"Anh lúc nào cũng im lặng cả, em đi xem tiếp đây!"-Gương mặt phụng phịu khiến cô bé nhìn thật yêu.

-Hấn nín cô gái lại bằng 1 nụ hôn...hanh phúc, những từ giành cho niềm vui, ấm áp chỉ giành cho hấn bây giờ.

.....

"Cậu chủ?"-Ông quản gia lay hấn đưa hấn về tiềm thức.

"..."-hấn im lặng

"Bà chủ mai sẽ về nước, cậu có đi đón ko ạ?"-Ông quản gia có vẻ hơi lúng túng khi nói lên như vậy.

"Ông sẽ biết kết quả mà."-lời nói lạnh lùng của hấn khiến ông quản gia khúm núm lại và tự động lui ra.

-Ông đã quá quen vs hấn bản tính lạnh và kiêu ngạo của hấn. Nhưng ông lại rất mực thương hấn vì hấn là 1 cậu bé đáng thương...

-Ông quản gia đâm chiêu nhớ lại khi mẹ hấn và người hấn yêu bị tai nạn giao thông mà chết. Hai người mà hấn yêu quý nhất trần đời đã cùng lúc rời bỏ hấn. Lòng ông quặn lại...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoàng tử?

-Buổi sáng trời xuất hiện những tia nắng đã lâu ko xuất hiện. Nó trong trạng thái ko mấy tốt đẹp vì từ khi wen biết hấn nó chưa từng ngủ đúng giờ...

"Ko biết hôm nay tên "hoàng tử giả tạo" đó lại khiến mình điên lên vì việc gì nữa đây"-Nó chạy như điên,vì nó là 1 vận động viên điền kinh có tiếng mà,nó muốn thoát đi thoát đi cái suy nghĩ về hắn.Nó quá mệt về cái cách trả đũa tào tợn của hắn,bây giờ lại phải là nô lệ của hắn...

"Mình ko thể chấp nhận số phận như vậy đc?mình phải làm gì đó chẳng lẽ để hắn kiểm soát cuộc đời mình sao?"

-Nó suy nghĩ và nụ cười hiểm như chưa từng đc hiểm hiện lên trên khuôn mặt nó:"Hãy đợi đây"

.

-Đang hí hửng lên lớp nó thấy hắn.Nó ko tỏ mấy ngạc nhiên khi hắn đang đứng trước cửa lớp nó.Nhưng nó ngạc nhiên khi thấy đám bạn mình bu lại hắn nó nghĩ bụng:-"Thế đây!vậy mà nói khi tao bị ăn hiếp tụi bay xử hắn.Một lũ mồm trai".

-Mặt nó hầm hầm đi ngang qua hắn nó cố tỉnh mà vì lớp có 2 cửa lặn.Nó tặng hắn 1 cái nhìn ko mấy là thiện cảm,rồi tò te bước vào lớp.

-Đang mãi nhìn bầu trời xa xa away của nó...

"Em làm anh đợi lâu lắm biết ko?sao em ko nói anh chờ em tới trường?thôi đừng giận nữa.."giọng nói ngọt như mía lùi của hắn khiến nó nổi cả da gà.Nó tròn tròn mắt nhìn hắn. Và ko chỉ riêng gì nó đâu mà cả lớp đều vậy cả.

"Reeng!Reeng!"-tiếng chuông khiến ai cũng thôi nhìn hắn nhưng nó thì ko.Nó nhìn hắn vs ánh mắt của sự ngạc nhiên.Đâu là con người thật của hắn?

Tiết đầu tiên vào lớp nó đã trần trộ não nhiệt rồi.Phải là lớp nó có hotboy vào học.Nhất là phái chị em thì còn rộn ràng hơn nữa kia.

Nó thì chả có wan tâm mấy vì nó đã chán nản vs những hotboy lắm rồi điển hình là tên "hoàng tử chết bầm" của nó.Nhưng nó khựng lại khi thấy tên học sinh mới đó.

-Một cái đẹp hiếm hoi đấy.Nó nghĩ vậy vì hiếm khi nó thấy 1 người đàn ông toát lên vẻ sang trọng và lịch lãm như cậu ta.Ai cũng im lặng nhìn cậu học sinh mới.

-"E hèm!À mình là Phan Trọng Tuấn,vui đc làm wen vs các bạn"-cậu ta nở 1 nụ cười duyên vs tất cả khiến ai cũng đỏ mặt.Phải thôi đẹp quá mà lì.

-Nó ko mấy đỏ mặt lắm khi biết thầy chủ nhiệm sắp hắn ngồi kế nó...hạnh phúc quá lun đi chứ!

.

Nó và Tuấn nói chuyện rất là tâm đầu ý hợp.Mới chuyển wa ngồi chung vs nó chưa đầy 2 tiết học 2 người đã kết bạn thân vs nhau.Khiến ai cũng ganh tị hết.

"Này bạn nói chiến nghe vui thật đấy!"-Nụ cười khiến nó như muốn ngã nó nhìn Tuấn và nghĩ tới hắn.Nó lắc đầu lia lịa vì nó ko muốn nhớ tới hắn tên khiến nó đau lòng.

Tuấn ngạc nhiên trước hành động đó ngơ ngác hỏi:"Bạn sao thế tôi nói sai gì à"

Nó lại lắc đầu nguầy nguậy:"Ko ko chỉ là.....tôi nghĩ tới cún con nhà tôi.Nó cũng xinh giống bạn.Ngạc nổi nó ko đáng yêu bằng bạn"

Tuấn tròn tròn mắt,mặt đơ ra:"Ban so sánh tôi vs con cún nhà bạn ư?

Nó đỏ mặt,im ru,nói sao đc vì tính nó bịa chuyện ko đc giới gì cho mấy.

.....Ra Chơi.....

Nó vs Tuấn đang định làm 1 chầu ra mắt,thì kẻ thứ 3 chính là hắn đã chen ngang.Hắn đứng đợi nó chắc cũng lâu vì nó vừa nghe tiếng chuông là phóng liền mà vẫn thất bại.

Nó quá ngạc nhiên khi thấy hắn,Tuấn thì trong gương mặt khó hiểu.Hắn thì gương mặt lạnh như tiền kéo tay nó lại nhìn Tuấn.

Nó ko hiểu gì cả,nó ko thể thoát khỏi tay hắn.Hắn quá tự cao,1 cái tôi quá lớn mà nó có thể với tới và tìm cách lật đổ hắn là điều ko thể.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Giới hạn

-Nó suy nghĩ hần bị điên sao lại hành động như vậy,...

"Cậu là người mới tới à?"-Ánh mắt của hần vẫn lạnh và bàn tay vẫn nắm chặt nó.

"Đúng thế?"-Lời nói thân thiện của Tuấn khiến hần như đã gặp đc đối thủ vậy.

"Vây chắc cậu chưa biết cậu ấy là bạn gái tôi thì phải?"-Hần nói 1 câu như nhấn mạnh vs Tuấn.Nó thì ngạc nhiên,nó đưa mắt nhìn hần...

"Vây thì đã sao nào?"-Tuấn nhìn hần vs ánh mắt của sự thách thức.Tuấn bỏ đi,như sự coi thường hần.

"Hãy để tôi cho cậu thấy có sao ko nhé!"- Hần trầm giọng lại gương mặt ko tỏ vẻ tức giận.Hần lòi nó đi.

Đám đông bu chặt cứng,ồn ào khiến nó ko định hình đc việc gì cả nó suy nghĩ những lời nói của hần.

.

Nó nghĩ nó và hần đã kết thúc rồi chứ.Nó đã hết cái thân phận là bạn gái của hần rồi mới đúng?Nó thiết nghĩ bây giờ mình chỉ là nô lệ của hần...

.

Hần kéo nó đến phòng photo.nó chết lặng,nơi đau lòng này...

"Cô hay nhĩ?cô định khiến tôi bẽ mặt vs tụi bạn à?"-Hần giằng giọng nhìn nó.

-"Anh nói gì tôi ko hiểu?"-Nó ko nhìn hần,ánh mắt nó như trốn tránh.

-"Cô đang giả vờ ko hiểu à?Cô thừa biết cô đang mang tiếng là bạn gái tôi.Mà cô ngang nhiên cặp thẳng khác trước mặt tôi à"-Hần quát lên,2 tay áp vào tường áp mặt nó gần hần tới mức có thể.

_"Tôi và anh đã kết thúc rồi mà?bây giờ tôi chẳng hiểu anh đang nghĩ gì cả?chẳng phải tôi chỉ là món đồ chơi của anh thôi sao?"-Mắt nó như sự trách móc vs hần...

-Hành động của hần đã khiến nó khó hiểu,mà ngay cả hần cũng ko biết hần tại sao lại làm như vậy...

-Như 1 sự chối bỏ câu hỏi của nó hần ôm nó hôn nó 1 cách mãnh liệt.Nó ko kháng cự,nó nghĩ từ khi wen biết hần nó quá yếu đuối.Nó muốn mạnh mẽ...nhưng ko thể nó đã trót yêu hần thật rồi dù hần chỉ coi nó là trò chơi,hay chỉ là nô lệ của hần.Ko còn ý nghĩa gì nữa.

-Nó hôn hần ko chút kháng cự...hần thì cứ nhìn nó.Hai người trong lúc này muốn giải quyết mọi chuyện = 1 cái hôn.Nó sẽ giúp mọi chuyện ko còn phức tạp nữa....

-Nó nghĩ có lẽ nó đã vượt quá giới hạn hần ngay từ đầu ko hề tốt vs nó.Tại sao nó vẫn cứ thích hần...

-Hần ko muốn nghĩ...hần biết những chuyện hần làm là vì điều gì.Nhưng hần ko muốn nó đi vs bất kì ai.Cười noi vs bất kì ai.3 ngày yêu nhau của nó và hần thiết nghĩ thì đơn giản nhưng vs hần thì khác.hần chưa từng hôn ai,nói chuyện thân mật vs ai khi wen nó.

-"Có lẽ dù anh có làm tôi đau cỡ nào thì tôi vẫn chỉ thích anh thôi vì tôi đã yêu anh mất rồi?"-Ánh mắt nó như kẻ bại trận,nó đã thành 1 kẻ yếu đuối mất rồi...yếu đuối chỉ vì hần.

-Ý nghĩ báo thù đã ko còn.Con người hần đã nói lên tính cách hần,một kẻ ko bao giờ chịu thua cuộc.

2 người nhìn nhau...lấp ló đâu kia 1 kẻ chen chân nghe toàn bộ câu chuyện.Hần đang có ý nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Trở về lớp học nó ko thấy Tuấn đâu.Nó nghĩ nó nợ Tuấn 1 lời xin lỗi.Chỉ vì nó mà ngày đầu tiên đi học của Tuấn ko đc mỉm cười cho lắm...

Hôm nay thời gian trôi chậm quá,vì nó có cảm giác nặng nề lắm.Nó nhớ tới cái hôn mãnh liệt của hần,nó nhớ tới cách cư xử hần khi nó đi chung vs Tuấn."Phải chăng hần ghen..."

Nó lại cúi đầu xuống vs đồng tập.,những cử chỉ điên cuồng đã đc đám bạn trong lớp nó chiêm ngưỡng.

"Ê!mày sao vậy?tớ wa quên uống thuốc hả?"-Linh Đan tò vè phân vân nhìn nó.

"..."-Nó lại tiếp tục hành động như kẻ điên khùng,nó mặc kệ câu hỏi Linh Đan,bây giờ nó ko muốn nói gì nữa.Nó muốn có sự chắc chắn rằng hần có thích nó ko?

-Nó nhớ tới lúc nó tỏ tình vs hần, gương mặt hần trầm lắng nhìn nó.Ánh mắt hần đen huyền,1 sự buồn bã...Nó ước sẽ là người xoa dịu cho hần.Nó mong hần sẽ chấp nhận nó...có lẽ nó quá ngu ngốc chẳng?

.....

Bước chân nó hôm nay có vẻ nặng nề,nó đi từng bước thì lại suy nghĩ từng điều.

"Lên xe đi!"

-Nó ngược nhìn qua,là Tuấn,sao cậu ấy lại ở đây?

"Ko lên sao,hay chê xe tớ cùi?"-Tuấn cười híp mắt lại.

-Nó ngẩn tò te,rồi cười bù trừ:"Ko ko đâu"

- "Cậu sao sáng giờ tớ ko thấy?cúp học à"-Nó nhìn Tuấn vs ánh mắt của 1 tên nghi phạm.

-Tuấn im lìm nhìn nó,nhưng nhìn mặt nó bây giờ rất la tếu.Hai má nó phụng phịu + thêm cái mắt híp lại,miệng thì bậm lại,..

- "hahahaha!thôi cậu thôi làm mặt đó đi,ko để tớ lái xe à?"

- "vậy cậu phải trả lời câu hỏi của tớ!"-nó quay mặt đi tay vỗ vỗ vào mặt.

- "Ừ thì tớ đi công chuyện,... thật ra thì cún con nhà tớ bị bệnh á mà!"- Tuấn nhìn nó vs ánh mắt của sự trêu trọc.

- "Thật ko?"-mắt nó to tròn như con nai vàng nhìn Tuấn.

-Mặt Tuấn đỏ ra...."Tớ ko lẽ nói dối cậu"

-Nó nhìn mặt Tuấn lộ vẻ khó hiểu cũng ko hiểu chuyện gì nên nó ngược mắt tới bên đường.Nó nhìn cảnh vật,trông nó thích thú,đc hòa mình vào bầu ko khí náo nhiệt của thành phố...

-Nó khựng lại khi thấy hần,hần đang tay trong tay vs người phụ nữa khác...nó tức.

-Nó quay mặt đi,lộ vẻ tức tối,ghen tuông của nó.Nó ko biết nó và hần có thật sự yêu nhau ko.

"Tự mình đi chơi chứ?chịu ko?"-Tuấn nhìn nó cười.Cười toét miệng lun chó!

"Ừm..Giọng nó buồn đi...mắt nó như muốn khóc,...

- "Tại sao cậu ta lại đi kề bên người con gái ấy ..." -Gương mặt nó thất thần , nó nói rất nhỏ nhưng nó ko ngờ Tuấn đã nghe thấy

"Cậu sao thế ? Đi chơi với tớ , cậu ko thích sao ?"- Tuấn nhìn nó vs ánh mắt triu mến , cậu ta như hiểu được tâm trạng của nó . Chắc nó không biết Tuấn cũng thấy hần ...

"Không đâu con cún nhà tớ làm tớ buồn thôi ấy mà"- Gương mặt nó như 1 cái bánh bao chiều vậy .

"Tớ nói rồi , thôi nào đừng có làm gương mặt đó nữa !!!"- Tuấn mở cửa xe cho nó vừa nói vừa cười y như 1 thiên sứ vậy , như vậy chào nó,như muốn đưa nó tới nơi thần tiên...

-Không biết vì lí do gì nó cảm thấy bớt buồn đc 1 chút , có lẽ vì nụ cười của Tuấn chẳng .

-À đây là khu trượt băng,nó cảm thấy lạnh,nó ngược nhìn những vận động viên trượt băng như 1 con thiên nga vậy .

"Này ! Cậu định đứng ở đó tới chừng nào không mau ra trượt đi."-Tuấn đưa cho nó đôi giày trượt vừa nói vừa thúc nó mang giày.

-Nếu kêu nó chạy đua thì phần thắng sẽ đương nhiên thuộc về nó . Còn đằng này kêu nó đi trượt băng là cảm chắc nó bầm mông...

RẦM!!!-Tớ sẽ cố gắng , tớ sẽ cố gắng.

15 phút trôi qua

RẦM!!!- Cho tớ 1 cơ hội nữa đi.

Nửa tiếng sau

RẦM!!!- Tớ chịu thua thật rồi.

-Nó bây giờ vừa bò vừa đẩy tới thành tường. Nhìn lúc này nó như 1 con ngó vậy. Tuấn cũng là 1 vận động viên trượt băng có tiếng cũng đành gác kiếm bỏ tay .

"Này cậu có sao không vậy , đầu nè sức đi !" - Tuấn như đang kiềm nén không dám cười trước mặt nó.

"Tại cậu hết đẩy , chân tớ bầm hết rồi nè "- 2 má nó phình ra miệng nó chép chép mặt tỏ vẻ tức tở.

"Tớ từng dạy rất nhiều người nhưng cậu là người mà làm tớ đầu hàng đấy "- Vừa nói Tuấn dơ 2 tay xin hàng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

"..."- Nó wê bây giờ nó chỉ muốn biến khỏi đây thôi . Vì nãy giờ trong lúc học trượt băng nó đã gây sự chú ý của đông đảo mọi người.

Tuấn hiểu ý : "Đi , tớ dắt cậu đi ăn ở đây có món pasta ngon lắm."

Nói tới học thì không hiểu động chứ nói tới ăn nhất là pasta thì nó như 1 con heo bị bỏ đói chục năm vậy .

... Tại Quán Ăn ...

1 Đĩa

2 Đĩa

3 Đĩa

4 Đĩa

"-Cậu là heo àh ! Đây là đĩa thứ 5 rồi đấy"- Mặt Tuấn dơ ra , Tuấn hết sức ngạc nhiên trước tài năng ăn uống phi thường của nó .

Nó thì không trả lời vì mỗi lần vận động nhiều hay gặp chiến buồn thì 5 đĩa này đáng gì vs nó .

Rời khỏi quán nó áp úng mặt nó đỏ như trái cà chua : "Xin lỗi ! Tớ đi quên mang tiền , nhưng lần sau tớ sẽ nhất định khao cậu nha ."

Tuấn cười : "Có gì đâu , đây coi như là tiệc ra mắt đi kỉ niệm ngày đầu tiên chúng ta làm bạn "

2 người nói chuyện rôm rả , hần xuất hiện mặt hần rực lửa nhìn thật đáng sợ . Không ngần ngại hần lôi nó lại không nói không rằng kéo nó đi tới xe hần .

"Để rồi xem sau này mày còn kéo cô ấy ra khỏi cuộc đời tao không ?"- mặt Tuấn hiện lên 1 nụ cười của 1 ác quỷ ...

-Hần lao xe nhanh ngang qua Tuấn không ngại để lại 1 ánh nhìn khiếm nhã như 1 sự bắt cần và hãy cẩn thận hần .

"Làm gì vậy ! Anh nghĩ anh là ai mà lại có thể hành động trơ trẽn như vậy ?"- Nó cố gắng không khóc nhưng mà tại sao nó cứ khóc trước mặt hần , nó trách nó wá yếu đuối ...

"Đã bảo là không được đi vs tên kia mà vẫn cứ ngang cố àh ."- Mặt hần lạnh không ngược nhìn nó mặt hần chau lại lộ vẻ tức tở .

"Vậy còn anh ! Tay trong tay 1 ng' con gái khác thì sao ?"- Mặt nó nước mắt ràn rụa như 1 sự cầu khẩn hãy cho nó 1 lời giải thích .

"Cái gì ? Ai nói ?"- Hần đột ngột dừng xe quay sang nhìn nó như là ng' bị oan .

"Chính mắt tôi đã thấy ..."- Mặt nó không thôi nhìn hần .

"...Àh ! Vậy ra cô nghĩ cô ta là bồ tôi àh . Cô đúng là đồ mıt ứt ..."- Hần vừa nói vừa lấy tay xoa vào mặt nó như muốn chùi đi những giọt nước mắt ngắn dài trên mặt nó vậy.

"Vây ... Vây cô gái đó là ai ?"- Nóa ngưng khóc bật hắt ng` dzậy .

"Bồ ba tôi đây "- Hấn cười nhếch mép quay sang phía trước gương mặt lạnh.

-Nóa dần hiểu ra vấn đề , điều cóa thể làm cho hấn lúc này là làm chảy cái tàn băng trong con ng` hấn , nóa ôm hấn thì thầm vs hấn những suy nghĩ của nóa .

Hấn không kháng cự , hấn như cóa 1 chỗ dựa tinh thần mà đã lâu hấn không còn cảm nhận được điều đóa nữa ...

Sau khi tắm xong nó cảm thấy thoải mái hấn...

"Haizzz!"-Nó vuron vai rồi oáp 1 cái thật kêu.Nó nằm phịch trên chiếc giường bé bé của nó.

-"Nhìn cậu ta như vậy mà cũng thật tội nghiệp.Mà mẹ cậu ta dâu nhi...?"-Nó nghĩ về hấn mặt nó đăm chiêu...

RING!RING-Nó giật mình và ngừng ngay dòng suy nghĩ đang giang dở của nó.

"A lô!"-Nó gấp gấp đáp

"Sao bắt mầy lâu thế?lại đang ở vs tên kia à?"-Hấn quát lên trong điện thoại,khiến nó rớt lẳng xuống giường.

-"Ai nói chứ,ngươi ta đang at home mà?"-Nó giăng giọng...vì hấn suốt ngày nghi ngờ nó thôi.

"Làm gì dữ vậy,mai nhớ đem com sáng đó!"-Hấn nói 1 cách bình thản pha chút tiếng cười ...

"tại sao lại phải làm đồ ăn sáng chứ ?"- Mặt nóa lộ vẻ ngạc nhiên .

-"Tại sao lại hok , chẳng phải cô đã đồng ý làm nô lệ cho tôi rồi àh ."

"Cái gì ?"- Nóa nhớ lại wá khứ , trở về vs thực tại nóa thiết nghĩ không fải là ...

-"Mối hum wa thụ mأك đã wên nhanh vậy sao ? không ngờ trí nhớ cô tệ thật đấy "- Hấn nói vs về mặt thích thú cử chỉ lời nói khiêu chiến , nóa bực .

"Được ! nếu anh muốn tôi làm thì tôi sẽ làm"- mặt nóa hiện lên 1 nụ cười nham hiểm rồi cúp máy cái rụp

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng hôm nay nóa dzậy sớm hơn mọi khi , nóa làm những món ăn mà mẹ nóa thấy đều xanh mặt .

"Cái này mà để cho ng` ăn àh ?"- Mẹ nóa hót hải nói.

"Đâu fải con ăn đâu mà con fải lo ."- Nóa vừa cười vừa cầm cái đĩa cái chảo ,mặt nó ngổ trông thấy rõ.

Hôm nay tâm trạng nóa vui lạ,có thể nó đang dần dần đc hiểu hấn hơn chẳng.Nó đi và lẩm nhẩm trong miệng nóa câu hát.Cứ ngỡ mọi chuyện sẽ ổn nhưng ko phải vậy nó ko biết có người đang đợi nó.

Đang hí hục bước lên cầu thang,nó bất ngờ bị bao vây bởi nhóm nữ khá nổi của trường..

"Cuối cùng cũng gặp mầy rồi nhĩ.?Tao đã hỏi thăm mầy thì mầy nên tự động biết chứ?phải để tao tới mới chịu buông tha Trịnh Khải Vân của tao àh ."- Gia Hấn cô ta nói trong giọng bực tức và ganh tức...

-Nó biết đưng đến đàn chị của trường là ko yên,...,nhưng hấn là người nó thích ko lẽ nó lại vì Gia Hấn mà từ bỏ hấn.

"Hình như có sự hiểu lầm ở đây?tôi chưa bao giờ làm wen vs Khải Vân .Chính anh ấy đã ngỏ lời vs tôi trc cơ mà?"-Nó nói vs về mặt nghiêm túc,nhìn thẳng mắt Gia Ngân nó biết bây giờ hấn cô ta đang tức lắm.

"Mày còn trả treo à...."-Nói đi đôi vs hành động cô ta zơ tay tát nó...nhưng mà...

-"Cô nghĩ cô đang làm gì vậy hả?"-cánh tay Gia Ngân bị siết chặt...

"a...aa....a đau...."-Cô ta bắt đầu thấy sợ, gương mặt cô ta ước đầm mồ hôi. Hấn nắm quá chặt, cô ta cố kéo ra khỏi nhưng vẫn bất lực...

-"Nói cho mà biết, đừng nghĩ cô ko thể ko bị đuổi khỏi trường này. Nếu cô nghĩ vậy thì đa làm rồi!"-Hấn trừng mắt nhìn cô ta như sự đe dọa và cảnh báo vs những đứa bạn của cô ta.

_ Cô ta bỏ đi. Nói đúng hơn là bỏ chạy gương mặt hốt hải của cô ta khiến những người chứng kiến đều ôm bụng cười.

Linh Đan lo lắng chạy lại chỗ nó hỏi nó có bị gì ko. Nó cười trừ rồi way mặt nhìn về phía hấn...nó nhìn lại hộp com đang cầm trên tay.

"Mày giúp tao chuyện này đc ko Linh Đan?"

RẦM!!!-"Ui zaaaa! vết thương hôm wa chưa hết hôm nay lại thêm vài em nữa..."

Nó leo cồng sau nhưng vì bất cẩn bị trượt từ trên xuống wà là buồn thay cho nó...nó nhớ lại...

"Ủm! chiến gì cũng đc hết?"

-"Đừng điếm danh tao nha, tao về nhà có xúu việc, yêu mày!!!"-Nó kiss gió con bạn nó rồi te te bỏ đi.

Về tới nhà nó ko sợ bị mẹ bác gặp nó thừa biết giờ này mẹ nó đang đi công tác tận bên Hà Nội, ba thì càng hiếm hoi.

Sau 1 tiếng kì công nó cũng hoàn thành món ăn sáng nhìn sơ bộ thì tạm ổn hõn cái đầu nó làm...về sau chắc ai cũng biết.

.

Nó nhý 1 điệp viên FBI vậy, hết núp lùm cây thì ko tránh khỏi núp sau thùng rác, thể xác lẫn tinh thần đều bị tra tấn, mém xúu nó xúu nữa chừng.

..."Phù sao hôm nay mấy ông giám thị này lại kiểm soát kĩ thế nhỉ..."-Nó ngả phịch trong phòng photo, nhiệm vụ của nó bây giờ là ngồi chờ tới ra chõisẽ đưathành quả của mình cho hấn xem. Nó hí hửng mở nắp hộp...mặt nó trắng ra miệng nó há i nhý vừa gặp ma

"Chết rồi!!!"-Nó thét lên, đột nhiên tiếng bực chân của thầy giám thị ngày càng gần.....

Xoạch!!!-"rõ ràng mình nghe thấy giọng nói mà ?ko lẽ mình bị lãng tai?"-Xoạch

Nó cũng nhanh trí trốn lẹ sau bàn photo nếu ko là bản tự kiểm và bài ca tổ quốc thì nó lãnh trọn..."Xui thật! sau này mình ko đc la to thể nữa, mình hý quả"-nó vuốt mồ hôi trên trán rồi nhìn lại hộp com "bảy nhầy" của nó.

Cũng vì mãi lo trốn mấy thầy giám thị nó đã làm hộp com bị mất đi hình hài đáng có ^^!

"Kệ! làm là do tấm lòng ngon mới wan trọng, đẹp mà dờ cũng = zero hà"- nó tự khuyên nó, tự an ủi bản thân=>bệnh tự kỉ lên lè vờ rồi

.....KING KONG.....

Chiến gì tới sẽ tới, nó đưa hộp com choa hấn gõng mặt ko khỏi lo lắng nó sợ hấn sẽ chê. Mặt nó nhý đèn pha lúc trắng lúc lại xanh khi thì tái nhợt...đưa mắt nhìn hấn ko hết nỗi lo âu.

Dù rất muốn ăn nhýng nhìn nó hấn cỏi nhiều hõn...

"Cái gì đây?"-mắt hấn nhìn nó rồi nhìn lại hộp com. Nó nhý đoán dự thể mặt nó way sang chỗ khác, rồi ra sức thể hiện gõng mặt "Bánh bao thúì"

"sao ko trả lời? cái này mà cô dám đưa tôi ăn à?"-hấn cảm thấy bực.

-Nó ra sức giải thích vs cách trả đùa cù chúi của nó rồi nguyên nhân của hộp com đầu hấn định ko ăn nhýng nghe nó van nài quá đành bấm bụng vậy...

"Cũng tạm..."-Câu nhận xét của hấn khiến nó buồn vì công sức 10 quả trứng, 8 cây xúc xích 2 trái cà chua của nó chỉ đổi lại câu tạm dc9 thôi sao???????

-Nhìn mặt nó hấn thừa biết nó đang nghĩ gì, rồi nhý theo hành động và mục đích của hấn ko phải vì bữa sáng mà vì hấn muốn gặp nó...hấn ôm nó thật nhẹ, nhẹ nhàng hôn trán nó vuốt tóc nó. Hấn dành ánh mắt trìu mến nhất cho nó, có lẽ nó là người con gái may mắn nhất trên đời này

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

-Mấy tiết học trôi wa nó cảm thấy nặng nề hần.Môn nào giáo viên đều để lại lời trôi:"Tiết sau các em sẽ kiểm tra 1 tiết,nhớ học bài đấy."Hồi xưa thì nó còn thích,nếu so đến bây giờ thì từ "thích" sẽ ko còn nữa. Vì dạo gần đây nó lo "yêu" hơn lo học.

"Ê mày sao nhìn thâm thế!"-Con bạn nó way xuống hỏi.

-"Ủ!tao mệt thôi đó mà"-Nó trả lời xong lại tiếp tục gục mặt xuống bàn.

"Ủ!cậu mệt à?"-Tuấn thù lù xuất hiện khiến nó rất hãi..

-**"Ko.. ko!ừ mà sáng giờ cậu ở đâu?"**-Nó hỏi Tuấn mắt nó ko thôi nhìn Tuấn vì cách ăn mặc của Tuấn hôm nay ko đc chỉnh tề cho lắm,áo quần Tuấn có vài vết bẩn,dặc biệt hơn mặt Tuấn có vài vết trầy,bầm nữa...

-**"Mặt cậu sao thế?cả quần áo nữa?"**-Mặt nó lo lắng hỏi.

"À!Này đi tớ bị té xe đó mà!!!"-Tuấn vừa nói tay vừa gãi đầu.

-**"Hậu đậu thế là cùng"**-Nó đồng đặc trích mắng Tuấn như thế nó là bật phụ mẫu vậy.Thế là hết tiết giờ ra chơi +thêm tiết học cuối,miệng nó tía lia ko ngừng.

"Thôi!thôi!xi tốp tớ hiểu rồi,tha cho tớ 1 lần đi!"-Tuấn cười khục khịch nói

-**"Nói vậy ko biết có thấm chưa đó?"**-Mặ nó ra vẻ suy tư

.**"E hèm!2 em nói đủ chưa....,vậy 2 em lên giúp tôi giải 2 bài toán trên bàn nhé"**-tiếng thầy giảng giọng nhìn chăm chăm nó và Tuấn khiến 2 đứa lạnh sống lưng.

-Tất nhiên,hậu quả là 2 cô cậu nhà ta đứng như trời trồng..

-**"Tại cậu hết đây,nếu ko phải cậu nói nhiều thế thì giờ này chúng ta ko phải ở chôn này."**-Tuấn cảm rằm,tay bịt mũi.Chẳng là anh chị đc thầy đặc cách cho dọn dẹp nhà vệ sinh 3 ngày..

-Mặt nó xụ xuống...ko trả lời.

"Thôi thôi xin lỗi đc chưa nè"-Miệng Tuấn gặng 1 nụ cười gượng gạo,ko phải Tuấn trách móc gì nó vì nhà vệ sinh thúi quá chịu ko nổi,nhất là 1 công tử như cậu ta mà lại ở lại trực nhật thì là ko thể.

...

"Tớ chờ cậu về nhé,chịu ko?"-Tuấn vừa nói vừa bá vai nó

-**"Ồ...ko đc đâu nếu ai mà nhìn thấy thì sẽ hiểu lầm chết..."**-mặt nó có vẻ lúng túng hần

"Sao vậy,à...."-Tuấn dần hiểu ra vấn đề.

-**"Tớ ko muốn làm hần ta bức nên...xin lỗi!"**-Nó ấp úng nói,nhìn Tuấn nó cười như một angle.

-...-Tuấn im lặng cười trừ.Nhưng thật chất rong lòng Tuấn đang rất rất tức,tại sao 1 tên như hần lại đc 1 người như nó thích nhì.

-Và lại,tớ rất thích chạy ... chạy thật nhanh ...quên đi tất cả,chạy vừa muốn tìm 1 đích đến...cũng như sự trốn tránh vậy"-Nó nói rồi nở 1 nụ cười nhẹ...Nó vụt chạy khỏi vòng tay của Tuấn,nó quay đầu lại nở 1 nụ cười rạng rỡ...mái tóc nó xoà tung bay trong con gió...nó như 1 đứa trẻ ngây ngô,đôi lúc nó biết đấu tranh...có khi lại mạnh mẽ...Tuấn ngược nhìn nó nở 1 nụ cười khề của sự mê mê...

"Đúng là..."

Về tới nhà nó chỉ thấy 1 tờ giấy tiện lợi+ 1 số tiền..

"Vậy mà mình nghĩ mai ba mới đi Sin ai dè>. RING,RING-"...."

RING,RING-"...."

Nó ngủ say như chết nó ko biết có người đang lo lắng cho nó....

...Nhà Họ Trịnh...

-**"Sao mình gọi mãi mà ko thấy cô ta bắc máy nhì?Hay là xảy ra chuyện gì..."**-Mặt hần bắt đầu lo lắng...hần nhớ tới người hần yêu lúc trước...

-Hắn liền lấy áo khoác,tức tốc hắn chạy xuống nhà ,nhưng ...

"Đã muộn rồi mà còn đi đâu nữa đấy?"-Đó là mẹ kế của hắn,à trông trọ ánh mắt nhìn về mặt hớt hải của hắn,tay cầm ly rượu cô ta tiến lại hắn .

"..."-hắn ko đáp vì hắn coi khinh cô ta nhiều lắm,thứ đàn bà chỉ vì tiền,hắn trước giờ ko hề ưa cô ta nhưng khổ là cô ta lại cứ bám theo hắn.

"Sao ko trả lời chứ tuy trên mặt giấy tờ chúng ta là mẹ con nhưng dù sao tôi chỉ hơn anh vài tuổi..vẫn có thể mà..."-cô ta ào ắt trước mặt hắn khiến hắn cảm thấy chướng mắt...hắn ko nói gì nhìn cô ta ánh mắt khinh bỉ...Hắn hất cô ta ra khỏi người hắn rồi bước lên xe.

-Hắn nhìn cô ta rồi nói vs giọng cảnh tỉnh cô ta:"Giọng cô đạt chất lượng lắm...,cô như con đĩa đồi nhĩ,cô thử bám theo tôi thử xem,cuộn ghi âm này tôi ko dám chắc sẽ tới tay ba tôi ko đấy"-hắn cười rồi thản nhiên lái xe đi..

"Để tao xem mày còn xác xược tới khi nào"-cô ta ném chiếc li xuống đất khuôn mặt đờ đờ sát khí..

-Trên xe hắn ko ngừng gọi cho nó nhưng vô tác dụng.." -Hắn càng ngày càng lo hắn lao xe vs vận tốc tối đa khiến ai nhìn cũng đều hãi..

Về phần nó đánh 1 giấc ngàn thu nó lật đật đi nấu mì,món ăn tại gia của nó rất đơn giản.Nó ko hề kiểm tra đt nó,nói có đt chứ nó ít khi gọi cho ai ngoài ba mẹ nó(vòi xin money í mà).

-Nó hí hửng bung bát mì,miệng chảy nước miếng,nó từ từ gấp 1 đũa mì bự thiết bự kê lên miệng...-KING KONG-KING KONG

-Mắt nó tròn tròng,mặt nhăn lại,nó bực tức chạy ra ngoài cổng miệng la chí choé

"Ai vậy????"-mặt nó ko hết nổi ngạc nhiên nó lấy tay chùi mắt nó mấy lần...nó ko thể tin...tai sao hắn lại biết nhà nó ở đây mà tới...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

- "Anh Anh Anh..."-Nó cả lâm vừa nói vừa chỉ tay về phía hắn.

"Sao ko mở cửa,mời khách là như thế à.?"-hắn đã bót lo hắn,khi thấy nó,mặt hắn như vừa trút đc 1 gánh nặng vậy.

"...Ồ..ko đc?"-Nó trở mặt nói vồ mạnh vào mặt miệng lẩm bầm-"Tĩnh lại,mình nhớ hắn wá riết tàu hỏa rồi"

"Này!!!"-Hắn bật người khỏi xe tiến lại gần cửa hắn lấy tay mở cánh cửa ra rồi thản nhiên đả xe vào.

Nó đứng ngơ ngác,tay ko ngừng gãi đầu...

"Nhà mà ko khóa cửa à!mà đầu có chí sao gãi hoài thế?"-hắn nhìn nó vs ánh mắt nhăn nhó,rồi bước vào nhà nó.

-Nó thì nhìn hắn nhìn cánh cửa,nhìn xe hắn,...nó te te đi đóng cửa mà nghĩ-"loạn rồi,nhà mình mà cứ ngỡ nhà hắn vậy.."

...

"Đang ăn mì à?"-hắn ngược mắt nhìn nó.Rồi hắn từ từ tới từ lạnh nhà nó...nói sao nhĩ trống trơn.

Quả là nếu mà mẹ nó ko đi chợ 1 là 2 bố con nó đi ăn tiệm,2 là ăn mì,nhưng kì này bố nó đi, nên đành mì vậy.

"Sao từ lạnh ko có gì thế?ko trả lời tôi à?"-hắn cau có nhìn nó

"ko phải tại mẹ vs ba đi rồi nên..."-nó lấy 2 ngón tay chỉ vào nhau mặt nó nhìn xuống đất...

-Hắn nhìn nó rồi cười ,hắn đành trở tài vậy...ai nói đại gia là ko biết nấu ăn...lâm rồi đấy.

"Đi theo tôi!"-hắn vừa nói vừa nắm tay nó kéo đi,nó thì chẳng biết chẳng rằng nhìn hắn...

"Chúng ta đi đâu?"-Nó ko kìm nổi đành hỏi

"Siêu thị chứ đâu!"-hắn quay mặt sang nó nhìn nó rồi cười.

"Siêu thị!!!"-nó hả hê ra rồi trở mắt nhìn hân.

-----SIÊU THỊ-----

"Này hay mình mua mì đi"-mặt nó hớn hờ chỉ chỉ.

"A! mì làm pasta nè!"-Ánh mắt nó sáng lên,nó ngược sang nhìn hân vs gương mặt cún con.,

"Thôi đi làm pasta vậy!!"-hân lấy hết những vật liệu cần thiết,nó leo đèo theo sau chỉ để...

"1 bịch đủ rồi"-hân

"Ko đủ đâu!!"-Nó lắc đầu nguầy nguậy rồi bỏ vào rổ bùng đi.

-Hân nhìn nó rồi gờm 1 câu:"Ko ăn hết là chết vs tôi"

Miệng nó cười,cười như là nó sẽ ăn mà ăn hết ấy chứ.Nó vs hân như 1 cặp vợ chồng vậy...nó cảm thấy hạnh phúc biết bao.Nó cười mỉm như 1 con hề,nó nghĩ nó là người hạnh phúc nhất thế gian.....

_Nó quàng tay hân,vừa đi nó vừa cười tùm tùm...nó khiến ai nhìn cũng phải chạnh lòng vì nó đi kể 1 tên đẹp trai là thứ 1.thứ nhì là lại đi mua đồ ăn chung,thoạt nhìn thì nhìn hạnh phúc lắm nhưng ai biết nó phải trải qua nhiều chuyện mới có được hôm nay.

"Nè!mai một đừng vừa đi vừa cười nữa,người ta nhìn vào ko nên đâu"-hân nhắc nó

"Xi!ko cười thì thôi"-No xụ mặt way đi chỗ khác...kèm theo là bỏ tay ra khỏi hân,mỗi người đi 1 nơi...

"XIN QUÝ KHÁCH HÃY THỬ LOẠI KEM NÀY VÀ CHO CHÚNG TÔI 1 Ý KIẾN ĐI A"-1 anh bánh trai đẩy đưa cho nó 1 hộp kem hương dâu...rồi nhìn nó cười tươi.

-Nó đỏ mặt,ăn thử tuy mùi ko mấy ngon nhưng nó cũng khen vì 1 anh bánh trai thế lại mời nó...

"Kẹo gì mà chẳng có chút mùi vị gì"-hân vừa nói vừa nhổ viên kẹo ra,hân nói tiếp..

"Còn em!ko lo đi về muốn ở đây làm gì,con nó khóc ở nhà kia."-hân nói rồi lúi nó đi.

"O...ơ...Trịnh Khải Vân con nào ở đây"-mặt nó đỏ ửng nhìn hân.

_"..."-hân chỉ lo nhìn đường lái xe ko trả lời nó...khiến nó bực lại càng thêm bực.

Nó way mặt sang hướng khác,nó giận,hân nghĩa nhìn nó rồi cười...

---Lúc này đây ko chỉ riêng nó hạnh phúc đâu mà hân nữa,hân cảm thấy hân đã có 1 gia đình thật sự...có lẽ tôi yêu em mất rồi...hân nghĩ nhưng ko thốt lên thành lời...hân nhìn đường nhưng tâm trí này thì chỉ có nó mà thôi---

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

"Xuống xe đi,bộ tính ở đây tới zà à?"-Hân ngược mắt nhìn nó vs vẻ khó hiểu.

Tên này ko tâm lý gì cả hân ko biết mình đang giận hân sao?đúng là tức wá đi mà!!!!-Nó suy nghĩ mắt chau lại,nhìn hân,môi mím lại...

"Vậy ko đi đúng ko?"-hân vừa nói vừa mở cửa đi vào nhà.Nó mở túi quần nó,lắc đầu kiểm tra chìa khóa nhà,nó ko thấy...nó nhìn lại cửa nhà nó đang tò tí te mở nó liền chạy lại.

"Mở cửa cho tui vào..."-mặt nó hốt hải nắm song cửa lắc lắc.

Hân quay đầu lại,mặt cười như trêu ghẹo nó.."Vậy hết giận chưa đã?Mà s lại giờ chứng những nhẽo vs tôi vậy?làm đối tượng rồi đấy."-Nói xong hân mở cửa cười khẩy.

-Thừa biết mình giận mà còn...-nó siết tay lại,mắt rục rữa...

"Khóa cửa chưa đấy"-hắn đang loay hoay kiểm đồ nói như là chủ nhà vậy

"Rồi!"-Nó hãy người đi lên phòng nó thay quần áo,đang trong wá trình thực hiện thao tác thì

...

Cạch!!-một bầu ko khí im lặng đổ xuống bầu ko khí..

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA"-nó la toáng loạn.

-Hắn thì đứng ngẩn người(thiệt ra mắc cỡ tới ko nói đc gì ở chỗ) mắt hắn nhìn nó..

-Nó nhanh tay lấy áo che lại rồi đuổi hắn ra khỏi phòng mình,mặt nó đỏ ửng..

.....

Xuống phòng đi bộ ko định ăn à?-Hắn gõ cửa tiếng gõ càng mạnh..

"ko!ko!"-nó nhắm mắt vừa nói vừa hét lên.

"thôi đi!đâu fải lần đầu tôi thấy đâu..."

"..."

"Bây giờ ko ra là tôi đập nát cái cửa này đấy.."-hắn nói như cảnh báo nó.

-Nó ngược đầu ra,mặt nó dần dụa nước mắt.Nó lết từng bước nặng nề...Hắn ôm chầm nó từ phía sau,hắn noi khẽ trong vế lúng túng.

"Sau này chỉ có tôi và tôi mới đc thấy thôi,biết ko?"-Nó ngược mắt nhìn hắn lòng nó như vui vầy,đây là 1 lời cầu hôn đúng nghĩa ko nhì?

-Nó xuống nhà trở mặt trước mì pasta của hắn,nó thêm đến nổi chảy cả nước miếng.Nó nhìn hắn vs ánh mắt vào tiệt lun đc chó.Hắn chưa kịp nói nó nhảy vào ghế nói lớn:"Ăn thôi!!!"

-Nó ăn nhiều hơn hắn nghĩ hắn ăn 1 đĩa nhưng nó đã ăn gấp đôi hắn rồi.

"Hạm đội à!từ từ ăn thôi"-hắn nói vậy chứ lòng vui lắm,vì nó vừa ăn vừa khen hắn lia lịa,hắn nở lỗ mũi quá chừng.

-Nó hôm nay cùng hắn rửa chén,thịt ra nó fải rửa 1 mình nhưng vì nó năn nỉ hắn quá đành chịu lỗ thôi.

"chết nè"-Nó chết xà bông rửa chén lên mặt hắn..."Dơ !!!"-Hắn nói trong giọng bức bối...

hắn chơi ác hơn nó,chết lên tóc nó làm tóc nó quăn cục lại,nó kì này ko hiền nữa nó lấy tay búng nước văng tung tóe...

-Đổi lại nụ cười là 2 người hi hụi lau nhà bếp,lau nhà hắn ko cần bật quạt mà vẫn khô..vì nó lau nhà mà té lên té xuống chùi gần hết cả nhà bếp.

...

Tắm xong rồi à-Hắn đưa mắt nhìn nó rồi nhìn lại trên máy tính xem chứng khoán

-Nó đang lau khô đầu,vừa lau vừa nói!:"Tôi rồi bộ cậu ko tính về sao?"

"Ko muốn tôi ở lại à?"-hắn quay ghế xoay lại nhìn thẳng mắt nó...

"Cái gì ở lại,ko đc đâu...?-nó nói vừa lúng túng,mắt way đi chỗ khác.

"Ko cho tôi cũng ở lại à.."-hắn cười khục khích rồi way mắt lại bàn vi tính..

"vậy cậu ngủ ở đây nhá. Tôi wa phòng ba,mẹ tôi ngủ."-Nó lách con gấu nó đi,nhưng mà nó mở cửa hoài ko đc...

Nó way sang nhìn hắn...hắn im lìm....nó way sang nhìn cửa cổ mở nhưng bất lực...Nó lại nhìn hắn kì này mắt nó rục rủa...hắn vẫn tỉnh như ko...nó bật

"Nè!đưa chũ khóa đây.."-Mặt nó phùng phùng chìa tay trước mặt hắn...

-Hắn cười mỉm hắn tay tắt máy tính,rồi nâng bổng nó lên...hắn và nó nhanh lẹ coa mặt trên chiếc giường đơn bé nhỏ.Hắn ghi chắc nó bên mình..nó môi chề ra nhìn hắn...nhưng mắt hắn nhắm tít lại...ko 1 lời nào nói...nhưng nó hiểu...nó biết hắn muốn gì...đôi lúc lời nói cũng ko giải quyết vấn đề gì...chỉ cần 1 hành động nhỏ là sẽ ổn thỏa cả thôi.

.....Cả 2 chìm vào giấc ngủ say,ai cũng hạnh phúc cả,hắn cũng vậy,hắn ko còn phải thức trắng nữa,đây là lần đầu hắn cảm thấy ngon giấc đến vậy...

-Những tia nắng ban mai đầu ngày len lỏi wa từng ô cửa đã đánh thức nó trong giấc ngủ ngàn thu...những tia nắng đẹp,đẹp như niềm hạnh phúc của nó bây giờ...ấm áp...

-Nó quay sang nhìn hắn,đây là lần đầu nó nhìn hắn kĩ đến thế ,khuôn mặt hình chữ điền,đôi mũi cao ánh mắt lạnh đen láy khi khép mi...quả là hắn đẹp thật...tạo hóa đã ban cho hắn cái mà ai cũng muốn..nó nghĩ rồi vuốt vé tóc hắn...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Nó nghĩ nó ko thể nằm ì ở đây mãi đc,nó nhẹ nhàng gỡ vòng tay hắn ra khỏi eo,nó tiếng bước đến ban công...ánh mặt trời thật đẹp,kèm theo là 1 làn gió nhẹ...nó hít thật sâu và thở ra kèm theo 1 cái vron vai nó thốt lên 1 câu của 1 kẻ biết hưởng thụ:"Tuyệt vời!!"

.

Nó lại nghĩ đến hắn tên hoàng tử của nó,nghĩ đến những gì hắn gây ra cho nó trong suốt quãng thời gian ngắn ngủi qua...Nó bước vào nhìn hắn vs ánh mắt của kẻ bị mê hoặc...nó ước sáng nào cũng đc nhìn thấy hắn,đc cùng hắn đón buổi sáng vào mỗi ngày...miệng nó nở 1 nụ cười nhẹ...hạnh phúc đôi lúc vs nó chỉ là 1 điều nhỏ nhoi..

.

Sau khi nó rửa mặt,đánh răng,nó bước lên lầu...hắn vẫn còn ngủ say...nó nhìn hồi lâu rồi tiến lại hắn...nó lấy vài sợi tóc se vào mũi hắn...

-"Làm gì vậy",hắn vừa nói vừa ngoáy ngoáy mũi..mặt ngơ ngơ nhìn nó.

-"Làm gì âu chỉ muốn đánh thức con heo zậy thôi...!"-mặt nó hình lên miệng mỉm cười.

-Hắn chẳng trả lời mặt hầm hầm bước xuống giường đi vào nhà tắm..Nó nghĩ hắn cũng con nít thật,dễ dỗi wá mà!!

.

Nó nghĩ nó nên làm 1 gì đó cho hắn...đêm wa hắn cũng nấu cho nó 1 bữa ra trò mà.Nó lục tung tủ lạnh thì chỉ kiếm đc mì mì mì thoải...Nó đành nghĩ thầm"đành vậy,ăn mì cũng tốt mà"-Nó nhanh tay bắt 1 nồi nước to,vừa nấu nó vừa lắc cái móng hát bài thinking of you...

.

Hắn đi xuống mắt nhìn hành động của nó rồi nói lớn:"Mới trốn trại đấy à"

-Mắt trái ,mắt phải nó zực liến hồi...nó way sang nhìn hắn nói:"Vậy mà cóa tên wen người trốn trại đó"-nó hứ 1 cái rồi way sang bụng to đến bàn ăn.

-"Xuống đây đi?bộ tính nhịn đói hả?"-miệng nó hi hựt thổi rồi nhoàm nhoàm vào miệng..

Nhìn nó hắn càng thêm thấy yêu nó...nó như 1 đứa con nít ,ngộ nghĩnh đáng yêu...hắn muốn đc như vậy mãi...

-"Ngon ko?sao nãy giờ ko nói gì thế?cóa chuyện gì à?"-nó đưa mắt nhìn hắn,miệng thì vẫn luôn nhai nhóp nhép

-"Ăn đi!nói nhiều quá đấy"

-Nó im lìm mặt nó bắt đầu thấy bức,....:"Lúc ngủ dễ thương biết bao...zậy rồi thì như wĩ".

-Hắn nhìn nét mặt nó muốn cười lắm nhưng ko thể đc,hắn ãi kiểm lại..."Hôm nay muốn đi chơi ko ?"

Mắt nó sáng lên nét mặt thay đổi trăm tám nhìn hắn nó gật đầu lia lịa,noa nói:"Vậy chúng ta sẽ đi đâu?"

"Công viên đc ko?"-hắn đan tay vào nhau chóng cảm nhìn nó cười mỉm

Ko nói gì nhiều nó tức tốc phóng lên phòng diện 1 bộ váy đẹp nhất...trông nó hót hỏ ra mặt.Nhìn nó hắn lại nhớ đến người con gái ấy...

_Nó hồ hởi chạy xuống trog 1 bộ váy màu trắng xanh nhạt,tóc nó buổi thành 1 cục lên đỉnh đầu,trong nó ngộ nghĩnh và đáng yêu thấy rõ,hắn dường như bị cuốn hút bởi nó.Ko phải vì nó quyến rũ,cũng ko phải nó đẹp như bao cô gái làng chơi, mà 1 nét đẹp hồn nhiên trong sáng...

."

- "Chúng ta đi đc chưa?"

- "Ừ! chúng ta đi!"- hấn bắt giác ngừng ngay dòng suy nghĩ của mình, trên đời này hấn nghĩ chỉ có mình người con gái ấy là duy nhất...nhưng giờ đây thì lại khác.

- "Nè! hôm nay chúng ta đi tàu cao tốc nữa nha?"

- "Hôm trước đi ko sợ à!"

- "KO SỢ"-nó nói lớn vs chất giọng chuẩn, mặt đầy vẻ tự tin.

"RING RING"

- "Ai vậy?"

- Nóa cảm thấy ón vì Tuấn gọi choa nóa vào lúc này, nóa cảm thấy lúng túng coa nên nói là Tuấn...nóa thừa biết hấn ko ưa gì Tuấn...nhưng ko bắt máy thì kì lắm? Đầu nó rối toáng lên...

- Hấn thừa biết đó là ai, sau khi nhìn cử chỉ của nóa, ko ngần ngại hấn dứt phất điện thoại trong tay nóa rồi bấm nút khóa.

- "Cậu làm gì thế?"

- "Chẳng làm gì cả, tốt nhất là cậu nên tránh xa tên đó ra, hấn ko tốt đẹp như cậu nghĩ đâu!"

- "Là sao chứ..? tớ ko hiểu..?"- mắt nóa nhìn hấn như muốn biết 1 lí do.

- "..."- Hấn ko đáp vì hấn biết dù cóa nói vs nó, nó cũng sẽ ko tin những gì hấn nói và lại sẽ cóa tranh cãi, hấn ko muốn...

- "Tuấn cóa gì mà ko tốt chứ? cậu ấy đã lun ở bên mình khi mình buồn nhất...tai sao?"- Nóa đắm chiêu suy nghĩ, trong mắt nóa Tuấn như người bạn tốt vậy. Tuấn luôn làm nóa vui, nhất là nóa cảm thấy an tâm khi bên cạnh Tuấn. Nóa chưa hề nghĩ Tuấn sẽ là 1 kẻ xấu hoặc đại loại thế.

- "Tối nơi rồi!"- hấn way sang nhìn nó vs một khuôn mặt rạng rỡ.

Nóa ít khi thấy hấn cười thoải mái như vậy, nóa cảm thấy vui khi thấy hấn đã trải lòng ra vs nó nhiều hơn. Nóa chợt nghĩ tới nụ cười trước, nóa ko tươi đa phần là 1 nụ cười giả tạo, nụ cười của 1 ác quỷ chính hiệu hơn, nhờ đến nóa lại rùng mình.

."

Nóa và hấn đã trải qua 1 ngày vui vẻ. 2 người đã bỏ đi vá khứ, họ muốn đc tận hưởng giây phút này, sống hết mình về 1 tình yêu...muốn thử 1 lần, trải nghiệm của cuộc sống đầy chông gai ngay trước mắt, có lẽ bây giờ thì họ ko thấy đc nhưng về sau sẽ còn nhiều điều chờ họ.

Hấn nhìn nóa chạy nhảy vs những chú thỏ rồi đến chú nhím, nó khóc khi bị con rắn uốn wanh người, nó bỏ chạy khi thấy con khỉ rượt theo nó... Và điều nó hãi hùng nhất là khi nóa đạp xe trên không, nó ko dám nhìn xuống, vì nóa ở rất cao, ở dưới là đầm cá sấu. Khiến nóa khiếp vía, mặt nóa trắng bệch ra tay thì luôn nắm hấn ko rời...

."

"Chúng ta ăn kem nha!"- Nó hí hửng lôi tay hấn kéo lại tiệm kem.

"Ừm! cũng đc"

"Vậy cậu ăn kem gì nè?"- Nóa tròn mắt nhìn hấn hỏi.

"Ừm....socola"

"Ok! xin wý khách chờ trong giây lát!"- Nóa lao thật nhanh đến quầy bán kem đông nghẹt. Nhìn nó hấn lại nhớ tới cái ngày ấy...

"Anh à! Kem nè...ôi bị chảy hết rồi..."- mặt cô gái tiu hui cầm 2 kem ống chảy hết cả ra, chiếc váy trắng tinh khôi cũng bị lấm bẩn.

"Ko sao đâu, vẫn ăn đc mà"- Vừa nói hấn cầm ngay cây kem ăn đảo đảo

- 2 người ngồi trên băng ghế đá, vui đùa cùng nhau, những kí ức ko bao giờ hấn quên, quên đi cô gái vs mái tóc ngố ánh vàng, cô gái vs thân hình mảnh khảnh, đôi mắt to tròn như muốn xé nát ánh nhìn của tất cả....

"Chúng ta đi tàu cao tốc đi!"-cô gái tay chỉ về phía tàu đang bay lượn trên ko.

"Ồ!!vậy ko sợ à?"-hắn tỏ vẻ trêu ghẹo cô gái.Rồi wàng vai, hắn hôn nhẹ lên trán cô gái thì thầm vs cô rằng:"Anh yêu em"

"NÈ!!!Kem chảy ra rồi nè!!"-Nó hươ tay nhìn hắn,mặt nó thì ko thể tả nó bủ xù,váy thì lấm bẩn,tóc thì rối như tơ vò...mặt nó thì zính kem tùm lùm.Hắn bật cười khi nhìn bộ dạng ngổ kinh khủng của nó.

Cầm 2 cây ken đứng nhìn hắn cười nó cảm thấy mình ngổ wá vậy sao,miệng méo đi nó wát lớn khiến bàn zân thiên hạ chú ý vào nó..

"ĐIÊN À!"-Mặt nó đỏ lên rắng nghiêng lại.2 má phình ra,nó bực lấm rồi,nó đã chen khi mua kem vs mấy chị có vòng eo wá khổ,kì công lấm nó mới mua nổi mang về...bây giờ gặp hắn lại lấm như ế.TỨC WÁ!!!!!!

-Sự thật khó chối cãi bây giờ nó như 1 đũa vừa trốn trại,ko cách gì hơn nó đành ngậm nhấm đi về mặc dù nó cứ nằn nặc ở lại choa kì đc...

-**"Đi đi!!chúng ta vẫn chưa đi tàu cao tốc,mục đích đến là vì nó mà..."**-mặt nó ừ dột hăng.

-**"Lần sau đi cũng đc nhìn bộ dạng cậu,ai mà cho vé vào.?"**-hắn nhìn nó nghiêm nghị như 1 người cha wãn giáo con mình,vào vai nhập tâm lấm đây.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chiếc xe lạng bánh nó way người lại nhìn tàu siêu tốc bay lượn,lòng nó trầm nghĩ fải đi = đc...Nó muốn đc cùng hắn la thật to,để quên đi tất cả,nó cũng vậy...tuy nó rất sợ đi tàu cao tốc nhưng điều đó ko đáng sợ = việc mỗi ngày trôi wa lại thấy hắn ko nỡ 1 nụ cười...

Nó nhớ lại khi nó và hắn lần đầu gặp nó chạy nhưng chỉ chú ý mình hắn,ánh mắt hắn buồn nảo nề như xé nát bầu ko khí...thân hình của hắn như che lấp ánh mặt trời,hắn lạnh,1 con người lạnh mà nó từng nghe trong những tiểu thuyết tình yêu..nhưng chưa từng thấy bao giờ...bây giờ nó đã thấy rồi...

Nó ko ngờ rằng vì wá mãi nhìn hắn nó đã lao vào hắn lúc nào...có lẽ nó đã bị hắn cuốn hút ngay từ đầu...nó cứ ngẩn ngơ nhớ về cái ngày gặp mặt...1 ngày định mệnh,1 ngày bắt đầu cho cả 2 số phận.

-**"Đang nghĩ gì mà đăm chiêu thế?"**

-**"À...suy nghĩ về...nước mỹ áy mà"**-noa way sang nhìn hắn cười toét hàm răng.

-**"Hâm à?"**-hắn đưa tay lên trán nó sờ sờ.. mắt ko rời băng đường đi.

-**"Hâm gì chứ?"**-nó vùng vằng rồi lấy tay hắn áp mặt vào má nó.Tay hắn lạnh wá,nó trộm nghĩ nhất định nó sẽ sượt ầm hắn,làm cục băng trong người hắn biến đi mất.Nó dần dần thiếp đi...nó ngã lên vai hắn,miệng nó chớp chớp như 1 đũa trẻ.

-Nhìn nó lòng hắn có lẽ đã phần nào cảm thấy nhẹ nhõm..chiếc xe lao đi thật nhanh như muốn chìm mình vào khối xe đông đúc tấp nập.

"RING RING"

-**"Alô?"**

-**"Cậu chủ cậu đi đâu hôm wa giờ vậy?bà chủ và ông chủ rất lo đấy ạ?"**

-**"Ừ!Nói họ 1 lát tôi sẽ về,à...ông hãy chuẩn bị đón tiếp khách nhé,nói cả vs ông ta nữa."**-hắn cúp máy rồi gát tay lên trán hắn suy nghĩ...hắn có nên làm như vậy...

....**"Dậy đi tới rồi!"**-hắn lay nó mãi mới thấy nó cựa wậy.

"O....oáp....tới nhà rồi...ơ."-nó way đầu nhìn 2 bên và lấp bắp nói.

- "Đây đây đâu phải nhà....tui"-nó trợn mắt vừa trợn vừa chùi mắt nó xem tỉnh hay mơ.

- "Đừng hỏi nhiều,tôi sẽ giới thiệu cậu vs gia đình tôi."

- "Vậ à!!vậy là đây là cuộc giới thiệu tôi vs ba mẹ cậu."-Nó vui mừng miệng ko thôi réo lên,nó nghĩ nó sẽ đc ba mẹ hẳn chiều đãi như 1 vị khách à ko 1 con dâu trong gia đình,nghĩ thế mắt nó sáng lên,...

- "Vậy xuống xe đi?"-hắn mở cửa nắm tay nó vào 1 salon nổi ở thành phố,hắn vừa vào là ông chủ tiệm ra tiếp hắn ngay.

- "Đã lâu ko thấy cậu đến tôi nghĩ cậu đã có mối khác rồi đấy."-Ông ta lại gần hắn tay nắm nắm,nó nhìn cử chỉ cách nói năng phán 1 câu trời đánh...."là bê-đê ư?"

-Ko tiện ánh nhìn hắn vào thẳng vấn đề - "Hãy biến cô ấy thành 1 cô gái có 1 ko 2 đi!"

- "Ồ 1 ...ko 2 ư!"- nó nhìn hắn rồi bị ông chủ tiệm kéo lại ghế...

- "Nhắm mắt lại đi để tôi ban phép nhiệm màu cho cô bé lọ lem nào!!!"-câu đùa giòn của ông chủ tiệm khiến nó cảm thấy nổi da gà.Nó nhắm mắt lại lòng nó ko thôi nghĩ về cuộc gặp gỡ giữa nó và ba mẹ hắn....

..."Ngạc nhiên chưa!!!"-nó mở mắt ra,nó soi mình vào gương,nó ko ngờ người trong gương lại là nó,nó nhìn như 1 cô công chúa vậy,nó lấy tay chạm vào mặt béo 1 cái xem đây có thực sự là mơ...

- "Thôi ủy mị đi chúng ta còn nhiều việc lắm!"-hắn lôi nó đi,mặt hắn có chút đỏ ửng nhưng ko mún cho nó thấy...

- "Nhưng còn chuyện gì nữa cơ chứ?"-Nó tròn xoe mắt hỏi hắn.

- "Bộ cậu tính ăn mặc như vậy gặp ba tôi?"-hắn ngạc nhiên hỏi nó.

-Noa nhìn lại bộ đầm nó mặc rồi way lên nói vs hắn- "Đúng rồi "thế là mục tiêu tiếp theo của nó và hắn chính là shop ROSE 1 shop bán váy đầm rất đẹp..

-Nó đc úm hết thấy 10 chiếc đầm và đầm nào nó mặc đều trông xinh.Nhưng hắn lại thích nó mặc chiếc đầm màu cà tím..nhìn nó bây giờ chẳng khác chi xưa người con gái ấy.

- "Nào hãy mang thử đôi giày này tôi xem"-hắn chìa ra 1 đôi giày đc đính những hạt kim lấp lánh ánh màu.Đôi giày đc làm rất kĩ xảo...

-Nó cúi gập người xuống nhưng nó ko biết thất đây ,hắn đành wý xuống mang chiếc giày cho nó.Òa bây giờ nó thực sự đã thành công chúa rồi...mắt nó như muốn nói lên niềm hạnh phúc đó vs hắn.

.

"KẾT!!!!"

- "Dù ai có nói gì cô cũng chỉ cần dạ mà thôi hiểu ko?"

- "Ừm!tôi biết mà"-nó nở 1 nụ cười đẹp vs hắn rồi nó và hắn tay trong tay bước vào những cạm bẫy mà hắn đã phải đối đầu trong những năm wa....

.

Nó bước vào nhà hắn mắt nó sừng lên nhà hắn thiết kế như 1 cung điện vậy...nhưng căn nhà trông có vẻ lạnh,ko ấm cúng cho lắm...những đồ cổ đc trưng bày trên từng bàn.Nó nhìn lên trên thì 1 chùm đèn vàng óng ánh chiếu vào như hào quang vậy...rồi tới những bức tranh lớn,đc vẽ rất tuyệt...Nó bây giờ như lạc bước vậy,nếu ko có hắn chắc nó sẽ bị lạc mất....

.

Cánh cửa từ từ hé mở,nó bước đi cùng hắn,nó thấy người phụ nữ kia đang ngồi cạnh 1 người đàn ông trung niên đứng đàng và già dặn...nó ko mấy ngạc nhiên vì điều đó nó chỉ khó hiểu là mẹ hắn đâu mà thôi.

Nó way sang nhìn hắn,hắn ko còn như hồi nãy giờ hắn vs ánh mắt nét mặt như lần đầu...nó ko nói gì im lặng vs nó là thượng sách.Nó nhìn mọi vật cho đến khi..

"Ai đây?"-người đàn bà đó lên tiếng xen lẫn giọng điệu ngạc nhiên,nó nhìn bà ta ,đó là 1 cô gái đẹp và chẳng trách ba hắn lại yêu thích cô ta đến vậy...

"Mày lại muốn làm gì nữa,hết con kia bây giờ đến con này à!"-Ba hắn wát lên khiến nó sợ,nó nhìn ba hắn ông ta trông đáng sợ,tay cầm điều thuốc,miệng luôn **** mắng hắn,mắt như ăn tươi hắn...nó sợ.Nếu ko có vòng tay hắn có lẽ nó đã khóc...

- "Cô em lại muốn như con Lâm Tuyết Nhi đó à?"- người đàn bà tay thì húc cảm nó,ánh mắt đây về chằm chọc...nó ko thể để bàn tay ấy đụng vào người mình...

- "Bỏ bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người cô ấy."-hắn nắm tay cô ta rồi nhìn cô ta vs ánh mắt của kẻ đáng sợ,...nóá đứng khựng điTuyệt Nhi...la sao?Mình ko hiểu

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Cô gái Tuyệt Nhi ấy là ai?có ý nghĩa gì ở đây chứ?Họ đang nói gì vậy,tại sao cậu ấy lại im lặng,hãy nói gì đi,....

- "À thế cậu định làm gì tôi?"-cô ta nhìn hắn như muốn hắn biết cô ta ko phải thứ vừa mà dễ dụ.

- "Làm gì là làm gì,thứ con gái nher nhuốc như cô,tôi nói phí lời,đánh cô thì bẩn tay..."-hắn cười,cười như 1 con thú rồi buông tay cô ta ra,hất lẳng cô ta xuống đất...

- "Mày dám làm thế vs ***** à,mày đúng là đứa bất hiếu mà?"-cha hắn gầm lên,nó giật thót tim,nó ko ngờ gia đình hắn lại đáng sợ đến vậy....

- "Mẹ tôi đã chết từ lâu rồi,chính ông mới là kẻ giết mẹ tôi và cả con quý này nữa.Ông đã wen hay cố tình ko nhớ?"-hắn wát lên,tùng lời hắn nói khiến ba hắn ngồi ụt xuống,ánh mắt của ông nhú lại,ông wăng điếu thuốc,rồi ôm đầu co người lại....nhìn ông nó cảm thấy lòng xót xa.

- Nó ko nói gì và nó ko biết nên nói gì vào lúc này,1 gia đình phức tạp,nhưng lòng nó vẫn ko nguôi câu hỏi Tuyệt Nhi là ai?nó càng muốn biết thì tâm trí nóá tình cảm nóá lại muốn chối bỏ....

- "Hahahaha!!!"-tiếng cười thất thanh của cô ta như đá động đầu óc của giang phòng...ánh mắt kiêu sa bất cần đời,cô ta nhìn nó rồi đứng lên,tùng bước chân lướt nhẹ trên thềm đất....cô ta nói,lời nói mà nó ko muốn nghe...

- "Cô em à!cô em chắc đang thắc mắc TUYẾT NHI là ai nhĩ?"-cô ta cười rồi nói tiếp...

- "TUYẾT NHI là người mà cô đang đứng cạnh từng yêu say đắm đấy,còn điều này...cô à chết rồi,chết cùng mẹ hắn..."-cô ta cười nhẹ...rồi nhìn hắn cô ta như trêu hắn như thách thức con mãnh thú trong người hắn.

"BỐP!!!!!!!!"-Hắn đánh đi hắn ư?sao hắn có thể,nó nhìn hắn,ánh mắt sự ngạc nhiên,ba hắn ông ấy vẫn im lặng,nhìn ông lúc này 1 cái tát vs cô ta ko wan trọng gì mấy?nó cảm thấy khó hiểu....

- "Mày.....!!!"-cô ta tay ôm mặt,miệng hét lên.

Hắn nắm tay nó rồi đi,hắn ko muốn nó nghe tiếp nữa,hắn lôi nó đi nhưng cả 2 phải dừng bước khi nghe cô ta nói:

- "Chưa hết câu chuyện mà tính bỏ đi à?"-cô ta miệng nhét mép cười 1 nụ cười mà theo nó là đầy sự hiểm độc....

- Ko nói nhiều hắn tiếp tục kéo tay nó.... nóá có thể nghe bất kì điều gì hắn bảo,cóá thể là nô lệ của hắn,....nhưng wuyn biết sự thật thì ko thể...nó buông tay hắn ra nóá khựng lại,nóá way đầu và bắt đầu lên tiếng,im lặng đủ rồi LÂM KHẢI UYÊN à.....!!!

- "Thật khó mà dễ xưng hô nhưng cô có thể tiếp tục câu truyện đc ko?"

- "Cậu đi ngay lập tức cho tôi?cậu dám kháng cự tôi ư?"-hắn kéo tay nó đi nhưng ko thể...

- "Nếu muốn biết thì tôi cũng ko giấu,...,Tuyệt Nhi là người mà K. Văn yêu từ năm 13 tuổi...nhưng tró trêu cô ta trong 1 lần ngăn cản mẹ cậu ta tự tử,thật ko may khi đang ngăn cản mẹ hắn thì 2 người đã bị 1 chiếc xe buýt đc điều khiển bởi 1 tên say rượu tông fải...2 người vì mất máu wá nhiều nên đã ko wa khỏi...và giờ đây tôi kinh ngạc khi thấy cô....cô giống Tuyệt Nhi như 2 giọt nước...có lẽ cô là người thay thế của hắn nhằm để xóa đi hình bóng Tuyệt Nhi đã chết của cậu ra chăng?"

- "Người thay thế...."-nó lấy tay vuốt nước mắt way lại nhìn hắn..

- "Bộ vậy này,đôi giày này,cả kiểu tóc....và tình cảm cậu dành cho tôi....chỉ là thay thế Tuyệt Nhi...tôi chỉ là kẻ thay thế của cậu...vậy ra cậu ko muốn tôi biết vì cậu sợ sẽ mất kẻ thay thế này thôi...đúng...ko???"-Nó bật khóc thành từng nấc một nó nhìn hắn vs dòng nước mắt xóa nhà,trái tim nóá như bị ai bóp nát....nó bỏ chạy,nó muốn bỏ trốn....như nó từng nói chạy là để tìm mục đích...đích đến là hắn....nóá muốn trốn tránh...thì cũng là hắn...nóá muốn trốn tránh sự thật đau lòng này.....

Nóá lau đi dòng nước mắt,nhưng tiếp nổi lệ rơi,nó ko thể ngừng khóc.....nóá ướchãy để nóá wen đi hắn.....

"BINNNNNN!!!! BIIIIIIIINNNNNN!!! BIIII NNNNNNN"-Tiếng còi xe thất thanh...Trong ánh đèn của chiếc xe tải nóá nhỏ nhoi như 1 đóa hoa

... ngược mắt đứng nhìn...nó ko chạy nữa....hãy để nó biến mất đi.....

biến mất khỏi cuộc đời hần...đi về 1 nơi thật xa...để hần ko còn thấy nó nữa....

-"Cẩn thận!!!!"- Hần wát lên ôm chắc nó rồi hất nó khỏi vòng vây cửa tử thần...nó ko biết là hần cho đến khi nó mở mắt ra...ánh mắt ướt nhòa...nó đang trong tay hần...nó nửa tỉnh nửa mê...nó gọi tên hần trong tiềm thức rồi ngất đi...tiếng nói hần dần chìm vào trong tiềm thức....

Hần ôm chắc lấy nó,lòng hần bây giờ nhớ lại 2 năm trước...người con gái hần sẽ bảo vệ tới cùng...vậy mà hần lại để cô ấy rời xa hần trong tầm tay...hần đã dâng vác bản thân suốt bao năm wa...nhưng hần vẫn ko nguôi ngoai nỗi mất người yêu và mẹ mình người mẹ hần tôn thờ, 1 người phụ nữ mình tình nỗi tiếng đánh đổi danh lợi tiền tài theo ba hần...vậy mà ông ta đã tàn nhẫn lừa dối mẹ hần...khiến bà bị mắc căn bệnh trầm cảm..hần đau lắm..hần chỉ có Tuyết Nhi thôi..

-

Chứng kiến người mẹ nữa điên nữa tỉnh...hần phải cố cười, nhưng có ai biết bao lần hần đã như 1 đứa trẻ , khóc trong vòng tay Tuyết Nhi,hần biết hần phải mạnh mẽ nhưng hần ko thể chứng kiến người cha mình từng kính trọng...người mẹ mình từng tôn thờ giờ đây họ đã vô tình đâm hàng vạn mũi tên vào tim hần....đang bóp nát trái tim hần...chỉ có Tuyết Nhi là người luôn lắng nghe và động viên hần...

Cho tới khi hần gặp nó,mọi chuyện đã khác,lần đầu gặp nó hần cứ nghĩ Tuyết Nhi đã trở về bên hần...một niềm vui dân trào cho đến khi hần nhận ra...Lâm Khải Uyên mãi mãi là Lâm Khải Uyên và Lâm Tuyết Nhi mãi mãi vẫn là Lâm Tuyết Nhi...đúng là hần đã thử xem nó là người thay thế...nhưng từng ngày nó lại khiến hần yêu nó từng chút 1 và dần dần là cả trai tim hần....

-"Hãy tỉnh lại đi xin em đừng rời bỏ tôi..."-hần ghi chặt nó vào lòng...cánh tay hần như muốn níu giữ nó sợ mất nó....

-"Lâm Khải Uyên tỉnh lại!!!!!!"-tiếng hét lớn của hần vang tận bầu trời đêm đen sẫm uất.....

...TẠI BỆNH VIỆN...

- Nó vẫn chưa nhúc nhích...hần ngồi bên giường bệnh nó cho đến khi có sự xuất hiện của ba mẹ nó,sau chuyến công du của mẹ nó(thật ra đi HN để mua sắm và đi chơi thôi) và ba nó 2 người hốt hoảng khi hay tin đứa con gái độc nhất bị ngất và đc đưa vào nhà thương..

-"Cháu chào 2 bác"

-"Ồ cháu là....."-mẹ hần thắc mắc hỏi vì bà chưa nghe con nói là coa 1 cậu bạn trai tuấn tú như vậy.

-"Tại sao K.Uyên lại ở đây?cháu có thể cho bác biết đc ko?"-ba nó mặt tái đi gương mặt căng thẳng nhìn hần.

Có nên nói ra là vì hần mà nó lao mình vào xe ...có nên nói hần chính là thủ phạm,chỉ vì hần wá ngu ngốc...tại sao hần lại dắc nó về gặp ba mẹ...chỉ vì hần muốn có nó...muốn đc nó công nhận là 1 thành viên trong gia đình họ Trịnh này ư?Hần wá tham lam rồi dẫn đến mù wáng..

..."Cô bé chỉ bắt cần thôi thưa ông bà..!"-ông wãn gia lên tiếng..ông luôn giúp hần mỗi khi nó trong tình trạng ** le...có lẽ ông là người cha thứ 2 của hần.Hần im lặng nhìn nó rồi đc ông wãn gia đưa ra ngoài...

-"Cậu chủ hay ăn gì cho lấy lại sức đi ạ?từ tối đêm wa cậu đã ko ăn gì rồi."-ông chậm rãi nói vs hần thấy hần ko động tĩnh ông nói tiếp.

-"cô bé ko sao đâu ạ!chỉ là do shock wá nên chịu ko nổi ngất đi thôi..cô bé sẽ tỉnh lại cậu chủ đừng wá lo"

-Hần nhìn nó nhưng vs khoảng cách xa hơn hần đứng ngoài cửa hần nhìn vào..mắt hần ko thôi nhìn nó...-"tôi ko thấy đói.."

-Ông wãn gia đâm chiều nhìn hần...1 nỗi đau dần xé...ông ko ngờ trên đời lại có 1 người lại giống đến vậy...ông nhớ đến đêm wa khi bắt ngờ ông trông thấy nó..ông cứ ngỡ ông đã nhìn lầm cho tới khi cuộc va chạm giữa ông và nó là lúc nó bỏ chạy đã đụng trúng ông..ông thờ dài rồi chậm rãi đi từng bước...

...

-"Tại sao cậu lại đối xử vs tôi như vậy...tại sao....TẠI SAO????"-nó giật bắn người choàng tỉnh..đây là bệnh viện nó chợt nhận ra hăng vì trong căn phòng toàn 1 màu trắng...nó ngược nhìn xuống thì là hần...hần ngủ thiếp từ lúc nào...nó khóc,nhưng giọt nước mắt thứ 2 đã bị nó chặn lại...

Nó lê từng bước chân mệt mỏi xuống nền đất lạnh buốt...nó mở cánh cửa ban công ra con gió nhẹ nhàng thổi tung bay mái tóc nó...cảnh chiều tà thật đẹp,đây rồi 1 bầu trời ung ứng đỏ...nó nhắm mắt lại,rồi hít 1 hơi thật sâu...nó way mặt lại nhìn hần,ánh mắt buồn xa xăm...Nó có hối hận vì nó đã nhận lời wen hần,coa hối hận làm nó lê,tất cả tất cả...dòng suy nghĩ ko tìm ra câu trả lời nó như chết lặng tại 1 điểm..

...

Hần tỉnh giấc...hần mắt hốt hoảng khi thấy nó ko còn trên giường bệnh,hần chạy khắp nơi kiểm nó nhưng vô vọng...nó đi rồi.Hần mặt u buồn đi từng bước 1 rồi ngồi khụy xuống băng ghế....

-"Anh ơi!!Anh ơi!!"-1 cô bé nhìn trông rất kháu,cô bé mặc chiếc áo bệnh nhân lay lay người hần.

- "...-hắn nhìn cô bé vs ánh mắt buồn rượm rồi gục đầu xuống 2 tay chống lên trán..

- "Nãy cóa 1 chị nhờ em đưa anh cái này !" - cô bé chìa ra trong tay 1 bức thư, thư của nóa hắn nhìn bức thư rồi dục phát tờ thư lòi ra đọc...hắn từ từ nhào nát bức thư, ánh mắt của con đã thú lại xuất hiện....hắn bước đi trong màn đêm...nhìn hắn lúc này cô bé đưa thư khi nãy phải khiếp sợ.

- Những làng cây xanh rì rào, đung đưa như thoi thóp con tim nóa...và là thời gian này rất khó để nóa quên đi 1 người...Đứng trong căn phòng, nơi chất chứa bao nhiêu kỉ niệm buồn vui của nóa và hắn...nước mắt nóa cứ rơi ra từng giọt...dù lòng nóa ko muốn...nóa muốn chặn đi dòng nước mắt này...nóa muốn đc như trước kia, trước lúc quen hắn, biết hắn, yêu hắn.

- Mọi thứ chỉ mới hôm qua, hắn vẫn nằm trên chiếc giường này...vẫn ánh mắt, mùi hương mái tóc ấy...vậy mà thoáng chốc như 1 cơn mơ hắn lại biến mất khỏi cuộc đời nóa...Nóa có thể tha thứ cho hắn rất nhiều..nhưng sao hắn có thể lợi dụng nóa như vậy...nếu hắn thành thật vs nóa hơn thì mọi chuyện sẽ theo chiều hướng tốt đẹp ...ít chẳng nóa sẽ ko phải như 1 con ngốc nằm trong phòng rồi khóc vì mình ngu vãi..

- Nóa muốn đi...nóa muốn đi tới nơi nào mà ko cóa hắn..ý nghĩ lóe lên, nóa đứng lặng bên chiếc cửa ban công...ánh mắt nóa nhìn về cõi xa xăm...nóa đi!

...

"Cộc cộc"

_ Nóa hết thấy ngạc nhiên khi thấy Tuấn xuất hiện trước cánh cửa phòng: "Cậu...sao cậu vào đc đây?"

_ "Mẹ cậu mời tớ vào, tớ đi thăm cậu mà thấy cậu ko hài lòng ý nhờ? Bộ ko thích tớ đến thăm à?" - Tuấn méo mặt rồi ngồi phịch trên giường nóa.

_ "Ko phải! chỉ là hơi bất ngờ ...mà sao cậu biết nhà tớ mà đến chứ?" - Nóa nhìn về phía Tuấn ánh mắt nóa sung húp lên, tóc thì bù xù, gương mặt nóa hơi xanh đi..

_ "Chuyện đóa dễ ị, tớ hỏi L.Đang nhưng sao cậu...nhìn cậu tớ thấy ko còn chút sức sống vậy." - Tuấn nhìn nóa 1 mặt tỏ vẻ cảm thông nóa...mặt khác cậu ta muốn mắng nóa..muốn nói vs nóa rằng hắn ko đáng, nhiều lắm nhưng chắc hẳn cậu ta biết dù mình nói gì thì nóa vẫn chỉ nghe tai này rồi wa tai kia mà thôi.

_ "À..hì..tớ tàn rồi, chắc cậu thấy tớ...." - Nóa áp úng nhẹ nhàng đưa bàn tay vuốt mái tóc tung bay trong gió.

_ "Ko đâu! tớ thấy cậu đã sống hết mình vì tình yêu nhưng...cậu chọn nhầm đối tượng thôi...nếu tớ là hắn tớ sẽ ko ngu ngốc gì mà làm mất đi vật wí giá như cậu đâu..." - Tuấn tiếng bước đến vs nóa...1 tay cầm lấy tay nóa tay kia thì khẽ nâng cằm nóa lên nhìn sâu vào mắt nóa..

_ Nóa như bị thôi miên vậy nhưng ... cóa lẽ nóa ko chọn nhầm đối tượng...nóa nhìn ánh mắt Tuấn nóa nhận ra sự tham vọng...sự háo thắng...nóa thấy rất rõ..Nóa mở lời rồi rút lại bản thân mình ra 1 khoảng cách nhất định vs Tuấn: "Ko đâu...tớ đã rất đúng khi chọn cậu ấy...và lại tớ ko muốn mở rộng trái tim mình nữa tớ muốn lo học hơn..."

_ Tuấn khẽ cười, Tuấn là 1 người tỉ mỉ..từng lời nóa nói cậu ta đều hiểu, cậu ta muốn gì thì nhất định sẽ cóa, 1 công tử như cậu ta ko cóa 2 chữ "bỏ cuộc"... "Tại sao chứ? tớ sẽ ko khiến cậu khóc như tên đó đâu...cậu ko tin tớ à? thật sự tớ rất thích cậu...nhưng vì tớ chỉ là kẻ đến sau mà thôi...bây giờ thì khác...!! Cậu ko cho tớ 1 cơ hội đc sao?"

_ Nóa nghe rất kĩ lời Tuấn nói...nóa ko biết vì sao...nóa..ko ..thể..cho ..Tuấn..1 cơ hội? Chỉ cóa hắn..Nóa suy nghĩ rồi way mặt về phía bang công nóa trả lời thật nhẹ nhàng vs Tuấn: "Tớ tin cậu..nhưng tớ sợ tớ sẽ lại phải thất vọng vì cậu..tớ cóa thể cho cậu ấy thời gian..nhưng ko phải là vs cậu, Tuấn à xin lỗi cậu!" - Nóa im lặng và cả Tuấn khi nghe xong câu nói của nóa..thì Tuấn đã khẳng định 1 điều là Trịnh Khải Văn đã cóa 1 chỗ đứng trong trái tim nóa rồi..

...

Về hắn...hắn lại tiếp tục con đường khi ko cóa nóa, hắn uống say để quên đi tất cả lại đua xe..bar, vũ trường và thuốc lắc...hắn muốn đầu óc hắn ko còn bóng dáng nóa..nhưng dù hắn cóa óc bao nhiêu lon bia, cóa uống bao nhiêu viên..cóa đua xe bạt mạng thì vẫn ko thể, hắn nhớ tới bức thư của nóa...lòng hắn nặng lại..

.

"Hãy cho nhau 1 lỗi đi riêng nhé..tớ vẫn yêu cậu ...vẫn sẽ nhớ cậu..nhưng ko phải lúc này để chúng ta cóa 1 sự lựa chọn bên nhau...tớ muốn cóa thời gian để suy nghĩ về tình yêu chúng ta...7 ngày như 7 màu tình yêu của tụi mình...7 cái mùi vị...tớ mong sau này vào 1 ngày ko xa chúng ta sẽ gặp nhau...lúc đóa tớ mong cậu sẽ là 1 con người khác...tốt hơn...mãi mãi yêu cậu...hãy quên tớ đi...xem tớ là 1 kỉ niệm của cậu nhé

Jen

.."

- Làm sao hắn quên đc nóa...tại sao nóa ko cho hắn cơ hội..nóa từng nói sẽ luôn choa hắn cơ hội mà...tại sao..tại sao...Trong căn phòng tối đen hắn như 1 tên điên hắn say khướt nhớ đến nóa hình bóng tâm trí hắn luôn nhớ đến nóa..hắn ngẫm nghĩ cuộc đời này nếu thiếu nóa sẽ ra sao????hắn im lặng nữa cười nữa khóc...

Tại nhà nó..ba mẹ nó đang lo thủ tục du học cho nó..cỡ 2 tháng nữa nó sẽ wa Úc du học bên đó 3 năm..nó có lẽ đã nghĩ rất kĩ..Nó sẽ dao duyên phận cho số trời..nó thiết nghĩ gặp hắn là do số trời...nếu ông trời muốn nó và hắn là 1 thì sẽ còn cho hắn và nó 1 cơ hội...bây giờ người cho nó và hắn 1 khởi điểm ko phải là ai khác mà là ông trời...nó ko muốn nắm bắt nữa nó muốn phó mặc mà thôi.

-Từng ngày từng ngày 1 trôi wa,nó và hắn như 1 cái xác ko hồn...nó buồn lắm...hắn bây giờ đang làm gì có nhớ đến nó ko...hay là đang vui bên người con gái khác....mai là nó đã cất cánh bay sang Úc rồi...sẽ ko đc nhìn thấy hắn nữa...

Nó cứ hết thờ dài thì mặt xù lại..wen hắn...nó chưa đc hắn bày tỏ tình cảm...chỉ có nó mà thôi..nó buồn rồi lại gục xuống khóc...ba mẹ nó dù đã cố hỏi...nhưng câu trả lời vẫn là sự im lặng.

Nó đâu hề biết trong những ngày wa đã có người luôn quan sát nó,chăm chú theo dõi từng hành động của nó...chính là hắn..Nhớ nó hắn chẳng biết làm gì..hắn chỉ có thể đứng nhìn nó từ xa mà thôi.

Sự thật trong lúc này nó ko biết mình quyết định như vậy là đúng hay sai?nó như vậy có lẽ nó đã tự hại thân mình chăng?Nó ko còn thấy Tuấn tìm nó nữa..điều đó có cho rằng Tuấn đã bỏ cuộc.?

Một vòng rồi ren vẫn ko thể nào tháo gỡ...Nó cảm thấy lung lay cho quyết định của mình..số phận nó mà nó có thể dễ dàng phó mặc vậy đc ư?Nó đâu rồi?con người vui tươi,một cô gái luôn biết nắm bắt..ko muốn lệ thuộc...muốn dành số phận cho bản thân mình đâu rồi..

Nó nhìn vào trong gương..tay nó khẽ chạm vào tấm gương ánh mắt nhủ lại..bây giờ nó nên làm gì cho đúng đây...hay là cứ...! nhưng khi nó nghĩ đến người con gái ấy..rồi nó nghĩ đến nó...nó lại khựng lại, nó ko tìm ra cách giải quyết ổn thỏa...người yêu thương ngu ngốc vậy sao?luôn yếu đuối vậy ư?

Nó cảm thấy ngột ngạt hẫng..nó muốn đc đi ra nơi náo nhiệt..có lẽ nơi thành thị sẽ giúp nó bớt đi phần nào ,nhất là suy nghĩ về hắn..ko nói nhiều nó vội thay quần áo sửa soạn đầu tóc,đánh lên mặt 1 chút kem để che đi nét xanh xao của nó..

Vừa đi nó vừa thần thờ..nó nghĩ cách này chắc ko hiệu quả rồi...nó cứ ngược nhìn trên những bước chân của nó luôn có 1 cặp đôi đang hạnh phúc,tất nhiên là hạnh phúc hơn nó..Những tình yêu của họ mới đúng như cái tên của nó..còn nó...và hắn...có thể gọi là yêu đc ko?

Nó chẳng muốn nhìn tiếp..nó chạy...thân người nhỏ bé của nó như 1 hạt cát trong 1 cái sa mạc rộng lớn...từ từ khuất dần..Nó chạy nhưng bây giờ nó chả biết phải đi đâu?Nó cứ chạy chạy mãi..đích đến của nó là gì...?Nó đi khuất vào 1 con hẻm tuy biết đó là điều ko nên...nhưng nó ra thành thị này đó là 1 sai lầm..chứng kiến những cặp tình nhân nó cảm thấy ghen lòng hơn và nghĩ về hắn nhiều hơn..!

Đang đi nó cảm thấy có cái gì đó đang bám theo mình...nó liền chạy đi thật nhanh ra đường lớn..nhưng ko kịp..nó đã bị chặn lại..bởi tới 3 tên thanh niên..nhìn những tên đó người ngòm toàn mùi rượu và nhìn cách ăn mặc của họ lại khiến nó sợ hơn..

-"Bé này xinh nhỉ?đi đâu thế,có cần bọn anh hộ tống ko?"-Lời nói hành động bóp tay nó sờ má nó..Bây giờ nó hoảng loạn thật sự...ai sẽ cứu nó đây...SHINEEEEE!!!!

Dù ra sức trốn thoát nó vẫn ko thể địch nổi 3 tên đàn ông..nó đâu phải thánh...3 tên ép nó vào vách tường..họ ra sức bóp cột nó..nó khóc thật sự nó muốn hét lớn lên nhưng nó đã bị bịt miệng lại..nó wá ngu khi biết nguy hiểm mà vẫn đắm đầu vào.....nó nhắm mắt thiếp đi...miệng luôn gọi tên 1 ai đó nước mắt đua nhau rơi...

"Tránh xa tôi ra...các người ko đc chạm vào người tôi..tránh xa tôi ra..."-Nó giật búng người dậy...gương mặt nó đầm mồ hôi...nó nhìn về xung quanh...câu hỏi đầu tiên của nó là -:"Đây là đâu?"

- "Ôi! cô gái tỉnh lại rồi, cô làm tôi lo đấy?"

- "Ồ... ông là..." - Nóa ngược mắt nhìn ông lão nhìn ông như 1 ví tộc trong bộ vest màu đen rất đẹp.. giọng nói ông lão tuy chậm nhưng lại nghe rất êm dịu.. nóa cảm thấy thích ông lão này... 1 cảm xúc khó mà tả.

- "Ta là quản gia của gia đình họ Trịnh!" - ông lão từ tốn chậm rãi nói.. tay húp 1 ngụm trà nhỏ.. nóa nhìn ngang dọc thì mới nhận thấy nóa đang ở 1 chiếc xe hạng sang... nóa way ra nhìn ông lão đầy vẻ nghi vấn... có phải shine đã nhờ ông tới giúp nóa...

- "Cô hãy uống chút gì đi, chắc cô sợ lắm nhỉ. Cũng may tôi đến kịp nếu ko... cậu chủ sẽ vờ trách tôi mất..." - ông lão lắc đầu cười hiền nhìn nóa, mắt noa tro ra vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt.. vậy là đúng như nóa nghĩ chính hắn đã nhờ ông lão giúp nóa...

- Ông lão nhìn nóa chằm chằm rồi way sang nói tiếp:- "Trông cô rất giống.. và chắc đó là nguyên nhân khiến cô phải đi sang Úc. Để rồi xa cậu chủ của tôi?"

- Nóa im lặng.. mắt nóa buồn lại... nóa ngập ngừng rồi mở miệng.. "Bác cứ gọi cháu đi ạ!!" - Nó cười, nhìn nóa cười gượng gạo thật xấu.. nhưng biết sao đc vì nóa ko có tâm trạng để nói chuyện về hắn và người con gái kia..

- "Ôi! như vậy thật lẽ lắm.." - ông lão nhìn nó cười rồi hươ tay tỏ ý ko đc.

- "Cháu mới thấy gọi như bác mới thật lẽ đấy..."

...

Hai người nói chuyện rom rã... nóa và ông có vẻ nói chuyện rất ấn ý nên họ nói chuyện wen cả thời gian... Bây giờ có lẽ ông nên vào vấn đề chính rồi... ông lão im lặng hồi lâu nói..

- "Cậu chủ.. thật sự đã rất... buồn khi biết cháu đi đấy cô bé à."

- Nóa nhìn ông lão đầy vẻ ngạc nhiên.. rồi mỉm cười.. "Vậy là cậu ấy đã biết... nhưng rồi cậu ấy cũng sẽ có... người con gái khác thôi ạ.."

- "Sao cháu lại khẳng định đc điều đó.."

- Nóa way sang ô cửa xe nhìn hồi lâu.. "Cháu cũng ko biết nữa... cháu chỉ nghĩ vậy... nhưng cháu ko muốn điều cháu nói sẽ xảy ra..."

- "Vậy cháu có muốn gặp cậu chủ lần cuối cho chuyến đi xa này... hãy coi đây là món quà mà ông có thể làm đc.." - Ông cười vs nóa ông biết đây là món quà mà nóa ao ước gần 2 tháng wa..

- "...Cám ơn... ông!" - Nóa ôm choàng lấy ông, ông lão trở mặt nhưng ông đáp trả cái ôm của nóa.. 2 ông cháu như có 1 sợi keo dính chặt họ lại.. thật sự nóa rất ví ông lão.. 1 ông lão tốt bụng..

...

- "Tới nơi rồi đấy!"

- "Sao... cậu ấy chuyển nhà ư?" - nóa ngạc nhiên khi thấy đây là 1 cao ốc.

- "Cậu chủ ko còn về nhà nữa! có lẽ là vì ko muốn nhìn thấy 2 người kia.."

- "... vậy ư?"

- "Thôi chúng ta nên vào nhanh thôi.. ko còn thời gian đâu!!" - ông lão thúc nóa, ông đưa cho nóa cái thẻ, dặn dò xong ông bước vào xe... ông hỏi noa:- "Cháu chắc ko cần ta tới đón chứ!!"

- "Vâng cháu sẽ ko để mọi chuyện xảy ra như hôm nay đâu ạ!" - Nóa cười rồi vẫy tay chào ông lão..

Chiếc xe khuất dần, tay nóa cầm chiếc thẻ.. lòng nóa ko biết nên nói gì..? Nóa sợ khi gặp hắn nóa sẽ ko thể rời khỏi hắn.. nhưng chỉ còn 1 cơ hội này thôi.. đây là cơ hội cuối cùng nóa có thể nhìn hắn ngắm hắn mà thôi..

.

Trong tích tắc nóa đã có mặt trước cánh cửa nhà hắn... nóa nhìn hồi lâu rồi rút thẻ vào... cánh cửa từ từ mở... nóa bước vào trong nhà.. giờ này chắc hắn đã ngủ.. nhưng hắn là 1 kẻ ăn chơi.. nóa đâu biết đc điều đó... Nóa nhìn thấy căn phòng chỉ sặc mùi bia thôi... ko nghĩ nhiều nó tiếp tục bước vào gang phòng ngủ.. nhưng ko...

- "Anh à!!! uống tiếp đi chứ?"

- "Ừm tất nhiên..." - Hắn vừa nói hắn đề hôn cô gái.. cánh cửa chỉ hé mở nóa đã thấy toàn bộ cảnh tượng này... Nóa ko ngờ hắn lại như vậy.. hắn quả là ko

đáng để nó nhớ hay yêu nữa...nó đứng chết lặng ở cánh cửa đó..nó nhìn nhưng nước mắt nó ko rơi đc nữa..cổ họng nó có vị đắng..nó ko nói đc...nó way đi...nó bước chậm rãi..gương mặt nó ko còn hồn nữa..Wá đủ cho 1 tình yêu ko ra gì rồi...rốt cuộc chỉ cóa mấy là kẻ đau khổ nhất mà thôi....

...

- "Ồ sao thế anh...ko tiếp tục à..đang vui mà"-cô gái ông ọ nói..

- "Biến đi.."-hắn bật người dậy,mặt lạnh đi,có lẽ hắn đã chán cô ả..cô ta ko làm hắn yên nữa,làm hắn cóa cảm giác bên nó...vậy ra hắn cứ nghĩ sẽ kiếm 1 người thay thế tiếp theo..

- "Ồ kia anh sao vậy..."-vừa nói cô ả wáng tay bá vai hắn tỏ vẻ yểu điệu,nhưng cô ta đã làm..

-Hắn điên tiết lời cô ta ra khỏi nhà..hắn đóng cửa lại..ko nhìn cô ta 1 lần nào..hắn là thế..ko mang lợi ích gì cho hắn thì hắn sẽ vức bỏ 1 cách nhẫn tâm mà thôi..hắn bước vào phòng ,hắn lại nhớ đến nó...ko khi nào hắn lại nhớ đến nó như vậy..hắn biết dù hắn cóa tìm nó..nó cũng sẽ xa lánh hắn...hắn wá làm rồi..

Hắn bây giờ như 1 kẻ thất bại,thất bại vì tình yêu của mình..hắn ko còn thiết nghĩ gì nữa..hắn đã dùng mọi cách nhưng ko thể yên nó..hắn nằm phịch xuống sàn..hắn nhìn lên tường..hôm nay là 1 ngày tồi tệ tiếp nối tồi tệ...Hahahaha...gìong cười khuaát dần khuaát dần.

.

- "Đã đến giờ rồi con chuẩn bị kĩ càng chưa,con gái"-Bố nó vuốt đầu nó,ông là người luôn yêu thương wan tâm nó nhất,ông luôn chiều nó..nó đòi gì ông cũng mua choa nó...dù mắc rẻ cỡ nào.

- "Tôi wa về trễ con làm mẹ với ba lo lắm đấy..ko biết tôi con có ngủ đủ ko lên máy bay rồi sẽ khó ngủ lắm đó."-mẹ nó o lẳng nhìn nó..

- "Vâng..ba mẹ yên tâm tôi nơi con sẽ gọi cho ba mẹ..chúng ta đi thôi ạ,kéo trễ đấy."-Nóa gắg cười 1 nụ cười thật tươi dành tặng cho ba mẹ nóa...dù sao nóa sẽ ko còn gặp ba mẹ nữa chỉ ít là 3 năm sau thôi..

...

RING RING RING

-Hắn ngò ngét kiểm điện thoại trong túi mình.Hắn loay hoay mãi mới kiểm đc chiếc đt,hắn nhìn vào số điện thoại là ông wãn gia : "Có gì ko?"

- "Tôi wa thế nào rồi ạ?mọi chuyện ổn thỏa chứ..thưa cậu chủ?"

- "Ông nói gì thế?"-hắn bực mình lớn tiếng.

- "Ôi..ko phải tôi wa cô K.Uyên đã lên tìm cậu sao..tôi hôm wa tôi thấy cô bé bị bọn xấu giờ trò nên nhanh chân đến kịp..cô bé luôn miệng gọi tên thiếu gia..tôi đoán cô bé con yêu thiếu gia lắm..nên đã cố tình cho 2 người gặp nhau.."

-Hắn nhớ lại từng lời ông wãn gia nói,tay hắn gát lên trán..phóng xe vs tốc độ nhanh..hắn phải đến sân bay...có lẽ nóa đã thấy cảnh tượng đêm wa..hắn đã sai lắm rồi..

...

- "Con đi đi đã đến giờ cất cánh rồi đấy.."-mẹ ôm nóa...choàng theo vòng tay của ba nóa...nóa ko còn gì hạnh phúc hơn...nóa bước đi nhưng lòng nó khựng lại..nóa way đầu về phía sau..nóa mong hắn sẽ đến...nhưng sau tất cả mọi chuyện nóa đành đóng băng trái tim nóa rồi...tiếp tục bước đi,nóa thì thầm..."Ko ngoảnh mặt lại..ko đc.."

..

"Lâm Khải Uyên"-Hắn hét lớn..tìm nóa hắn chạy khắp nơi...nhưng hắn ko còn kiểm đc nữa đã muộn rồi...chuyến bay đã cất cánh...hắn nhìn wa khung kính..hắn wá nhỏ để vs tới nó..hắn wì xuống..vậy là đã hết thật rồi...tất cả tất cả...

Hắn đã tự mình làm mất nóa wá nhiều rồi...làm nó đau nhiều rồi..có lẽ ông trời ko muốn nóa và hắn đến vs nhau ..mới sắp đặc như vậy...Hắn pahì làm điều hắn cần làm..thả nóa đi thôi..hắn ko nên níu kéo nóa lại nữa..phải để nóa yên hắn đi mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

...3 năm sau...

- Thời gian như đã vùi dập vấp khur của cả 2...bây giờ nó và hân đã khác..cái tuổi 20 một độ tuổi của sự mở đầu cho cuộc sống bước vào đời..có thể quyết định ,tự chủ bản thân..

Hân sau 3 năm kể từ ngày nó ra đi..hân đã trở thành 1 con người khác...nếu nói tốt hơn thì ko thể đúng..hân bây giờ đã dc ba hân giao hết tài sản,sự nghiệp của ông..kể cả công ty này..phải hân đã là 1 Tổng giám đốc của tập đoàn Trịnh Phát..1 giám đốc đã làm điều đúng biết bao nhiêu cô gái,nhưng có lẽ ai cũng chỉ là người tình wa đường của hân.Đã biết bao nhiêu cô gái tìm cách chinh phục nhưng đều thất bại trước hân..hân tuy nhỏ tuổi nhưng lại rất giỏi trong việc điều hành công ty..điều đó ko thể chối bỏ..hân và thật rất có tài.

Nó sau 3 năm du học..nó đã trở thành 1 thiếu nữ..chững chạc hơn,xinh đẹp hơn..có lẽ nó là người thay đổi nhiều nhất..từ ngoại hình đến tính cách ...nó ko còn cô bé luôn chạy nhảy nữa bây giờ nó đã có những bước đi điệu đã mang phong cách của 1 nhà quyền quý...nó ko còn mái tóc bồng bênh nữa,nó đã biết tự làm đẹp bản thân hơn..tóc nó uốn xoắn 1 ống dài tới eo..từ khi bước xuống sân bay ai cũng phải ngược nhìn nó..còn tính cách thì sao?nó đã thay đổi ra sao?l nó bây giờ chỉ có thể nói trong 1 chữ lạnh..

Hai con người,hai lối đi,sau 1 quãng thời gian họ đã thay đổi đến mức có lẽ khi gặp lại nhau đều phải choáng ngợp..

-"Con về rồi,chúc mừng con,ba mẹ rất nhớ con đấy"-Nó bước lại và đón nhận cái ôm trong 3 năm xa cách..nó thôn thức khi thấy ba mẹ đã gầy hơn..nó hạnh phúc khi đã về nơi mà nó có 2 con người yêu thương nó ,đang từng ngày chờ nó...nhưng nó đâu biết còn 1 người nữa cũng đang chờ nó...đang rất đau vì nó..

-"Vâng ạ!""-Nó hạnh phúc đến rơi nước mắt,nhìn ba mẹ nó cảm giác ấm cúng của 1 gia đình lại ập về bên nó..như vậy đã đủ cho nó rồi..thời gian đã khiến nó nguôi ngoai hân đi..nó ko còn nhớ tới hân nữa ..nó đang tự lừa dối bản thân mình hay đúng hơn là lừa dối tình cảm của mình?

-"con của mẹ đã lớn rồi..."

-"Vậy bây giờ chúng ta về nhà nhé,con nhớ căn phòng con wá thôi..và cả món ăn mẹ nấu nữa."-nó cười rồi wàng tay mình vào ba mẹ nó vừa đi cả 3 hỏi về chuyện gia đình , học tập..

Nó ngược nhìn wa ô cửa sổ tay nó gát lên,nhìn thành phố nó thấy cũng ko thay đổi nhiều gì,nó đưa mắt nhìn những nhà cao ốc,công ty mới dc xây dựng..Như 1 định mệnh,duyên số sắp đặt..nó và hân đã vô tình đi wa nhau nhưng ko biết...

-"Dạo này thời trẻ dễ yêu thật,nhìn chàng trai kia là đủ biết.."-bố nó lấy tay chỉ về 1 cậu con trai vs cặp kính cafe to nhìn rất ư là sang..cách ăn mặc như 1 đại gia chính hiệu cộng thêm 1 chiếc xe lamborghini lp670-4 sv màu vàng cực sang và cực đẹp...

-"Vâng..."-Nó cười nhạt rồi nhìn đi chỗ khác..

Chiếc xe đi theo 2 ngã , người trong chiếc xe màu vàng chói kia chính là hân chứ ko ai khác,hân đang cặp bên người tình kế tiếp,hân là thế hân cũng ko thay đổi gì nhiều mà vẫn như vậy,có điều tính xấu của hân tệ hơn trước..

-"Chúng ta sẽ đi đâu tiếp nào hả anh ?"

-"Tôi đoán rùi sẽ bik ?"

Chiếc xe lao nhanh vs tốc độ tối đa ,hân ko còn sợ chết nữa , mặc cho cô gái ngồi kế bên hân la inh ỏi cỡ nào nhưng hân vẫn giữ nguyên tốc độ , bây giờ chỉ có cảm giác mạnh mới khiến hân phần nào wên đi dc vấp khur màk thuj.

...

Nó bước vào căn phòng vẫn như năm nào , chiếc giường vẫn nằm ở góc đóá , bông chăn màu hồng ... Bất chợt hình ảnh khi hân ngủ lại xuất hiện trên gương mặt nó . Nó quay ngoắt người đi tiến tới ban công ... "Minh điên thật rồi "

Xuống dưới lầu nó ngấm nhìn ba nó đang cùng mẹ nó nấu 1 buổi ra trò mừng nó về . Nhìn họ thật hạnh phúc cũng như nó và hân nhưng màk 3 năm trước thuj .

-"Con xuống rùi đây àh ? Lại đây nào , đây là món pasta hải sản màk con thik ăn đây !" - Ba nó và mẹ nó gắp 1 đũa mì cho nó .

Buổi tối hạnh phúc theo nó nghĩ là vậy"Con muốn sửa lại căn phòng , con đã lớn rồi nên sửa lại hết tất cả . "Nó vừa nói vừa ngón món mì ngon của mẹ nó .

"Đúng rồi ba cũng định hỏi ý con ...À ngày mai ba có 1 cuộc hẹn ở đó có làm 1 tiệc lớn mẹ con thì bận việc nên con đi cùng ba nhé ..."

"Nó có vẻ lưỡng lự vì nó hok muốn đi dự tiệc gì mấy"Con ... vâng con sẽ đi cùng ba "-Nó choàng tay ôm ba nó , dù sao đã lâu rồi nó hok đc đi cùng ba nó .

...

"ngày mai gia đình ta sẽ làm 1 buổi tiệc lớn đấy , mày lo mà chuẩn bị đừng để gia đình mất mặt , nghe hok?"-Ba hấn vừa nói vừa cầm 1 cái tẩu thuốc hút phì phà .

"Điều đó ông hok cần phải nói , tui tự bik phải làm gì !" -Hấn nói xong bước đi ra khỏi cửa .

"Mày lại muốn đi nữa à ?"

"Điều đó hok liên quan gì tới ông cả"

Lao nhanh vs chiếc xe hấn ước sẽ đc nhìn thấy nó ...Hấn cười nhạt vì hấn biết ước mơ cũng chỉ là ước mơ .Hok bik là bây h nó ra sao nhỉ nó có thay đổi gì hok , nếu 1 ngày nó gặp hấn , nó có tha thứ cho hấn hok , hàng vạn câu hỏi xuất hiện trong đầu hấn ... chỉ có thời gian trả lời mà thôi .

...

Cái gì đến cũng sẽ đến , chiếc xe limo màu trắng xóa xuất hiện , 1 nàng công chúa điểm lệ vs bộ váy trắng dài ngang chân ...Nó bây h có lẽ là tâm điểm của mọi ng' .Nó như muốn choáng khi thấy đây là căn nhà của Trịnh gia .Nó lùi bước hấn ,ba nó lên tiếng :

"Con sao thế ?"

Mặt nó tái nhợt đi , chân nó như lùi bước lại ...Không suy nghĩ gì nhiều nó như muốn chạy trốn , nó bỏ chạy nhưng hok kịp nữa rồi đã là tâm điểm thì ngay cả hấn cũng phải chú ý ...Hấn nắm tay nó lại gương mặt hấn hok dấu đc vẻ sung sướng khi nhìn nó ...

"Vậy là chúng ta đã gặp lại nhau "

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

"Nó đứng sừng nhìn hấn..3 năm rồi...hấn ngày 1 đẹp hơn..trông hấn hơi gầy..nhưng ko đc nó ko đc bị hấn mê hoặc mãi đc...Nó zực phất tay hấn ra..nó phải lạnh hơn hấn..phải mạnh mẽ...nó ko đc yếu đuối trước bất kì ai..nhất là vs hấn...

.

-"Anh nghĩ anh là ai,mà có thể tự tiện nắm tay tôi như thế chứ?"-nó giấu đi ánh mắt bối rối,thay vào là 1 cái lạnh điển từ những lời nó thốt ra...hấn như muốn ngả khi nghe nó nói vậy..nó hận hấn đến thế sao...nó có thể cho hấn giải thích đc ko?

.

"Vậy..sao?"-hấn ko thể nói gì thêm..vì nhìn nó từ lúc bước khỏi chiếc xe limo ấy...nó đã khiến hấn đề mắt tới...đâu rồi..đưa con gái ngốc nghếch..yêu hấn 1 cách mù wáng..đâu rồi đưa con gái chỉ yếu lòng vì hấn...tất cả chỉ thay đổi trong vòng 3 năm thôi sao?

.

Giờ đây hấn lại nhận 1 câu nói đau lòng từ miệng nó...thà hấn ko nghe hấn ko biết nó thay đổi nhiều như vậy sẽ tốt hơn...Nó nhìn hấn rồi bước vào bữa tiệc...nó ko thể chạy trốn nữa..nó phải đối mặt và tháo bỏ cái nút thắt đã bị siết chặt trong 3 năm wa thôi...

.

Hấn vẫn nhìn nó...nhưng trả lại lời đáp là 1 sự bất cần..nó ko nhìn hấn lấy 1 lần...nó có biết nó khiến hấn đau lắm ko..Mặc kệ tất cả...nó chỉ muốn sớm kết thúc buổi tiệc để né đi ánh nhìn của hấn..nhưng biết sao đc nó phải cố cố mà ko wan tâm hấn.. nó ko sai lắm như 3 năm trước nữa ko vội trao trái tim cho ai nữa...

Ngắn người nhìn những cặp khiêu vũ tung màn trình diễn,nó chỉ nhìn như 1 kẻ biết thương thức...nó ko có ý định nhảy cho đến khi...

- "Em có thể nhảy cùng tôi 1 điệu..."- 1 chàng trai cao to gương mặt tuấn tú ,nhìn anh ta nó có thể thấy anh ta là 1 tên cáo già trong việc tán gái...cũng vui đấy..nhưng đừng tới những tên này hơi bị khó nuốt nó bắt đầu thấy e ngại.

- "Biết đâu dc điệu nhảy này sẽ giúp chúng ta gần nhau hơn chăng?"- Anh ta nắm cánh tay nó nhẹ nhàng vào điệu nhạc...nó cười nhạt,ánh mắt của sự trêu đùa..nó muốn bòn cọt anh ta...có lẽ anh ta nghĩ nó là nai tơ...lầm rồi...

Nó và anh ta nhảy trong niềm hăng say..và như muốn chinh phục lẫn nhau..nó như 1 bướm nhỏ tung bay trong vũ khúc..còn anh ta chỉ là những thứ phụ ,tôn lên cái đẹp của nó..những mảng xoay người của nó khiến ai nhìn cũng cảm thấy bị hấp dẫn...hắn nhìn nó...và tên kia..hắn ko thể ko chạnh lòng..hắn đặt chiếc ly nhẹ nhàng xuống bàn rồi mời 1 tiểu thư ... cùng sánh vai vs cặp đôi kia..

Hắn và nó...khiến những người đang nhảy fải ngừng lại nhìn...họ nhìn 2 cặp đôi kia có pha chút gì đó của sự mềm mại ,uyển chuyển...những điệu nhảy thật ấn tượng...cho đến khi cặp đôi đôi người cho nhau...nó và hắn chạm mặt..hắn nhìn nó nhẹ nhàng ôm eo nó...tay kia khẽ chạm nó...mặt áp sát nó như lần đầu tiên...nó lại bị mê muội bởi ánh mắt đó...

- "Cô đã thay đổi nhiều nhì..?"

- "Điều đó tôi fải cảm ơn anh đấy chứ..."- Nó xoay người trả lời hắn..hắn và nó nhìn nhau rồi tiếp tục điệu nhảy nhanh...

- "Ko cần..cảm ơn suông đâu...tôi thích hành động hơn..."

- Nó lúng túng ...nhanh nhẹn nó lấy lại bình tĩnh..."Vậy anh muốn gì ở tôi..?"

- "Một nụ hôn thì sao nh?"-hắn cười nhếch mép..hắn thừa biết nó là 1 con ngốc...nó rất ngại khi làm điều đó trước mặt mọi người nhất là có người thân của nó...hắn đang thách nó,đang muốn xem nó thay đổi cỡ nào chăng?

- "...-Nó có vẻ mất thăng bằng...nó thừa biết ý đồ hắn..nhưng nó ko để hắn toại nguyện đâu..nó của ngày đó đã chết rồi..

Kết thúc điệu nhảy hắn hôn nhẹ tay nó,mắt nhìn nó như sự đặc ý...nhưng ko...nó zực tay hắn lại bên nó..tay kia nắm chặt vào cổ áo hắn...nó chạm nhẹ vào môi hắn...nó từ từ tiến sâu hơn..mắt nó nhắm lại...nó trao cho hắn 1 nụ hôn lạnh buốt..hắn ko có cảm giác gì vs nụ hôn đó cả...hắn gạt lùi người nó ra...nhìn nó...mắt hắn nhúu lại sự thất vọng..nó thay đổi rồi..wá nhiều..bây giờ nó là ai?

Nhìn sâu mắt nó hắn đọc dc ý nghĩ của nó..sự trêu đùa..bây giờ nó chậm rãi bước đi tặng 1 ánh nhìn sắc tới chàng trai mời nó nhảy..rồi cùng bỏ nó ra về...bố nó cũng rất đỗi ngạc nhiên trước hành động của cô gái yêu..hưng ông rất thoáng..tiếp xúc vs người phương Tây có lẽ nó đã bị lây nhiễm bởi tính tự nhiên của họ..

Hắn như chết đứng ở đó mắt hắn nhìn nó cho tới khi đi khuất...hắn cười..."Thời gian còn dài...dù em có thay đổi cỡ nào...thì vẫn ko wa mắt khỏi tôi đâu..."- Choàng tay vào nhau hắn tựa mình vào cột đỡ theo bước chân của nó...

Nó sau khi bước vào chiếc xe..mặt nó bắt đầu toát mồ hôi..nó lấy tay chạm vào môi nó..rồi nhìn wa ô cửa...

"Anh ta ... mình cóa wá sai khi làm điều ấy..thôi kệ..tới đâu rồi tới..."

"Con làm ba ngạc nhiên đấy!"-ba nóa lên tiếng...ông nhìn nóa cười rồi nắm tay nóa..như 1 người vững chắc cho nóa tâm sự..

"Vâng con cũng chỉ muốn..giao tiếp thôi ạ"-nóa nháy mắt le lưỡi cười ..

"Ba cũng đoán thế mà."-ông ôm con gái vào lòng..dù có thay đổi ông vẫn biết nó vẫn là con gái ruột của ông mà thôi...Một người cha người mẹ sẽ ko bao giờ ko biết và nhận thấy điều đóa..

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

-Một buổi sáng..như thường lệ nóa bước xuống giường vươn vai rồi ngắm nhìn wang cảnh..thật sự bầu trời đang vào đông rất rét..những hơi thở nóa tạo thành làn khói mờ trong ko khí..Nóa ko nên đứng lâu ở đây..sẽ ko tốt cho nóa...nóa bước vào..nhìn mọi thứ và gọi điện..

"A lô cóa fải..công ty sửa nhà..."

Wa rồi..bắt đầu sự khởi đầu mới..lật 1 trang sách mới...đẹp bỏ cái thể giới hồng đi..cuộc sống này ko đơn giản như nóa nghĩ..chỉ toàn sự mưu mô,lợi dụng..ko ai tốt hơn bản thân mình...

Nóa đứng nhìn những vật dụng tủ giường từ từ bị khiên đi mất..ánh mắt nó như sự wuyết định rất kiên cường..dù rằng lòng nó ko muốn vậy..Nóa son tường màu kem rồi chuyển 1 bộ giường kiểu theo kiểu phương tây,tất cả như trở về thời hoàng kim..phòng nó như 1 wý bà...nóa đã già dặn hơn trước...ko còn nét ngây thơ nữa..tình yêu đã làm thay đổi con người hay vì..hận..?

Nóa đi ra ngoài vs tâm trạng nặng nề,nóa ko muốn nhìn từng món đồ đc đem đi nhưng ko làm thế nóa sẽ vẫn mãi còn nhớ đến hân...nóa bước đi chậm rãi nóa ngược nhìn ven đường,nóa thấy những quán cafe trong các plaza..nóa đi vào.. mỗi khi buồn nóa muốn đc ăn pasta mà,hôm nay nó fải tiền 1 bữa vậy...Nói là làm nóa lê bước vào nóa đi tham wang từng tầng,nóa cũng sấm đc cho mình vài bộ và trang sức..nóa lên tầng ăn rồi ngẫu nhiên hết tất cả..những tờ hóa đơn đc nóa vò xé...nóa ngồi ngẫm ko biết nên đi đâu tiếp rõ chán!!

Nóa định đi dạo ngoài phố nhưng khi nóa đc biết tầng cao nhất ở plaza này cóa 1 quán cafe cabuchino rất ngon đặc biệt là ở đóa có gió và thấy toàn cảnh thành phố..nghe thú vị nóa đi ngay..và nó đã gặp lại người wen cũ...ko biết là tình cờ hay sắp đặt..Tuấn người con trai bị nóa khurót từ tình cảm 3 năm trước..nay lại gặp nhau..

Nóa vừa bước chân lên tầng thượng làn gió ủa về phía nó...lạnh..đó là điều nó cảm nhận đc..ở đây thật vắng lặng và yên tĩnh..nó cảm thấy thoải mái hẳn..đã lâu nó ko tự đứng lại mà nhìn lại về wá khứ..nó luôn tìm cách bỏ chạy...rồi tự kết thúc = cách của mình..mọi chuyện đến vs nó như con gió này vậy ủa đi mà ko trở lại..nóa chỉ mãi suy nghĩ nóa ko wan tâm tới sự có mặt của Tuấn..đơn giản vì nó ko nhận ra Tuấn ngày nào..1 cậu Tuấn điển trai ngày nào nhưng bây giờ là 1 cậu nhóc ăn chơi vs kiểu tóc nhuộm màu vàng lợt..cách ăn mặc pha chút hip hop..nhìn Tuấn rất dữ..trong ánh mắt sặc mùi khinh thường..

Nó cứ ngo ngác nhìn trời...

"Cậu phốt lờ luôn cả người theo đuổi cậu à?"- Tuấn bước tới bên nó ngược mắt theo hướng nó nhìn ..

"Hơ...cậu..là Tuấn?là cậu đấy sao?"-nó trở mắt nhìn cậu bạn thân của nó..nó nhìn từ dưới lên rồi sẫm soi nó lấy tay wệt lên tóc rồi xoay người Tuấn...mặt nó ngổ hăng ra.

"hì nhận ko ra à..trong cậu ngày 1 xinh ra ấy nhỉ?"- Tuấn đưa tay vuốt cằm miệng cười hiêm

"Trông cậu thật sự tớ ko nhận ra..hồi xưa cậu lịch lãm lắm mà sao giờ nhìn ngầu wá.."

"- Time làm thay đổi con người mà..ko biết nó có thay đổi tình cảm của cậu ko nữa?"- Tuấn đưa mắt nhìn nó..vs về mặt đó là sự nghiêm túc..và nó muốn né đi những câu hỏi mang tính chất wá khứ...

...

Im lặng là tốt nhất nó ngược mắt về hướng khác..mặt nó biểu lộ sự ái ngại..Tuấn biết ...dù nó có thay đổi thế nào Tuấn vẫn biết vì Tuấn ko phải tên kia...kiêu ngạo nhưng thật ngu ngốc trong tình yêu..

"Sao cậu lại có mặt ở đây vậy..?"-nó cười trừ vs Tuấn nhìn nó thật ngô ngê làm sao...

"Tớ hay tới đây lắm.ở đây sẽ là chỗ dừng chân của tớ.."- Tuấn nhìn nó cười theo ..

"vậy có chỗ cho kẻ thứ 2 này ko nhỉ?tớ có vé ko đây?"

"Ai cũng ko đc...chỉ có cậu thôi..dù sao cậu cũng là người tri âm của tớ...tớ ko keo tới nỗi ko cho cậu 1 chỗ đứng...!"

"Vậy à?vậy thì mình vinh dự lắm đây?"-Nó cười rạng ngời vs mái tóc bay trong con gió lồng lộng..Nó cười nhưng đầu đó có 1 nỗi buồn u uất trong ánh mắt nó..tệ là Tuấn ko giúp gì cho nó..nhưng dù sao..nó cũng thấy thoải mái hơn khi ở bên Tuấn..vô tình nó đã quên lời cảnh báo của hân..nó ngày 1 gần hơn vs Tuấn sau cuộc gặp gỡ này..

.

Tuấn chở nó trên chiếc xe mô tô...nhanh wá...thả mình vào bầu ko gian ko xác định..tiếng bô mềm ồm ồm ầm tai..khiến nó đắm chìm vào ko gian vô thực..

-Nó hét lớn..bên tai Tuấn...:"vậy mà tớ nghĩ cậu sẽ là 1 đại wý tộc,hơn là 1 anh chàng ngầu và rất bụi.."

"-Vậy là cậu làm rồi...ôm tớ chặt vào đấy...ko ngã đó?"-Tuấn nói vs nụ cười đùa trên môi...lao nhanh trên đường cao tốc...2 con người thả hồn vào bầu ko khí..

...

Về đến nhà..mặt nó vừa trắng lại vừa vui..nó còn ý định tập chạy mô tô nữa..nhưng bị Tuấn ngăn chặn ý tưởng kịp thời..bao đời con gái chạy mô tô mất nét lắm..sau 1 hồi kì công..Tuấn cũng thắng thế..tuy nó vẫn còn chưa chịu đầu hàng...Nó tay cời mũ..bắt chợt 1 nụ hôn khóa môi nó...lạ là sao Tuấn lại làm như vậy..nó ngăn người trơ mắt nhìn Tuấn..nó ko có hành động kháng cự..có lẽ Tuấn là người tốt..nó wá đa nghi khi nghĩ Tuấn là 1 tên ko ra gì..hơn hân..hân luôn đen cho nó nước mắt..vậy nó có thể thử mở lòng 1 lần nữa...biết đâu đc Tuấn mới là người nó cần..?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

- "Có lẽ" thì chỉ là thế nó ko dám chắc..và cũng ko dám suy tính bừa..nó sẽ mở lòng vs Tuấn nhưng sẽ từ từ tiến tới ko hấp tấp nữa..nó nhẹ nhàng đẩy người Tuấn ra , môi nó nở 1 nụ cười nhạt..

- "Xin lỗi tớ hơi vội nhĩ?"- Tuấn nhìn nó cười đùa.

- "Chắc vậy ấy ?"-Nó nháy mắt vs Tuấn rồi từ từ bước tới cổng nhà..

- "Vậy...vậy..chúng ta.. à ko tớ vẫn có cơ hội chứ..?"- Tuấn ngập ngừng hỏi..Nó way mặt lại..nó gật đầu..chỉ là cơ hội..nó ko nên vì 1 tình yêu như hân mà ko đón nhận Tuấn..cậu ấy là 1 người đã khiến nó cảm thấy vui hơn..hạnh phúc hơn và có niềm tin vào 1 tình yêu như ngày nào..

.

Nó bước vào nhà thấy ba mẹ nó đang nhìn nó chăm chăm..nó thắc mắc hỏi:"Có chuyện gì vậy ạ?"

"Cũng ko có gì..ba mẹ định bàn chuyện vs con!"-Mẹ nó rót 1 ly nước ép trái cây kia kéo nó xuống ngồi kế bên bà..

"Ba tính cho con ...đi làm ,dù sao con cũng đã có đủ kiến thức để đi làm lãnh vực kinh doanh như ba rồi.."-Ba nó vuốt tóc nó,tiếng ba nhỏ nhẹ nói nó..Đúng là nó nên đi làm..ba nó ko còn trẻ nữa..họ đã dồn hết công sức cho nó ra Úc..bây giờ là lúc nó đền đáp công ơn họ..

"Vâng vậy con sẽ nghe lời ba mẹ..nhưng con sẽ làm ở đâu ạ?"-Nó ngơ mắt nhìn ba nó..ông có vẻ ngập ngừng rồi nói vs nó..

"Con sẽ làm thư ký của Tổng giám đốc công ty...Trịnh Phát..là cậu con trai mà hôm trước con đã nhảy cùng đấy.."-Nghe xong câu nói của ba nó..nó sock nặng..nó choáng váng nhưng sau đó lấy lại đc bình tĩnh..nó dọn dẹp hết đồ đạc..nó wa úc..nó làm tất cả chỉ để yên hân,giờ đây nó lại làm thư ký của hân..ko khác nào..công sức nó cố làm ra đồ sống đồ biển cả sao?

"Không..tại sao lại làm ở đó ạ..con ko làm ở đó đâu.."-Nó cương quyết tỏ vẻ bất bình...mặt nó ửng lên

"Con ko thể ko làm đc..đó là công ty thầu cho công ty ba..họ mà ko hợp tác nữa coi như gia đình ta sẽ tan nát mất..dù sao họ đã có nhã ý mời con vào làm..thì con nên nhận đi?"-Ba nó lí giải rồi ông way đi chỗ khác,ông cũng ko muốn con gái chịu khổ..ông định lập cho nó 1 công ty nhỏ..nhưng thị trường trong lãnh vực này nó còn wá non nớt..dù rằng đã đc đào tạo rất kĩ..

.

Nó ko nói gì nữa..nó bước lên phòng..nó wăng hết bịch đồ nằm phịch xuống giường..mũi nó khịch khịch vì hơi ngộp..mùi sơn mới..rồi mùi gỗ khiến nó khó chịu..nó đi ra mở cửa ban công..nó đứng rồi ngẫm nghĩ

.

Từ khi nó về đây..mọi chuyện lại cứ như hồi xưa..nó cứ hết chuyện này lại tới chuyện kia..1 đồng hồ ồn nó muốn...tháo gỡ lắm..nhưng tháo mãi chỉ 1 rồi hơn..nó muốn điên lên..muốn hét thật to..

.

Không lẽ là vì duyên số..ông trời bắt nó phải gặp hân..ko..ko đúng..Nó như rơi lệ khi nhớ đến người con gái đó..rồi đến đứa lằng lờ ở trong phòng,tình yêu của nó có wá nhiều vấp ngã..nó luôn đứng lên..luôn muốn có lối thoát..nhưng dù cố cũng ko đc..ba nó nói đúng..nó phải biết nghĩ đến lợi ích chung..nó ko nên vì bản thân mình mà hại đến ba nó..Nó phải đồng ý thôi..

..

Một buổi sáng se bước..trời lạnh wá..nó bước xuống nhà..nhìn ba nó đang cầm tờ báo đọc..gương mặt ba chau lại hiện lên đường chân chim của sự suy nghĩ..ba mình già thật rồi..nó tiến lại..choàng tay ôm ba nó..nó cười hù hi..rồi nói..

"Vây chừng nào con bắt đầu công việc đc đây?"-Nó nhìn ông cười..Nó fải chấp nhận..sống trên đời này nó đã học đc nhiều thứ và chấp nhận những thứ mình có..đó là điều nó học đc..nó biết nó vào làm trong công ty là do hân sắp đặt..nhưng hân sẽ ko làm nó khuất phục đâu..từ món đồ chơi..tới nô lệ..rồi lại là người yêu..bây giờ lại là sếp...cái gì mới là thân phận của nó...nó cũng muốn có câu trả lời...đành chấp nhận vậy...

"Nếu đc ba nghĩ con nên đi làm sớm trong nay hoặc mai..con nên wen dần vs công ty trước đi con gái.."

"Vâng, chúng ta ăn thôi.."-Nó gạt đầu lia lịa rồi ngồi xuống bàn ăn..

"Khoang đã rửa mặt chưa mà ăn đấy..con lớn rồi mà cứ như con nít vậy.."-mẹ nó nhắc nó,ba lắc đầu trước đứa con gái ngây ngô của mình..

Nó chạy lon ton như 1 đứa trẻ lên 3...nó có ba có mẹ tất nhiên họ sẽ khiến nó luôn yêu đời hơn..nó phải mạnh mẽ hơn hơn hơn nữa..

.Đang dạo trên chiếc xích đu trong vườn..nó bất ngờ khi thấy Tuấn..cậu ấy đang đứng ngoài cổng nhìn nó..mặt nó hơi đỏ..vì Tuấn nhìn nó ko ngớt..nó đứng dậy chạy lại về hấp tấp..

"Cậu tới đây là..."

"Ko cho tớ tới ngắm cậu đc à.."

"Ko..ko đâu.."

"Vây cậu có thể mời khách vào nhà đc chứ?"

"Á,sorry..tớ quên!!!hi hi"

..

Tuấn dắt xe vào nhà..cậu ta khi nhìn và wan sát nhà nó..trông nhà nó rất ấm cúng..rồi cậu ta mới nhìn kĩ hơn nó đang mặc 1 chiếc đầm 2 dây tóc thì bới lên,rồi là chà vài sợi tóc..

- "Cậu đến đây sao ko báo trước"-Nó cắt ngang ánh nhìn của Tuấn,nó tay cầm 2 cốc nước lạnh chia ra cho Tuấn.

- "À!tớ muốn làm cậu bất ngờ thôi mà"- Tuấn đưa cốc nước lên miệng..Tuấn ngược nhìn kĩ hơn nhà nó...rồi nhìn lên trên Tuấn thấy căn phòng nó có trồng 1 loại bông dấy...nhìn rất đẹp.

- "Vậy là cậu đã thành công rồi đấy..mà cậu thấy nhà tớ sao nào..thấy nhìn hoài cho cái comment xem.."

- "Phòng đó là phòng cậu à?"

- "Đúng rồi sao cậu biết hay vậy?"

- "Rình hoài sao ko biết được chứ?"

- "Sax...cậu"

- "Đùa thôi"- Tuấn trêu nó rồi cười khi trông thấy nó sặc nước nhìn nó bây giờ mới đúng là Lâm K. Uyên.

..

Nó và Tuấn ngồi đùa giỡn cùng bên nhau,nó nói rất nhiều điều cho Tuấn nghe..Tuấn luôn giúp nó giải wuyết vấn đề..tối trưa nó đc Tuấn mời đi ăn..ko gì bằng..nhưng nó đâu biết..nó đã đc hân mướn người theo dõi..những hình ảnh nó hôn Tuấn rồi ngồi cùng xích đu..đi ăn chạy trên phố..đều chụp hình hết cả..Hắn biết..nhưng hắn im lặng..đốt cháy 1 sắp hình...hắn ngược mặt tới ô cửa kính trong suốt..tay hắn siết chặt..

- "Muốn đổi đầu với tôi à Trọng Tuấn.."

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Nỗi buồn như dâng xé hắn..nó ko cho hắn đc giải thích..nó ngay từ khi gặp hắn đã như đối đầu vs hắn..như vậy cũng vui và thú vị đấy..nhưng mà..sao nó có thể hôn Tuấn..tên đó hơn hắn điểm nào..hắn ko còn là hắn nữa...nhìn lên trời mắt hắn trầm lại..ko suy nghĩ thêm hắn lấy chiếc áo khoác..rời khỏi văn phòng..

Nó hôm nay cảm thấy thật vui vì nó và Tuấn đã đc đi ăn và đi rất nhiều nơi giải trí..Nó cảm thấy Tuấn là 1 người đáng để nó tin cậy,mỗi khi buồn Tuấn sẽ là 1 chỗ dựa vững chắc với nó..Nó bắt đầu cảm thấy mơ hồ cho tình cảm của mình..nó ko biết đối vs Tuấn là tình yêu hay thứ gì khác...?

.

Nhìn ngắm lại tình yêu của nó Tuấn rất khác hẳn...fải nói hắn phải học Tuấn ở điểm biết chiều con gái,tâm lí và dễ mến..Nghĩ lại thì hắn chưa bao giờ công nhận nó là người yêu..luôn tỏ vẻ là ông chủ vs nó thôi.

- "Tới nơi rồi,cậu tính ngồi như thế mãi à?"

- "Ôi..hi..tớ xin lỗi..hôm nay rất vui đó cảm ơn cậu nhiều lắm!"

- "Vậy tặng tớ 1 cái hôn đền đáp đi"-nói xong Tuấn chìa má ra,nhìn rất giống con nít..nó cảm thấy Tuấn thật đáng yêu.

- "Èo..thôi xấu wá à.."-Nó cười lấy tay đẩy nhẹ đầu Tuấn..vui thật..

- "Trông 2 người nói chuyện đến ko đề ý kẻ thứ 3 này nhĩ?"

. -Nó đứng lặng..nó ko ngoảnh mặt lại..nó biết là hắn đang ở sau lưng nó..thật sự nó mong rằng hắn đừng xuất hiện bây giờ..hắn luôn reo những điều tồi tệ đến vs nó..

- "Sao thế!ko ai vui khi có sự xuất hiện của tôi ư?"-hắn nhìn nó..mắt hắn nhanh nhẹn nhìn ngay về Tuấn..sự đặc ý của Tuấn khiến hắn muôn điên lên..nếu muốn chơi xỏ ai..ko cần hành động mà fải dùng trí..đó là con người hắn..

- "Sao anh đến đây..nếu về việc làm thì mai tôi sẽ đến công ty..anh đừng lo!"-Nó ko thèm nhĩ hắn 1 lần..1 tay nó ôm bả vai..mặt nó way sang chỗ khác..

- "Việc đi làm tôi biết cô nhất định sẽ đồng ý thôi...bản tính cô..đâu thể đứng nhìn mọi người xung quanh bị tổn thương vì mình.."-Lời nói như nhấn mạnh từng chữ,nó muốn tát hấn lăm.. 1 tên đáng ghét...hấn ko hề ngừng kiêu ngạo đc sao?

-Tuấn nhìn hấn...2 người như đầu tris= giao cảm vậy..nhìn nhau mãi mà ko hề chớp.Nó thừa biết hấn ko ưa gì Tuấn..Nó lên tiếng,nó muốn 2 người ngừng chiến..!"Cậu có thể về rồi Tuấn à,cũng muộn rồi.."

- "Tại sao tớ lại có thể để cậu ở lại cùng tên kia chứ"- Tuấn nhìn nó rồi way sang nhìn hấn,Tuấn cười nhẹ..

- "Cậu nói như tôi là 1 tên xấu ko xứng đáng ở bên cạnh cô ấy vậy?"

- "Tôi nghĩ vậy đấy"

- "À..! thế nếu tôi là người xấu thì tôi sẽ ko rảnh để đôi co vs cậu như thế này đâu?"-hấn cười đều rồi wàng tay vào eo nó..

- "Anh...sao...buông tôi ra.."-Nó bắt ngờ trước hành động kì quái của hấn..

- "Nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn cậu..đã gọi ý 1 thú vui mới của tôi..làm người xấu cũng tốt đấy.."-hấn bồng nó lên..bước vào cổng nhà..ba mẹ nó sao lại mời hấn vào nhà chứ..nó giãy nảy nhìn về phía Tuấn..nó thấy Tuấn đứng nhìn rồi cười như nụ cười ngày ấy...ánh mắt tuy xa xăm nhưng như tổ cáo con người thật của cậu ấy..Nó cảm thấy bàng hoàng..nhưng ko đâu Tuấn ko phải như vậy..nó tin Tuấn..

Hấn bế nó vào nhà..ba mẹ nó ánh mắt sững sờ nhìn nó..và người bế nó..

- "O chuyện này là sao đây?"-Ba nó lên tiếng phá tan bầu ko khí im lìm

- "Ko có gì đâu ạ..tại...tại tụi con đang đùa..."-bệnh cả lăm xuất hiện rồi..

-Hấn im lặng đứng nhìn..nói đúng hơn là wan sát nó..tuy ngoại hình vóc dáng đã thay đổi..tính cách có đa phần ko giống trước..nhưng đa phần nó ko thay đổi nhiều như nó nghĩ..hấn mỉm cười rồi way sang nhìn ba nó nói:

- "Dù sao cháu cũng có lỗi vì đã đùa hơi wá"

- "...Ko ..ko giám đốc..vs con tôi trước sau cũng là người wen..wá khách cũng ko đến nỗi nào.."

..

Hấn đc ba mẹ nó mời ở lại dùng cơm tối...tất nhiên là nó ko thể từ chối bữa cơm đó..trong lúc ăn nó nhìn hấn vs ánh mắt hình viên đạn..nó thật sự bí lối..ko biết sao hấn xuất hiện ở nhà nó..rồi ba mẹ nó nữa lại còn bên hấn...đã ko muốn gặp..mà cứ phải gặp..

.

Nó cảm thấy bức bối và mệt mỏi..nhưng nó ko thể làm gì hơn..Đến tối ba nó và hấn như cha con vậy..họ nói về chuyện thị trường rồi way sang chứng khoán..nó hơi bất ngờ vì hấn nói chuyện vs ba nó rất ăn ý..nó thiết nghĩ ba nó là người rất cẩn nhắc trong việc làm ăn..vậy mà hấn...nó ko nên xem thường thực lực hấn đc nữa rồi..

.

Nó đc ngồi cùng góp chuyện nhưng nó là người muốn chen chân vào cuộc nói chuyện của ba mẹ nó và hấn hơi bị khó..hấn lấy lòng ba mẹ nó để wá..nó nhớ ba mẹ nó đâu có dễ giải như vậy...sock hết vụ này tới vụ kia..nó đành bất lực..

.

Cuối buổi tối...nó có nhiệm vụ cao cả đc ba mẹ nó giao cho là tiễn khách về..

- "Anh hay thật...lay động đc những người khó tính như ba mẹ tôi anh tài đấy.."-Nó cười nhạt nhìn hấn..môi thì méo xệ

- "Tôi hay ko bằng cô đâu.."-Hấn cũng chẳng nhường để lại ánh mắt khiếm nhã dành cho nó..

-Như 1 phản xạ tự nhiên..cây ngay thì ko sợ chết đứng nó đáp trả 1 cách bạo miệng..khỏi gọi lại tội lỗi của hấn:- "Vậy còn anh...coi tôi là món đồ chơi...ko có tôi anh cũng dễ ..dàng...đặc người phụ nữ khác về...anh còn hơn cả 1 tên sỏ khanh.."-Nó đã như muốn khóc lên từng tiếng nấc nhỏ xuất hiện..nó bỏ chạy vào nhà..wá nhanh hấn ko thể tóm nó vào trong lòng..hấn đứng nhìn nó...

...

Đây là ngày đầu tiên mình đi làm..mình phải tạo ấn tượng tốt vs mọi người...mày làm đc mà..làm đc mà...nó từ từ bước chậm từng bước 1..giương mặt nó như 1 ngôi sao tỏa sáng..ánh nhìn như có nét thu hút tất cả mọi người...1 ngôi sao sẽ biết tự tỏa sáng khi nào...bây giờ nó đã làm đc rồi..Trong bộ cánh công sở..lối make up hoàn hảo..nó nhanh chóng lấy đc tình cảm của mọi người..sự tự tin bản lĩnh thể hiện trên từng bước đi cử chỉ phong cách của nó..

Theo quy định nó sẽ phải chào sếp của nó...nó cảm thấy ko hứng thú..nhớ lại đêm wa..nó ko muốn gặp hân..ko biết sao nó lại nói vậy..nó wá ngốc..nhưng dù muốn né cũng ko dc đã là thư kí thì...ko gặp ko dc..

Rót 1 tách cà phê..nó hít 1 hơi rồi bước vào..dù gì nó cũng phải đóng giả là 1 con người mới..ko bị tình cảm chi phối nữa...mái tóc nó thả xuống từng lọn 1, mắt to tròn trong bộ váy công sở..nó vừa ra dáng của 1 đũa con gái thanh lịch...nhưng lại có nét nghiêm chỉnh của người chừng chạc...hân way bằng ghế lại nhìn nó..chéo 2 chân lại..hân nhìn nó hồi lâu..nó như muốn ngạt thở bởi ánh nhìn của hân..nhưng vẫn phải giữ vững tư thế này...

...

"VẬY TÔI...XIN PHÉP RA BẮT ĐẦU CÔNG VIỆC CỦA MÌNH.."

"ĐỪNG LẠI ĐÓ.."

- Hân nói xong ..hân bước lại gần nó..ép sát nó vào tường..hân khiến nó kinh hãi...ánh mắt hân...nhìn sâu vào mắt nó...nếu cứ mãi như vậy...nó sẽ ko thể diễn tốt dc vở bọc của nó dc nữa...

"Dù em có thay đổi cỡ nào...em vẫn mãi chỉ là em thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

"Anh đang nói cái gì vậy..tôi..tôi ko hiểu?"-Nó quay mặt đi như né đi ánh nhìn của hân..hân tỉnh wá..

"Hừm!"-Hân nhìn nó rồi từ từ lùi lại..nó như bị ngạt thở vậy..hân wá vẫn rất đáng sợ..Ánh mắt như nhìn thấu con người nó..Tuy nó biết , ko phải là lần đầu nhưng vẫn có cái gì đó trong hân..khiến nó cảm thấy là người bị trị..

"Nếu vẫn cứ bướng như vậy thì sẽ chỉ có mình cô bất lợi thôi.."-Hân nhìn vào ô kính hai tay bắt chéo lại..

"Cuộc chơi chưa dừng lại..vậy sao anh biết tôi là người bị thiệt thòi chứ...!!"-Nó fải lấy lại bình tĩnh..nó ko nên chỉ biết hoảng loạn lúc này..

"Được thôi..Vậy là cô muốn chơi tới cùng đúng ko?"-Hân lờm nó,hân đi ngang wa nó, hân nâng cằm nó lên , nhẹ nhàng nhìn nó..hân thấy dc..1 con bé ngốc..đang cố lật đổ chủ mình..biết là ko dc nhưng vẫn cứ làm..

"ĐỪNG..VẬY TÔI XIN PHÉP RA NGOÀI ĐỂ LÀM CÔNG VIỆC CỦA MÌNH ĐC CHƯA Ạ..THƯA TỔNG GIÁM ĐỐC"-Lời nói như treu người..tay kia nó đẩy tay hân ra..Nó bước đi ra ngoài..lòng nó ngẫm nghĩ như vậy có thể nói là tạm đạt..đóng cửa phòng..nó ko hết khỏi chóng mặt vì cách hành động khi nãy của hân..vs 1 ánh nhìn thôi hân như tổ giác ra nó vậy..

-ĐỪNG LÀ CON NHÓC CỨNG ĐẦU...TẠI SAO MÌNH KO NÓI THẮNG RA VS CÔ ẤY..LÀ MÌNH YÊU CÔ ẤY NHI..NHƯNG NẾU NÓI RA THÌ CÒN GÌ THÚ VỊ NỮA..CỨ NHƯ THỂ NÀY LẠI HAY..BÂY GIỜ CÔ ẤY SẼ KO THOÁT KHỎI SỰ TRỪNG PHẠT CỦA MÌNH..TỰ Ý RỜI BỎ MÌNH..RỒI WAY VỀ..KO LẼ CÔ ẤY LÀ NGƯỜI ÔNG TRỜI SẮP ĐẶT CHO MÌNH...LI KÌ THẬT..

..

Thật sự trong lúc này đây nó vô cùng vô cùng hối hận vì bước vào cuộc chơi này..Nó tuy mang thân phận là thư ký của giám đốc..nhưng cứ như là 1 nhân viên vệ trong công ty..hết đi gặp đối tác..lại làm bản thuyết trình..tất nhiên người ra lệnh là hân..nó còn fải giải wuyết 1 đồng hồ sơ..và file dữ án sắp tới của hân cho công ty nhà đất..

Mọi chuyện làm nó ko còn suy nghĩ để có thể đấu trí vs hân..hân wá khôn ngoan ..khi bắt nó phải làm những việc này..giờ đây nó vừa đánh máy vừa ăn..nó ko thể có giờ nghỉ trưa như mọi người..bây giờ nó chỉ muốn đập đầu vào tường chết mất thôi..có ai ngốc như mình ko hả trời!!!!!!!!!!

Buổi tối nó ko còn thời gian để về nhà dc vì nếu về nhà nó tất nhiên sẽ tốn ít chừng 1 tiếng để tắm ăn com..thà ở đây tới khi hoàn tất công việc..sáng hôm sau xin nghỉ..đó là ý đồ và mưu lược của nó để đối phó vs hân..

"CÔ ĐỪNG TƯỜNG NGÀY MAI SẼ XIN NGHỈ ĐC VS TÔI ĐÂU..!"-Tiếng nói khiến nó lạnh cả sống lưng..hân như ma vậy...lúc ẩn lúc hiện..Mà sao hân biết mai mình sẽ nghỉ nhi? Tên này..càng lúc càng khiến mình sợ..

"Ai nói vs anh mai tôi sẽ nghỉ làm.."

- "Khuôn mặt cô đã ko tỏ cáo cô còn gì.."-Hắn bước vào phòng giám đốc...đặt nhẹ trên bàn nó 1 cốc cà phê nóng ..Nó hơi rung động..thật sự là vậy..con gái rất dễ mềm lòng trong hành động nhỏ nhất của đàn ông..

Nhìn hắn bước vào nó thấy hạnh phúc..1 cảm giác từ lâu rồi..nó ko còn cảm nhận đc nữa..Nhưng mà hành động này là ý gì..cảm giác này có nghĩa là sao..mình và hắn là kẻ thù của nhau..kẻ thù..ko phải là..gì cả? Mày phải luôn nghĩ như vậy...Nghĩ ngợi lung tung..nó lại tiếp tục gõ..rồi viết...Thật ra nó muốn làm để thôi cái ý tưởng..hắn tốt vs nó là vì yêu nó chăng? Trong nó vẫn còn mong chờ ở hắn điều gì đó chăng? Wá nhiều câu hỏi..Nó ko muốn nghĩ và cũng ko muốn tiếp tục nghĩ đến...Làm việc thôi, quên hết đi..

..

Nó đã ngủ mất đi lúc nào cũng ko biết..mới ngày đầu làm việc nó đã đc giao cho những dự án tầm cỡ rồi..nên nó phải bị hao nhiều năng lượng là chuyện thường..Hắn bước ra ngoài định tiếp tục nhìn nó..hắn thật ra đã đứng nhìn nó rất lâu nhưng nó ko hề biết đấy thôi..nhìn nó làm việc thật đáng yêu..Khuôn mặt nó đã lộ lên tất cả..đó là điểm hắn yêu thích nhất ở nó..

- "Thật dễ thương"-Hắn hôn nhẹ lên má nó..choàng lên người nó cái áo vest của hắn...Nhìn xung quanh thấy nó đã hoàn tất công việc hắn hỏi..hắn chỉ giúp nó là save lại thôi..Bước đi vs nụ cười trên môi..tình yêu đã trở về bên hắn..hắn ko còn phải đối diện vs những đứa con gái lăng lơ kia nữa..đôi vs hắn tất cả con gái gop lại cũng ko bằng nó..

..

"Oáp!!!!"-Tiếng ngập thật kêu bắt đầu cho 1 chuỗi làm việc cực lực tiếp theo của nó..

Nó nhìn vào máy tính theo như bản năng nó tự nhận biết tới wa mình vẫn chưa save tập hồ sơ...Khi nhìn lại..rồi nhìn xung quanh nó như chết ngời..mắt nó căng ra..mặt nó như trắng hoàn toàn..đầu tóc rối bù.., máy tính đã tắt..vậy vậy..ai tắt nó..còn dữ liệu nó chưa lưu..

- "Ôi ko?đừng đừng công sức nguyên 1 đêm của mình"-Nước mắt 1 nước mắt 2 rơi ra là chảy..mệt wá rồi..tất cả cũng vì do hắn..bắt nó làm việc như điên..vậy mà cuối cùng mọi chuyện lại như vậy..nếu hôm nay ko nộp thì nó sẽ bị đuổi việc mất...nước mắt nó ngừng rơi đi..nó nghĩ đến 2 chữ.."nghĩ việc"..Nụ cười khê trên môi nó..vậy ra...tai họa lại biến thành điềm may.. đôi vs nó.

Nó hí hửng lấy hết đồ đạc gom lại..rồi tung tăng bước về nhà..miệng nó lẩm bẩm bài hát nó yêu thích.."Anh nghĩ chỉ mình anh là wái chiều thôi ư?Tôi đây cũng ko vừa đâu..Hahahaha!!!"Nó nói bừa..khuôn mặt tỏ vẻ sung sướng..nếu người đi đường đi ngang wa họ chỉ phán cho nó 1 câu-"Tội wá!con gái nhà ai nhìn đẹp vậy mà lại bị khùng"- rồi tặng thưởng cho nó 1 cái lắc đầu..1 cái chẹp môi...Nó như muốn độn thổ khi nhìn thấy hậu quả của việc vui wá trốn của mình..

Từ ở trên công ty..Hắn đứng nhìn nó cũng lắc đầu theo...nó nói những gì hắn đều nghe cả..hắn tới sớm ko chỉ để lấy chiếc áo khoác,hắn muốn nhìn ngắm nó thêm chút nữa..nỗi nhớ tràn về khiến hắn ko thể kiềm lại đc..nhìn nó hắn cười..1 nụ cười đã lâu ko còn xuất hiện vs chàng đại gia này rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Ngồi ngâm mình trong bồn tắm..nó cảm thấy dễ chịu và bớt lạnh hơn nhiều..sắp tới Noel rồi mà..Bây giờ nó chỉ muốn tận hưởng cảm giác hạnh phúc này mà thôi...Mặt nó thì đắp khoai tây sữa...người thì ngâm vào bồn..vs hương liệu ... Nó như thả người ra hăng..những giọt trên vai nó dần dần ra...

Sự tận hưởng ko bao giờ ko có hồi kết..nó nhận đc cuộc gọi của hắn.

- "Alô"-Nó nhẹ nhàng đáp trả mắt nhắm lại..vì thế nó ko biết ai đang gọi cho nó..nên mà nó mà biết ai gọi là nó "nhất định" ko bắt máy..

- "Cô biết bây giờ là mấy giờ ko mà ko mau có mặt tại công ty hả?"-Hắn quát nó khiến nó búng người ngồi dậy..

Miệng nó lắp bắp...trả lời-"Vâng vâng tôi đến ngay"

Cúp máy nó tháo bồn nước rửa sạch mặt...vắt khăn,nó vội chạy vào phòng kiểm bộ quần áo rồi thay đi..vừa chải đầu nó quên trang điểm...chỉ kịp phớt lên môi son dưỡng rồi chạy như phim ... bây giờ nó chỉ có thể kiu taxi thôi...có lí do cả...mục đích là nó định ghi đơn xin thôi việc..

Tay ngoáy viết..miệng nó cười toe toét..sung sướng..ko gì cả..Ông tài xế nhìn nó..rồi cũng lắc đầu...bây giờ nó chả để ý gì cả..miễn thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn là đc rồi..

Bước vào công ty..hôm nay nó ko tỏa sáng..nhưng lại rất hồn nhiên..1 nét đẹp thật khi ko trang điểm.. gương mặt ko trang điểm khiến nó trong như 1 đứa con gái mới 18 hơn là 20..lớp bọc đã ko còn..dù sao nó nghĩ cũng chẳng cần chỉ cần nó nộp đơn này là tạm biệt hắn rồi..

Bước vào giảng phòng..nó nhìn hắn đang ký tên từng sắp hồ sơ..nhìn hắn đến gần người..nó như khựng lại..hắn vẫn vậy..ko biết...đã có bao nhiêu cô

chết vì hấn....tên độc tài..kiểu ngạo..nhưng mình ko trách hấn..wá khừ hấn ko như mình..ko như bao người khác..

- "Cô đến rồi à.!còn đứng ở đây làm gì?"-Hấn vẫn ký ..nhưng miệng vẫn nói.

- "Tôi...tôi..xin lỗi vì sự đường đột này...nhưng..."-Nó chìa ra đơn xin thôi việc.

Hấn nhìn tờ đơn..miệng hấn cười hiểm..cầm tờ đơn hấn dễ dàng xé 1 cách thẳng tay..

Nó như bị khóa họng...nhìn hấn..

- "Cô biết tôi bận rất nhiều việc mà..vậy hãy nêu lí do tại sao cô muốn nghỉ đi?"-Hấn khoanh tay lại nhìn nó...ánh mắt lạnh như băng nhìn nó..khiến nó hơi rói.

- "Vậy thì...tôi sẽ nói...tôi đã ko hoàn thành nhiệm vụ đề án của giám đốc giao cho.." -Nó cúi gầm mặt xuống như con cún con..

- "Vậy à..tôi thì thấy ngược lại đấy chứ..mà còn rất tốt nữa cơ"-hấn nhìn nó cười nhạt,rồi đưa ra USB lưu hết tất cả các dự án của nó...

- "Ồ...sao lại như thế!"-Mặt nó đơ ra.Mắt nó tròn lên nhìn vào tay hấn..

- "Vậy là hết lí do nghỉ việc rồi đúng ko?"

- "Ồ..vâng"

- "Vậy cô hãy ra ngoài chuẩn bị đi,chúng ta sẽ đi xem công trình nhà cao ốc tôi mới đầu tư ĐPN"

- "Vâng"-Mặt nó ù dột ra..rồi bước ra khỏi cửa phòng..

Nhìn nó từ phía sau..hấn như muốn có 1 tràn cười..nhưng như vậy sẽ có người tức mà chết..

...

"Lát nữa cô phải theo sát tôi đấy...vì cô cần fải ghi lại những điều cần thiết.Nghe rõ chứ?"

"Tôi biết công việc của mình mà"-Nó nhấn mạnh..rồi way sang nhìn 2 bên đường..đúng là đất thổ cư..nếu xây nhà ở đây sẽ rất có giá..hấn rất thông minh và biết đầu tư đúng chỗ..

Vì đường xa...nó đã ngủ thiếp đi lúc nào..nó tựa vào vai hấn...hấn vẫn ngồi yên..nhìn nó..hấn thấy lúc nó ngủ là hiền nhất..đáng yêu nhất.

Hấn tình nguyện sẽ là bờ vai suốt đời cho nó làm điểm tựa.."Hãy tựa vào vai tôi mãi như vậy.."-Lời nói buộc miệng từ hấn...tình yêu nhỏ nhoi..mọi điều đến vs nó và hấn như 1 giấc mơ...dù gì..bây giờ nó đã bên hấn...như vậy đã đủ rồi..

"Tôi nơi rồi thưa cậu"-Chiếc xe chạy từ từ rồi 1 người nhân viên đi theo chạy ra mở cửa cho hấn..nó thì lúng búng lỏ tai..nào là tiếng đá đập..rồi tới tiếng máy móc..inh tai..thức dậy..2 tay nó vuốt mắt..nhìn mọi thứ nó cảm thấy bụi là thứ nhất thứ 2 là trời rất là lạnh..

Lập bập ôm 2 bờ vai..răng nó nghiến lại từng chút một..Thà cho nó 1 đồng hồ sơ chứ bắt nó ra đây..nó ko chịu nổi..bây giờ nó mới nhớ tới cái nhà tắm thân thương của nó...Bước từng bước chậm rãi..nó nhìn hấn...mắt nó như muốn mờ vì những mùi khói..mờ...

"Sao thế?"-Hấn nhìn nó lo lắng hỏi.

"Ko sao chỉ là hơi lạnh chút thôi"-Mặt nó xanh đi..miệng run run

"Thôi đừng có giả bộ"-Hấn nhất bống nó lên, gương mặt hấn lo lắng trông thấy..nhìn nó hấn biết nó ko chịu nổi..hấn trách hấn vì bản tính mà hại nó..

Hấn nhẹ nhàng đặt nó xuống 1 bãi đất để gỗ..tay kia cởi áo khoác choàng lên người nóa..

- "Tôi ko sao đâu..anh giữ lấy đi..trời lạnh đấy..hách xì..."

- "Tôi ko sao đâu..ngồi yên ở đây..tôi sẽ giải wuyết mọi chuyện ở đây"-Nói xong hấn đứng lên tới chỗ thi công

Nóa nhìn hấn..2 tay đan vào nhau..nhìn hấn lịch lãm wa..nóa yêu hấn..vì hấn wá thật ko làm..ko biết hấn vẫn có tình cảm vs nó ko nhi..sau những điều hấn làm cho nó..nó cảm thấy bớt đi cái giận ..cái hận hấn...Nhìn hấn nó cười tươi..khoảnh khắc như vui đập nó và hấn..ước gì thời gian ngừng lại..

....

Mọi chuyện đều ổn thỏa cho đến khi..nó bất giác thấy 1 đồng hàng đc đưa lên tầng 2 đang bị đứt dây dãn..và điểm rơi ko ai khác chính là vị trí của hấn đang đứng...Nó ko còn tâm trí để nói gì nữa..tim nó như thoi thóp nó...nó chạy thật nhanh..chạy đến người mình yêu..chạy để cứu hấn...nó xô hấn ra khỏi..miệng la toán lên..theo đó là những người công nhân ở trên cao gọi với xuống..

Nó thì mãi ngủ nên chẳng biết gì..vì tối hôm wa nó có đc ngủ đầu..Trong giấc mơ nó như trở về wá khứ..nó nhớ tới từng điều..từng điều 1...nước mắt ko biết lúc nào rơi...

Nhìn nó..cứ nhìn và nhìn thôi..lời yêu thương ko thể nói nên lời..hắn muốn âm thầm là kẻ yêu nó mê muội...1 cữ chỉ cũng đủ để khiến cả 2 hạnh phúc..1 tình yêu tuy tẻ nhạt nhưng lại thiên liêng hết thảy...

Nhẹ nhàng hắn vuốt lên má nó dòng nước mắt...đang rơi...khẽ ôm nó..thì thầm bên tai nó..1 điều mà nó chỉ thoáng nghe wa..lời nói xa xăm như chìm đi con ác mộng của nó..."Anh yêu em"...

Tiếng mưa rào rạt..bầu trời như làn mây đen hiu hắt..mọi thứ đều u ám..nó đc hắn bế trên tay...mặt nó rất đỏ..rất ngại là đúng..

Nó nhìn mọi thứ ai cũng nhìn nó..2 người đi cùng hắn ở phía sau..hắn như 1 chàng hoàng tử vậy...mặt nó như ánh sao nhìn hắn..hai tay chấp lại..."Minh đang mơ chăng?"

...

"Xin lỗi cho chúng tôi thuê 4 phòng~!"

Hắn đứng bỗng nó..gương mặt hắn dính lốt phớt những giọt mưa đọng lại..nó nhẹ nhàng lấy tay vuốt lên mặt hắn..nó ko kiềm lại đc hành động này..tay hắn ko biết đã mõi chưa nhỉ..nó có nặng ko nhỉ...

"Xin lỗi wý khách..khách sạn chúng tôi chỉ còn 2 phòng thôi ạ~!"

"Vậy..."

"Đc rồi...tôi và K.Uyên sẽ ở chung phòng..bây giờ thì dẫn đường đi"

Nó như ngớ người đi..nó nói khẽ vs hắn..

"Này...anh đang làm gì thế..."

"Làm gì là làm gì?"

"Sao tôi với anh lại..ờ chung 1 phòng.."- Hai ngón tay nó chỉ vào nhau..mặt nó bây giờ như trái gấc rồi...

"Cô ko nghe họ nói gì sao lại hỏi chuyện đó"-Hắn thản nhiên trả lời.

"Ồ thì..."

"Hay cô muốn ngủ chung vs 2 người kia"-Hắn nhìn nó khuôn mặt đầy sự trêu chọc.

"Ko..ko.."-Dù sao nó vs hắn đây cũng chẳng phải lần đầu...nó nhớ lại cái đêm hắn và nó như 1 cặp vợ chồng..nó cười rồi lắc đầu...bây giờ nhớ lại..nó và hắn có wá nhiều khuất mắt..nó muốn biết hắn đang nghĩ gì về nó...

"Điện à! Ngồi cười 1 mình nãy giờ.."-Hắn đặt nó xuống nệm,tay kia hắn nhìn vào gương, người hắn như con chuột ướt...

"Anh đi tắm đi ko thì bệnh đấy"

"Ừ"-Hắn trả lời nhẹ nhàng rồi đi vào nhà tắm..Ở 1 căn phòng lớn này...nó có cảm giác hơi sợ..Nó ko wen ngủ chỗ lạ..rất khó khăn nó mới thích nghi cuộc sống và nơi ở bên Úc...có lẽ đêm nay nó sẽ fải thức trắng tiếp...

Trong đầu nó..luôn có những hình ảnh kinh dị về những bộ phim ma Trung Quốc...những oan hồn ...rời đại loại như vậy đồng loạt hiện về..Nó mong hắn mau ra sớm..nếu ko nó ko sợ mà chết mất...

"Làm gì mà người run thế...lạnh à"

"Ko, chỉ là..ở chỗ này...nó sao í"

"Tôi thấy bình thường mà.."

"có lẽ là thế.."

"Cô ko định tắm đi à"

"À...vâng"-Mặt nó ngược nhìn hắn như sự trợ giúp...đúng là hắn biết nhưng ...nó đã nhờ làm người rồi..

Nó nhảy cò cò..đúng là như vậy..Nó đang nhảy...và trong đầu nó ko ngừng rửa xả hắn...mặt nó bây giờ bí xị...nhìn rất xấu..

"Tên xấu xa..thật đáng ghét"-Nó la toáng lên..tay ko ngừng chỉ chỉ..Nó vô tình nhìn xuống đất...1 con zán...đang ngo ngoáy dưới chân nó...mắt` tròn lên miệng nó á khẩu...

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Giánnnnnnnnnnnnnnnnnnn!"

Wáng tính... theo phản xạ có điều kiện...hắn sẽ chạy vào..

"Có chuyện gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hắn chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra..thì thấy nó nhảy lại..ko phải nhảy mà là phóng lên người hắn..nó như 1 con khi..trèo trèo...vì wá bắt ngờ trước hành động đó..hắn đã mất thăng bằng..

Cả 2 nằm gọn dưới mặt đất..vs khung cảnh là nó nằm trên hắn..tế 1 cái rất đau ..nhưng nó ko cảm nhận đc cái đau của thể xác..

"Mặt đất sao mà ấm thế nhỉ..?"-Nó lấy tay sờ sờ..mắt nó tròn xoe nhìn hắn , hắn đang nhíu mày nhìn nó..khuôn mặt hắn đờ đờ sát khí..

"Cô làm cái wái gì thế hả?"-Tiếng wát lớn của hắn làm nó bị ù tai trong chốc lát..

"Tôi ... tôi ko có ý.."-Nó ấp úng bào chữa...

"Còn ko mau đứng lên."

"Đc ..đc.."-Bật ngồi dậy...nó thấy chân nó bắt đầu đau..nó ôm chân, trán nó xuất hiện những nếp nhăn..

"Sao thế...đau à?"-Hắn vội đặt tay vào chân nó ..nhìn chân nó..1 hồi..hắn bồng nó lên giường..

Sau khi dò hỏi..hắn mới hiểu ra nguyên nhân của sự việc nháo nhào này...hắn bắt máy điện thoại lên..wát mắng nhân viên..

Đương nhiên nó ko can nổi..vì khi tức giận hắn rất đẹp..và...bánh..lạnh lùng thì ko cần đề cập đến rồi...

Một lát sau nó thấy hắn đi ra ngoài..nó cảm thấy buồn rú rượi..nhìn căn phòng lớn thế này..nó càng náo hơn..

"Ko biết hắn ta đi đâu nhỉ..ko nói ko rằng..hừm..Ở đây sợ thật..nếu ko có anh ta..chắc mình cũng ko dám ở..huống chi là ngủ.."-Nó a way đầu lia lịa...Nhìn cánh cửa ban công gió thổi ào ạt khiến cánh cửa đập inh ỏi..

"Mưa lớn wá...!!lạnh thật"-Nó với tới cái mền..chùi kín bít nhưng nó vẫn cảm thấy lạnh..1 lúc sao nó thấy hắn way trở lại

"Đưa chân ra.."-Một câu ra lệnh từ hắn..

"Ồ chi thế"-Nó ngược mắt nhìn hắn..tóc thì rối bù xu..2 má ửng lên vì lạnh.

"Đừng hỏi nhiều,đưa ra ko thì bảo?"-Hắn bắt đầu thấy bức..nhìn là đủ biết.

"Đưa thì đưa...từ từ..."

Hắn bóc trong bọc 1 loại thuốc...sau khi đc vịnh hạnh..hắn bóp chân thoa kem tận tình nó đã bớt đau đi..Nhìn người hắn mồ hôi ra nhiều thế là vì kiểm cái này..nó xoa xoa chân..miệng lẩm bẩm

"Dù sao..bị như vậy cũng tốt"-Mắt nó hí lại miệng cười toét ra..

"Khùng vừa thôi..nãy giờ cười 1 mình hoài thế.."

"Kệ tôi..anh ko lo ngủ đi?"

"Vậy thì mặt kệ cô."

Nói xong hắn nằm ì trên giường..đứng hơn là nằm sát bên nó..ko muốn nói chuyện vs hắn nhưng vẫn fải nói..

"Này...anh biết câu Nam Nữ thọ thọ bất thân ko đó?"-Miệng nó bắt đầu lên bẻ giảng.

"Biết..thì sao?"-hắn nhìn nó trả lời tỉnh veo khiến nó thấy bức.

"Ý tôi là anh đừng nằm kế tôi wá.."

"...Đây đâu phải lần đầu chứ..cô lo gì.."-Hắn nói dứt lời rồi way mặt sang bên kia..bỏ nó bơ vơ hiu vạnh..wê lắm..bụng nó bây giờ hàn vạt tiếng..****
thăm

Nó nhìn hắn..nhưng chỉ thấy 1 phần người còn cái mặt mốc xích của hắn way bên kia rồi..đứng rồi nó từng ước..mỗi buổi sáng nó sẽ thấy cái gương mặt này..nhìn hắn nó như có 1 cái gì đó ủa về..ki niệm muốn quên..

Mọi chuyện sẽ ra sao?Nó và hắn sẽ như thế nào?hắn ấm wá..nằm kế hắn...nó ko còn cảm thấy lạnh nữa...nó muốn choàng tay ôm hắn lắm..nhưng sao nó ko làm đc..có cái gì ngăn chặn nó..

Cánh tay nó nhẹ nhàng rút lại..mặt nó rung rung..suy nghĩ đi suy nghĩ lại...nó nghĩ chỉ chốc lát sẽ tan biến thôi...sáng hôm sau..mọi chuyện lại như cũ..

..

Đã 1h nó..vẫn mắt trờ đi ko ngủ...vì nó sợ ma..hắn thì way lưng sang bên kia..khiến nó sợ càng thêm sợ..nó có nên kiu hắn way sang bên nó ko đây.. "Wân từ đâu chịu nhục..nhưng mà cũng ko thể chịu lỗ.."

"Này này..."-Nó lấy tay khều nhẹ hắn..

"Gì.."

"Way sang tôi đi..tôi sợ"

"Phiền wá...ngủ đi"

"Anh...."

Nói chỉ là nói..hắn biết nó ko ngủ được..vì nó có bạn đồng hành mà..hắn cũng ko ngủ đc...hắn rất muốn ôm nó....ngắm nó.Hắn way sang bên nó..1 câu hỏi bất chợt..hắn ko biết tại sao hắn lại hỏi nó như vậy?Nhưng lời nói vẫn cứ thốt lên

"Tại sao...cô lại ko cho tôi cơ hội hả?"

Nó lặng khi nghe hắn hỏi như vậy...mọi chuyện..có thể giải quyết trong ngày hôm nay..trong buổi tối này ko? Đúng rồi..nó luôn cho hắn cơ hội..tất cả chỉ là hắn...bây giờ hắn còn trách nó..nó ko hiểu?

"...Cơ hội về điều gì chứ?"

"Về tất cả..cô ko cho tôi 1 lần giải thích..?"

".. Vậy anh nói đi..cô gái kia là ai..và tôi..từ trước giờ tôi có 1 phần vị trí trong anh ko ?"-Nó khóc...đúng rồi đã lâu nó ko khóc...nó cứ luôn cố che nước mắt trước hắn...nó luôn là kẻ yếu hơn hắn..

"Tại sao?chỉ vs anh tôi lại luôn là 1 đứa mít ướt...tôi ko thể khóc trước bất kì ai...tại sao lại vs anh chứ?"-Nó ra sức đâm mạnh vào người hắn,trong vòng tay hắn..nó cảm thấy an toàn để mình có thể khóc...

Một tình yêu ko giống như tên gọi..Nó luôn chỉ khóc 1 mình..3 năm..nó luôn cố nén đi những giọt nước mắt,nó những tưởng nó đã quên hắn rồi...nó nghĩ nó đã hết yêu hắn sau những chuyện hắn làm...nhưng sao tình cảm vẫn như thế..ko lung lay..

Nó cứ cố trốn...nhưng ko đc...nước mắt cứ thế rơi ra... Hắn như bị dao đâm từng nhát 1...khẽ thăm bên nó...ghì chặt vòng tay ...ôm nó...hắn đã làm nó đau khổ nhiều vậy...

Hắn từng muốn từ bỏ nó..nhưng sao khó wá..muốn buông tay nó..nhưng ko dễ dàng gì cả...hắn rất yêu nó..tính trẻ con...sự ngốc nghếch..điều quan trọng là nó đã yêu 1 thằng như hắn..

Nước mắt như chan hòa tất cả...nó vẫn cứ khóc...hắn thì ôm nó..hôn nhẹ lên trán nó..."Em luôn có 1 vị trí quan trọng trong anh đó ngốc à"

Khẽ ngược nhìn hắn..hạnh phúc chẳng..ko phải là người thay thế...nó vui sướng hơn khi nghe hắn nói như thế.. vậy ra nó phải là người yêu đơn phương...vòng tay nó ôm hắn...

Nó và hắn trải wá rất nhiều chuyện..có chắc là sẽ đến đc vs nhau...sẽ bình yên..

...

Một bầu trời vs ánh nắng tình mai..hắn thức dậy..bây giờ hắn có nó..ngắm nó..hắn như 1 kẻ si mê...

Nó ngủ say giấc..vuốt tay lên tóc nó..hắn như vỡ òa...lần này hắn mới nhận ra..hắn wá ngu..nếu hắn nói sớm hơn vs nó...thì có lẽ 3 năm wa hắn sẽ ko như thế này..

Có lẽ trong tình yêu wan trọng là bản thân..sự lựa chọn của chính mình,cười nhạt hắn ko muốn đánh thức nó dậy..vì khi ngủ nó yêu lắm..hôn lên môi nó..hắn cảm thấy lòng rạo rực..

Cứ hôn mãi hôn mãi...vì tính hay ngủ bị mớ...nó vô tình lấy tay tát vào má hắn 1 cái rất kêu...

BỐP!!!!!!!!!!!!!!

"Này ..." -Hắn ôm má nhìn nó...mặt sùng sộ.

Sau giấc mộng wá đẹp nó choàng tỉnh...nhìn lại tay nó...nhìn má hắn nó dần hiểu vấn đề..như điều tất yếu nó vuốt ve hắn...xoa dịu hắn..như 1 đứa con nít..hắn luôn là thế..tình yêu lại way về...những lời muốn nói...tuy ko nói ra nhưng có lẽ cả 2 đều hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Noel là 1 dịp lễ của mọi gia đình..và điều đặc biệt nhất là của các cặp tình nhân..mấy ngày trôi wa chân nó cũng đã có thể đi lại đc...mai là ngày nó đi làm lại..

Nhớ đến khi hắn sắp rơi vào tay tử thần..tìm nó luôn đập liên hồi..hoảng sợ..kinh khủng...đó ko phải là từ để có thể nói lên đc tâm trạng của nó...Nghĩ lại nó cảm nhận đc tình cảm nó wá đôi chông gai...đó có lẽ là thử thách ông trời dành cho nó.

Tuấn?Bây giờ nhắc đến tên Tuấn nó cảm thấy mình thật có lỗi...nó sẽ nói sao với Tuấn...tình cảm của nó và Tuấn rất mong lung..có 1 điều gì đó khiến nó ko thể chạm vào trái tim của cậu ta..phải chăng vì cậu ta giả tạo...

Nó ngừng ngay cái suy nghĩ ác ý đó lại...nó luôn tin và vẫn mong..Tuấn của nó...là 1 người bạn 1 người tốt đẹp..Nó cứ nghĩ ngợi và suyt wên rằng..hắn đang nằm bên cạnh nó...

Hắn và nó sau ngày ở nhà nghỉ đó...nó cảm nhận đc tình yêu của hắn nhiều hơn...nằm trong phòng hắn..nó như cảm nhận đc sự cô độc...nhưng ko còn nữa..hoi ấm của hắn đã đem lại cho nó 1 sức mạnh.. 1 niềm tin...

Hắn ngủ say wá..như 1 đứa trẻ,thật vậy..hắn là 1 đứa con nít...sau lớp mặt nạ này...Nó sờ nhẹ vào má hắn..lòng nó ko thôi nghĩ về chuyện 3 năm trước...tất cả..nhanh wá...nó như ko thờ nổi..mọi chuyện đến rồi đi...nó luôn muốn hỏi hắn những khuất mắt trong lòng..

Nhưng sự thật nó luôn im lặng...rất khó để giải bày..nó luôn nhớ...và vẫn nhớ tới người mẹ kế của hắn..người cha luôn tự trách về cái chết của vợ mình...hỗn độn...phức tạp..Hắn wá là 1 đứa bé thiếu thốn về mặt tình cảm...Nó nhẹ nhàng ôm hắn trong lòng..nó luôn mong..nó sẽ giúp hắn 1 phần nào đó...

- "Dậy rồi à?sao ko gọi a thế?" -Hắn mở mắt nhìn nó..

- "...Ko đáp nó cười nhìn hắn...1 buổi sáng đẹp đôi vs nó..nhìn hắn gãi gãi đầu cầm chiếc điện thoại..nó như thấy thêm 1 nét dễ thương của hắn...

Bất chợt nó nhận đc 1 cuộc gọi..là Tuấn..may mắn là hắn đã đi vào nhà tắm,nó bắt máy ngay:

- "Alô!"

- "Dạo này cậu ở đâu thế..?Tớ gọi và nhắn tin đều ko thấy hồi âm?đến nhà thì ko thấy cậu đâu cả?có chuyện gì à?" - Tuấn dồn dập hỏi nó.

- "Ko...mà cũng có thể có..tớ đi làm nên ko chú ý nhiều đến điện thoại.Xin lỗi cậu..?"

- "Hôm nay là 24..tớ muốn hẹn cậu đi cùng..cậu đồng ý chứ?"

- "...Ồ xin lỗi cậu tớ nghĩ ko đc..vì..tớ đang phải lo nhiều chuyện ở công ty lắm..vậy khi khác nhé..."

- "Ok. Vậy bye cậu"

- "Ok..bye"

Thở phào..cúp máy..nó như muốn đứng tim..vì lí do là hắn ko hài lòng nó gặp Tuấn..vs 1 lí do cũ mèm là "Tuấn ko tốt..Tuấn này Tuấn nọ..." - Nó nghĩ có

lẽ do hấn ghen hoặc ganh tị..Tuấn nếu nói về ngoại hình là ngang hấn...chứ ko ích..nhưng ngược lại vs Tuấn hấn ko biết bày tỏ vs con gái..ko biết đối xử sao thôi..

Tận bây giờ nó vẫn ko biết tại sao nó thích hấn.?Độc tài..kiêu..lạnh..và thô bạo.Chắc có thể vì ánh mắt chẳng?Nó phì cười...

-"Thôi rồi có lẽ chiều nay chúng ta phải đi bệnh viện thôi?"

Nó ngược nhìn hấn...hoi ngạc nhiên trước câu hỏi của hấn ...

-"Sao lại phải đi bệnh viện ?"

Hấn cười hiền đáp 1 cách tỉnh bơ : "tự nhiên đứng đóa cười hok bik lí do gì , thì phải đi khám mới phát hiện ra bệnh sớm chứ?"

Mặt nó chuyển sắc..."CÁI GÌ!!!"

Và thế là nó vs hấn đã xảy ra 1 cuộc chiến tranh lạnh ...

"Nghĩ sao mà nói mình điên chứ bức thật!!"-Miệng nó lóe chóc trong bồn tắm...xà phòng bị nó bắn tung tóe...

Ở ngoài hấn cười lắc đầu..cầm chiếc điện thoại trên tay hấn nhìn vào nhà tắm cười hiềm..

Nó bước ra ngoài vẫn trong người 1 chiếc khăn..nó trở mắt nhìn hấn đang ngồi đối diện nhìn nó...

Tại sao anh lại ở trong phòng chứ..em đã nói anh ra rồi cơ mà!!!!!!!!!!!!!!"-Nó la toáng lên nhảy cò cò lên giường vẫn chẳng chùn kính đầu...

"Èo!!Đây đâu phải lần đầu?Dù sao anh cũng thấy hết rồi mà?"

"Làm gì có"-Mặt nó đỏ ửng lên,hoi nhiệt gia tăng rồi.

"Chắc ko?vậy đây là cái gì?"-Cầm trên tay chiếc điện thoại,hấn đưa cho nó xem 1 tấm hình nhưng đủ để khiến nó mém xỉu ngay tại chỗ.

Ko nói lên đc gì..đó chính là những tấm hình nude của nó...nói thẳng ra là tấm hình khiến nó làm nô lệ của hấn...nó cứ nghĩ hấn đã del rồi chứ...?

"Sao nào?"-Cười chéch môi..hấn hỏi nó..

"Cái này...cái này...!!!"

" Hấn tiến lại người gần nó hơn...đề lên người nó,nhìn nó thật sâu...ngay 1 yêu nó..Tuyệt Nhi...người con gái hấn yêu..có lẽ 1 người yêu mà hấn sẽ ko quên...ki niệm của hấn sẽ ko bao giờ thay đổi vs cô ấy!..Giờ đây..1 tình yêu mới...chấp cho hấn 1 hi vọng..1 sự sống...con người luôn tham lam ..ích kỉ...hấn cũng ko ngoại lệ...

Trong ngày giáng sinh này...hấn muốn đc bên nó nhiều hơn..yêu nó nhiều hơn....wãng thời gian 3 năm khiến hấn như chết đi sống lại bao lần...

Mắt nó như đi sâu vào hấn ngay từ lần đầu...đó có lẽ là điểm giống nhất của nó về Tuyệt Nhi...tính cách thì có thể nói khác rất nhiều...mọi điều đến vs hấn bây giờ là sự ám cúng..

Hôn nhẹ lên trán nó...rồi hôn lên má..hấn phì cười trêu nó..

-"Ko kháng cự à?"

Nó như muốn độn thổ trước lời nói của hấn..nó cắn ngay tay hấn rồi nhảy ra khỏi người hấn...lẽ lười là người winner...vô tình....chiếc khăn choàng trên người nó tuột xuống...l bầu ko khí im ắng và vắng lặng trở về...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Bốn mắt nhìn nhau..hấn bật cười...nhìn nó...nó luôn cuốn .. núp sau cánh cửa...nhìn nó bây giờ nó nghĩ nên đi bệnh viện thôi...

"Điên thật rồi...sao mình lại nhảy nhảy chi ko biết...đúng là"-Nó tự cốc vào đầu nó vài cái..

Hấn mở cánh cửa..nơi mà nó đang tựa vào...bất chợt nó ngã người về sau...đứng phía sau , hấn nhẹ nhàng diu nó rồi bồng nó lên..nhìn nó cười...nói sao

đây..hắn như là 1 hoàng tử vậy?

Hoàng tử của nó đã giải thoát nó khỏi cái đám mây đen...chỉ cần..hắn vẫn luôn yêu nó..luôn chỉ nhìn nó thôi..như vậy là đủ rồi...Cánh cửa từ từ khép lại...như cánh cửa của trái tim...khép lại..chỉ để dành cho nhau 1 vị trí nhất định..chỉ có nó và hắn..

..

Đêm đến nó và hắn có 1 đêm giáng sinh bên nhau...nó ko thích câu kì ..nó chỉ muốn đc tay trong tay hắn bên đêm giáng sinh...địa điểm đầu tiên mà nó chọn là 1 quán ăn món Nhật.

Nó và hắn bước vào..quán khá đông...đa số là các cặp tình nhân..nó và hắn ngồi đối diện nhau..tùng món ăn đem ra..toàn đồ sống..nó ăn thử shushi..huo tay lên khen ngón đảo đồ...

Nó đút hắn ăn vs sự chứng kiến của rất nhiều cô gái...chạnh lòng vì nó có 1 ông bồ rất là đẹp trai đấy!! Nó ăn rồi cười

thầm trong bụng..

Ăn xong món lẩu nó và hắn ra khỏi quán..nó ko biết điểm tới tiếp theo là đâu?Dang loay hoay nhìn 2 bên đường...nó chậm rãi đi rồi dừng bước trước 1 plaza...1 chương trình giành cho các cặp tình nhân..mặt nó tỏ vẻ..nham hiểm hăng ra..

Nhanh tay nó chạy lại kéo hắn lại ngay chỗ đăng kí..hắn như muốn choáng trước hành động lẹ làng của nó..dù bây giờ có phản kháng cũng đã muộn vì hắn đang đứng trước vạch xuất phát của 5 chàng trai..trong đó hắn là thí sinh tham gia

- "Tất cả mọi người xin các bạn hãy giới thiệu về nhau đi ạ"- Một nữ dẫn chương trình đưa mic về phía nó và hắn.

- "Tôi tên K.Uyên..."-Nó nhanh nhẹn trả lời tặng kèm 1 nụ cười xinh trên môi.

- "VẬY còn..anh đây?"

- "..."-Hắn ko đáp + cử chỉ coi thường...

- "À anh ấy là Khải Vân"-Way mặt lại nó lườm hắn 1 cái rồi way ra cười tiếp..

Chương trình này sẽ giúp nó rửa hận...vì hắn mà nó khóc rất

nhều ...bây giờ đây hắn 1 chút có đáng gì..đúng là nó rất hiền..nhưng hiền phải đúng chỗ!

"Vậy là ta đã xong phần làm wen,bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu phần quà tặng của chương trình...đó là 2 cặp gấu bông có in hình mặt của nhau."

Nó thích ra mặt ...hắn nhìn nó và đoán ra ngay...ko biết tại sao hắn lại muốn đạt đc món quà rẻ tiền đó..theo hắn là vậy...tất nhiên là hắn dư sức mua đc nhưng nếu thua chắc nó sẽ ko thêm nói chuyện và điều hiển nhiên nó đổ lỗi cho hắn...

Way trở về thực tại..hắn đang công nó sau lưng..thì thầm tai hắn nó hôn hắn 1 cái thật nhẹ..

"Cố lên nhé anh xã"

...Cuộc thi bắt đầu hắn bỗng nó chạy thật nhanh rồi cầm cờ chạy đến đưa cho trọng tài..nó trên lưng hắn hò reo ..hắn thì hi hục chạy..hắn ko biết sao hắn lại fải có làm việc này..nhưng vui thật..

Vậy là công sức chạy toát mồ hôi đã ko phụ lòng hắn..Người thắng cuộc ko ai khác chính là cặp đôi này đây ...wa nhiều công đoạn nó và hắn đã có trong tay con gấu in hình mặt của nhau..

Cầm trên tay con gấu...tay kia cầm 1 cây kem..nó cười tít mắt..nhìn hắn..mãn nguyện..

"Cười gì chứ..mệt wá nè..nói lấy xe đi mà ko chịu"-Hắn than thở.

"Nhưng như vậy thì tụi mình sẽ ko có 2 con gấu này"-Nó lí lẽ vs hắn.

"Rồi!!Vậy chúng ta về hay đi đâu nữa nào?"

Nó ko biết đi đâu nữa..1 tia sáng lóe lên trong đầu nó...dù sao...hôm nay nó đã thực hiện đc 1 điều ước của nó..và 1 điều ước nó rất muốn thực hiện tiếp theo cùng hắn là...

...

"Tại sao lại tới đây?"-Hắn bực mình

"Sao lại ko...chúng ta tới thăm ba anh..em đc biết anh ko bao giờ về thăm ba cả?"-Nó lí nhí miệng

"Đi về ko nói nói nhiều!"-Nắm tay nó hấn lòi đi 1 cách mạnh bạo.

"Ko.!!"

"Anh hứa sẽ thực hiện hết những điều kiện em giao rồi mà"

Nó làm hấn nhớ lại tiềm thức...

Nó ôm hấn thật chắc..tựa vào bờ vai hấn..nó như có 1 chỗ dựa...yêu là thế?hạnh phúc là vậy...2 từ này ko bao giờ rời xa nhau khi nói lên nỗi niềm của họ..

Nhẽ nhàng ôm nó hấn như cảm nhận hơi nhiệt đang lan tỏa làm ấm cả bầu ko gian..mà đó giờ hấn luôn làm lạnh...ngắm nó..đây là khoảnh khắc mà hấn đã mong chờ bấy lâu..

"Này..anh hứa đi?"

"..hứa gì nào?"

"Phải nghe lời em..em nói gì cũng phải làm..nha?"-No bật dậy nhìn thẳng mắt hấn.

"Ok...đc thôi "-Dịu dàng nhìn nó..hấn choàng tay ôm nó..hôn nó xối xả..

Nó cười...trước hành động của hấn...chui vào lòng hấn nó ghì chắc hấn bên nó..như muốn níu giữ thời gian vậy...nó mong trái đất ngừng way...cho nó và hấn cứ mãi như thế...

"Ừ thì có..."

"Ko nói nhiều chúng ta vào thôi"-Nó cười rồi ra lệnh cho hấn...nó bắt chước hấn rất giỏi..

.TING TONG.

"Xin lỗi ai vậy?"-Là ông wãn gia..nó rất mừng khi vẫn con đc nghe giọng trầm của ông..1 giọng điệu âm áp.

"Là cháu..K.Uyên đây ạ!!!"-Nó reo lên.

"Ồi..cô chủ...à ko cô bé đã về rồi đấy ư..mau mau vào đây!!"

Cánh cửa nhà rộng lớn từ từ mở ra..3 năm trước nó và hấn cùng bên nhau..đối diện rất nhiều khó khăn...lần này nó sẽ ko để bất kì lí do gì ảnh hưởng đến tình cảm của mình nữa..nó đã học đc cách đối diện,sống thực tế hơn...

Bước vào nhà...khung cảnh vẫn ko mấy thay đổi..nó vững vàng hơn khi có hấn..

"Cô bé..."-Ông wãn gia nhìn nó cười hiền..

"Ông!!"-Chạy nhanh đến ông nó ôm ông 1 cái thật siết...dù sao ông đã luôn giúp nó..nó ko có 1 lời cảm ơn nào hơn...

"E..hèm!!chúng ta vào chào ông ta rồi về nhanh lên!"

"Đợi chút đã nào...vừa mới đến mà?"-Nó nheo 2 cặp lông mày lại.

Nó và ông wãng tay nhau..nó hỏi ông đủ điều về hấn..và mèm xiu hấn đã bị nó giận...khi biết tin hấn ở đây wen rất nhiều cô..nghe ông kể về hấn đối xử ba hấn..nó mới càng nghĩ nó làm đúng trong việc tới đây..

"Vây còn..mẹ kế của anh ấy đâu ạ!"

"Phu nhân đấy sao?...Ông chủ đã đuổi đi rồi!.." -Ông nói với vẻ mặt buồn rồi cười..

"...Vây ông có thể dẫn cháu đến gặp..."-Nó áp ứng và ngừng ngay cái trí tò mò,nó ko muốn tìm hiểu về người đàn bà mưu mô đó..có lẽ cô ta đi là tốt nhất...

"..Ùm đi theo ông..."

Hấn và nó bước theo sau..nhìn chung wanh..tối om..cũng như bây giờ ba hấn cũng đang có tâm trạng này..dần hiểu đc điều đó..nó nắm tay hấn...nhìn hấn..nó nhẹ nhàng khuyen hấn..

"Ba anh..sẽ buồn nếu anh cứ thế đấy..vì em tha thứ cho ba anh nhé!"-Nó cười rồi wãng tay hấn vào người...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Cánh cửa hé mở...ai cũng sững sốt đứng nhìn..còn hấn..ánh mắt bất thần nhìn ba hấn...nắm chặt tay nó...những tiếng la vói của ông wản gia..khiến hấn bị choáng..ba hấn..ông đang bị con đau tim hành hạ..hấn ko thể lách bước..chỉ có thể nhìn...lòng hấn có gì đó nặng lại..

"Gọi xe cấp cứu mau!!!"-Ông wản gia la lớn.

"Vâng vâng"-Cầm điện thoại trên tay..nó run run lên từng bật..nước mắt rơi là chả....

...Hấn vẫn đứng im..như 1 pho tượng..thân người hấn..còn phải chống chọi bao nhiêu điều đây..giờ đây hấn chạy lại..thật nhanh...hấn làm mọi động tác cơ bản..để giúp ba hấn...wa con nguy kịch..

...

Chiếc xe cấp cứu lạng lạch..nó chỉ có thể kịp nhìn đc hình ảnh hấn đang nắm tay ba hấn..1 gương mặt xanh xao...cảm nhận của nó bây giờ ra sao ư?Xót thương cho hấn...nó chỉ biết đứng nhìn hấn..nó tự trách mình...nó ko giúp đc gì cho hấn cả...

Đứng bên ngoài cửa phòng..nó biết hấn đau lắm..buồn lắm..nó biết giúp gì cho hấn đây...ngồi kế hấn..nó bật nói..

"Anh hãy khóc đi....em sẽ cho anh mượn bờ vai này.."

"Ko...anh ko phải con nít..em cứ về trước đi?Ở đây có anh là đủ.."

"Anh đừng cố gồng mình để vượt wa nữa..có em rồi..anh cứ khóc đi..đồ ngốc...."-Nó ôm hấn..nước mắt như hòa tan bầu ko khí..

Hấn ko đáp...đáp trả cái ôm..hấn siết chặt nó...hấn khóc...con người mình đông da sắt...nhưng cũng phải yếu mềm...dù xảy ra chuyện gì hấn vẫn ko khóc...hấn luôn cố mạnh mẽ...hấn muốn cho ba hấn thấy..hấn sắt đá thế nào..

Nếu 1 ngày ông ra đi vậy hấn còn phải cố gắng cái lớp bọc này làm gì...hấn ko khóc lên tiếng..hấn muốn ngừng ngay cái thứ mà người đời hay gọi là yếu lòng này...hấn cắn chặt môi...nhưng nước mắt vẫn rơi..

Tựa vào vai nó..hấn cảm thấy lòng nhẹ nhõm..và hấn bắt đầu sợ...sợ 1 ngày...nó sẽ xa hấn...hấn sẽ ra sao đây..khi trên cõi đời này...hấn chỉ cô độc một mình..

..

May mắn là kịp thời cứu chữa...nên ba hấn đã wa con nguy kịch..nhưng ba hấn vẫn bất tỉnh...điều đó khiến hấn ko thể ko lo lắng..

"Anh à...chiều nay chúng ta thăm ba nhé.."-Nó choàng tay lên vai hấn..

"Ko..anh còn nhiều việc lắm.."-Mắt và tay hấn chỉ chú ý đứng vào màn hình vi tính..

"Dù sao đó cũng là.."

"Em ra ngoài đi.."-Hấn wát lớn.

Nó lắc đầu trước tính bướng bỉnh của hấn...bước ra khỏi phòng nó vô cùng tức tối..về bàn làm việc..nó ko thể tập trung bất cứ thứ gì..

Nó nảy ra 1 ý là bằng cách giúp ba hấn tỉnh lại..nó lên mạng và thu thập về 1 số thông tin có giá trị..hí hửng...nó in ra rồi...lúc thêm 1 tia sáng..

..

Buổi nghỉ trưa của nhân viên..nó nhẹ nhàng bước vào phòng...làm việc của hấn..nó đảo vài vòng...thấy hấn đang ngủ gục trên chiếc ghế sofa...trên bàn còn 1 đống hồ sơ...

Thu gọn tất cả..nó xin hàng trước hấn..1 con người bê bối hết sức...nó tiếp tục phát hiện 1 tật xấu của hấn...đặt nhẹ cốc cafe..nó ra ngoài..

"Em đi đâu vậy?"

"Hà?"-Nó giật mình trước câu nói của hấn...hấn tỉnh dậy lúc nào sao nó ko biết!!Way đầu lại..nó đưa cặp mắt nhìn hấn.

"Anh ko ngủ đc...!!"-Hắn xoa 2 bên trán rồi nhủ 2 con mắt lại.

"Anh đã làm việc wá sức rồi,anh cần nghỉ ngơi đi!"-Nó khuyên hắn..

"Ừ!!"-Hắn thờ ơ đáp...

"Chiều nay...anh hãy đến thăm ba anh đi..em đc biết nếu có người thân đến thăm bác...trò chuyện vs bác...thì bác ấy chắc sẽ mau bình phục đó...!" -Nó giảng đạo... nó cười tươi nhìn hắn...tay nó mở cánh cửa...trước khi bước ra ngoài..nó nháy mắt vs hắn..rời đi..

Một mình trong căn phòng..hắn im lìm...có nên làm theo lời nó.Hai tay đan vào nhau..hắn gục xuống...điều hắn mong muốn là gì...? Một mặt hắn hận ba hắn..mặt khác lại yêu thương ông..hắn như chìm vào 1 cõi vô định...

...

Nó cảm thấy đói...đói thật sự...và nó muốn giải quyết nhanh gọn bằng 1 buổi ăn nhẹ...nó xuống quầy cantin...những lời nói chói tai..lại tiếp tục khiến nó khó chịu...

"Cô ta đấy...mới vào công ty mà đã cưa đổ giám đốc..đúng là cáo mà!!"

"Nhìn thì đc..nhưng mà ko biết bản tính thì sao?"

"Ôi zời!!Chánh lắm nhá..mới vào công ty làm đc 2 hôm mà đã xin nghỉ phép rồi..."

Ko muốn nghe..cũng chẳng để tâm..nó tiến lại chỗ ngồi..của nhân viên..đặt mâm đồ ăn..nó nhẹ nhàng đáp..vs 1 ánh mắt hùng hồn..

"Tôi chỉ 2 chị nhé...nếu muốn nói xấu ai sau lưng thì nên khề miệng 1 chút..lần này tôi bỏ wa hành động đại dốt của 2 chị..nhưng lần sau thì tôi ko dám chắc..."

Nói xong nó bước đi..để lại 1 sự cuốn hút..của nó vs mọi người...tự tin ..mạnh mẽ..đầy lôi cuốn..đặc điểm nổi bật..và gây ấn tượng của nó...khẽ cười..trước hành động của nó...Tuấn...thì thầm trong miệng..

"Vui đây!"

Lén nhìn vào phòng làm việc của hắn..nó vẫn thấy hắn ngồi đấy...nhìn vào bên trong..nó cảm thấy ngột thở..có cái gì ở phía sau...đang bị chặn mắt nó..đang bóp miệng..nó..giấy này...nó cố lờ bàn tay ra khỏi..

"Là cậu?"-Nó la toáng lên..

"Ngạc nhiên à?"

Nó ôm miệng rồi lờ Tuấn chạy đi...nó vừa khuất..hắn bước ra cửa..nhìn 2 bên..hắn ko thấy ai..rồi lắc đầu bước vào..hắn nghĩ hắn điên..nhưng ko phải..

..

Sân thượng gió thổi lạnh tê người..nó buông tay Tuấn..rồi vờ tràn cho Tuấn 1000 câu hỏi..

"Sao cậu lại ở đây?Sao lại bị mất tở?..."

Tuấn cười bình tĩnh trả lời từng câu hỏi..."À..nhớ cậu wá..nhưng tở chẳng biết kiếm cậu ở đâu..hên là..."

"Nhưng cậu ko đc đến đây..neu..nếu K.Vân thấy cậu..nhất định..."-Nó ngừng lại hắn..nó thấy sao mình vô duyên wá..Tuấn đến kiếm nó..thì sao liên wan đến hắn..

"Thì sao nào?"-Tuấn ôm nó...nhìn sâu mắt nó..Tuấn nói tiếp..

"Tớ nhớ cậu..chẳng lẽ cũng sai..."-Nhẹ nhàng Tuấn tiến gần mặt nó..vội trao nó nụ hôn..

...

"Xin lỗi..."-Tay nó đang chống lại nụ hôn của Tuấn...nó đẩy Tuấn ra..áp ứng..nó ko biết nói gì hơn..

"Sao lại xin lỗi?"-Tuấn vờ đáp.

"Tớ...tớ ko thể...mong là chúng ta sẽ mãi là bạn tốt của nhau..."-Nó vụt chạy..để lại lời nói..đau nhói...1 vụn con dao có đâm sâu cũng ko đủ..."bạn tốt"...

Nắm chặt tay..Tuấn như con wý dừ..nhìn theo bước chạy của nó..."Để xem..sau này..cậu là của tôi hay là của hắn".

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nhìn Tuấn bước ra khỏi công ty..nó có lỗi...nó sai thật rồi...con người nó wá ích kỉ..đáng lẽ..nó ko nên gạt đầu...cho Tuấn 1 cơ hội..để cậu ấy phải hi vọng ở nó...

Nó ko biết và cũng ko hiểu tại sao..trái tim nó..lại buồn bình...1 người như Tuấn..sao nó ko yêu...nhưng việc tình cảm..nó ko ép uống ai đc..ngay cả nó cũng nhận thấy...

Bước về bàn làm việc..nó ko màng gì cả...nó phải định chỉnh lại tình cảm..bản thân mình...nó nghĩ vậy..ko thể sai lầm hơn đc.?

Hắn đứng sau lưng nó..thấy mặt nó xanh và mắt đỏ lên..tò mò hắn hỏi.

"Em ko khỏe à?"-Hắn kề mặt vào má nó...tay choàng ôm eo nó.

"Ồ ờ có người nhìn thấy thì sao?"-Nó cố gỡ bỏ vòng tay hắn ra..nhưng ko đc.

"Sao nào..anh đang hỏi em mà?"-Hắn thân nhiên đáp.

Nhìn hắn..nó ko thể nói bất cứ điều gì..nếu nói lúc này thì ko đúng lúc..cười gượng nó đáp.

"Em buồn anh đấy!"

"Tại sao?"-Hắn ngạc nhiên..suy đi ngẫm lại hắn ko làm gì wá đáng vs nó cả.

"Anh ko nghe lời em thăm ba!Vậy mà có người hứa..."-Nó nhấn mạnh câu từ ..

"Anh nói rồi mà..anh còn nhiều việc."-Hắn bắt đầu khó chịu.

Thừa hiểu tính hắn..nó chỉ có thể im lặng..hắn ko thích ai nói nhiều..có lẽ kế hoạch của nó đành lùi lại vậy...dù sao cũng để hắn bình tâm lại.

..

Sau công việc nặng nề cả 2 đã về vs tổ ấm của mình...bước vào...hắn nằm phịch xuống ghế...nó thì ko hơn..nằm ngay trước cửa...cả 2 cứ thế cho hết 1 tiếng..

"Anh à...anh có thấy..."-Nó ngược mắt nhìn lên trần nhà.

"Anh cũng nghĩ vậy.." -Hắn bật ngồi dậy..

Thế là nó và hắn...lau mình xuống bếp..người thì nấu nước..người kia lấy mì...nhìn nhau cười...có lẽ bây giờ nó nên gạt bỏ 1 số điều...ko nghĩ đến ...nó yêu hắn..ko thể chối cãi..

Hạnh phúc giữa nó và hắn chỉ mới tìm đc..nó đã hứa và tin rằng..mình sẽ ko để bất cứ điều gì ngăn cản tình yêu của nó...Mong rằng..đây là quyết định ko sai lầm..

Nhón chân hôn lên má hắn..nó cười rạng rỡ...nụ cười của nó..là thuốc trị liệu tốt vs hắn..luôn bên hắn..wan tâm hắn..điều đó đã đủ.Hắn sợ..sợ cô độc...1 cuộc đời hắn chỉ nhờ tới làm việc..nhờ đến người tình...wá chán nản..

Hắn muốn kiếm 1 nửa của mình...hắn đã yêu nó..rất lâu rồi..hắn luôn mong chờ nó sẽ way về bên hắn..và sự chờ đợi của hắn ko bỏ công..tình yêu oi mấy mới tuyệt làm sao..như 1 bản giao hưởng..cũng như 1 bức tranh sắc màu.

Hắn nhớ lại khi hắn và nó..1 mối tình mà hắn phút chốc đánh mất...lời hắn vẫn chưa nói..tâm trạng hắn ko thể giải bày..nhưng có thể là nó đã biết rồi..

..

RING RING..!!!

Chạy lại bắt máy..nó như ghen hờn..nhìn hắn..nó ko nói thành lời...là tin từ bệnh viện...hắn sẽ ra sao khi biết..

"Ai gọi vậy?"-Hắn bung tỏ mý lên bàn đưa mắt nhìn nó.

"...là từ bệnh...viện.."-Mắt nó rung rung nhìn hấn

Hấn chạy lại..cầm điện thoại trên tay..như muốn ngắt..hấn hay tin ba hấn đang trong tình trạng nguy hiểm...do ông bị lên cơn đau tim bất chợt...

Chạy trên xe..hấn lao nhanh..1 tay cầm lái..tay kia hấn gát lên trán..làm sao đây?đáng lẽ hấn nên đến thăm ba hấn...thường xuyên..hấn vô trách nhiệm wá.Hấn tự trách bản thân..hấn muốn 1 cuộc sống bình dị..cũng khó vậy sao?

Nó rất sợ...hấn đã vượt wa bao cây đèn đỏ...nó cũng rất lo..cho ba hấn...đáng lẽ..nó nên cứng rắn hơn vs hấn...nó vô tâm wá...bây giờ trong nó là sự trách cứ...mong rằng ba hấn sẽ ko sao..sẽ như vậy...nhất định phải thế.

...

Gặp ông wản gia..nó chạy lại hỏi tình hình...hấn chỉ đứng im..luôn như vậy..nhưng hấn luôn là người lo lắng nhất...

"Ông chủ..vẫn cứ hôn mê...nhưng đến vừa mới đây..nhịp tim tăng nhanh..nên.."-Ông wản gia khào giọng nói..

"Tại sao lại lên cơn đau tim chứ..chẳng phải nói ổn rồi sao"-Hấn wát lớn.

"Thật ra ông chủ bị bệnh rất nặng..ông luôn cố giấu...cậu.."

"Các người hay nhi...wa mặt tôi sao?"-Hấn nạt

"Đc rồi anh ..ko ai..muốn mọi chuyện như thế này!"-Nó ôm hấn..2 tay nhẹ nhàng xoa sau lưng ...hấn thật sự đã rơi vào hỗn loạn..

Tiếng bác sĩ chen ngang ...cắt đứt bầu ko khí nặng nề.."Ai là thân nhân của ông Trịnh Phát"

"Là tôi?"-Hấn lạnh nhạt đáp.

"Xin mời anh đi theo tôi?"

...

"Mời anh ngồi"

Ko đáp hấn bắt chéo chân ngồi 1 cách sang trọng..luôn điềm tĩnh và tự mãn,hấn lắng nghe ông bác sĩ nói..

"Ba anh cần được mổ tim..."

"Cứ việc thực hiện..chỉ cần ông ta sống là đc"

"Chúng tôi có thể mổ ..nhưng lượng máu ở bệnh viện đã hết..máu của ông nhà lại là loại máu hiếm..tôi..."

"Vậy thì lấy máu tôi đây?"-Hấn nắm áo bác sĩ..đăng giọng nói..

"Chúng tôi phải đi xét nghiệm..xem anh có phù hợp ko đã...có nhiều trường hợp.."

"Vậy các người để ông ta chết à?"

"...Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức..bây giờ xin anh hãy kí đơn cho phép chúng tôi mổ và xét nghiệm.."-Ông bác sĩ mồ hôi chảy ướt trán..nhìn nó ông ta tỏ vẻ sợ...

..

Bước ra ngoài..hấn thất thần...nó cảm thấy..có gì đó ko ổn...dù đã cố hỏi..nhưng hấn vẫn ko nói 1 lời..hấn tựa vai nó...cảm thấy trống wa..may mắn thay hấn còn có nó...nếu ko hấn sẽ sụp đổ mất..

..Thiếp đi hấn như gục ngã...vuốt tay lên tóc hấn...nó như thêm 1 chút sức mạnh...cho hấn vững vàng..

Nhìn chung wanh nó thấy rất nhiều cảnh...gia đình chia li,nhìn họ..nó thầm cảm ơn trời..vì nó hạnh phúc hơn họ...1 cậu bé..chịu nhiều điều như hấn..nó thấy khâm phục..vuốt tay lên hàng lông mi..nó cười nhạt.

"Thưa anh Trịnh Khải Vân là ai ạ?"

Nhìn hấn ngủ..nó ko đánh thức hấn dậy..khá tò mò vs tờ giấy cầm trên tay..nó đã nhờ cô y tá nói lại mọi sự việc..và 1 cái kết ko ai muốn..hấn ko hợp vs máu của ba hấn...

Nếu như ông chết đi..hấn sẽ đau lắm..nhìn hấn..nó ko thể cứ là kẻ đứng nhìn..nó yêu hấn..và yêu là phải biết cho đi..

"Tôi muốn đi xét nghiệm..chị hãy làm thủ tục giúp tôi nhé"

"Ồ..nhưng.."

"Ko sao đâu ạ..anh ấy là chồng tôi."

Bước vào phòng..nó nằm trên chiếc giường trắng xóa...nó mừng rỡ khi biết máu nó có thể sử dụng cho ca mổ này...nhắm mắt lại..nó lại như trở về con bé lí lắc...nhưng gặp hân..nó đã biến đổi...

Hình ảnh mờ nhòe vs nó..vì số máu lấy đi khá lớn..nó sẽ phải tự vượt wa...tiếng nói của những bác sĩ nó nghe xa dần...mắt nó nặng wá..ko thể mở lên...

...

Tỉnh lại..hân ko thấy nó..way đầu đi kiểm nó...có gì đó ko ổn..hân chạy nhanh hơn..bước chân hân khựng lại khi nhìn thấy nó..sao nó trông yếu thế này..bước đi của nó..ko còn vững...

"Anh..à!"-Nụ cười gượng lên...nó huơ ta chào hân...Một mùi..nó đã cố gắng đến bên hân nhưng sao cơ thể nó ko theo chủ..nó ngất đi..trước mặt hân.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Một màu đen..đó là điều nó đang cảm nhận đc...như bị cô độc..nó ko thể nhìn thấy bất cứ điều gì..cố tìm ra 1 tia sáng..nhưng vẫn vô vọng...nó co rút người lại..như 1 đứa trẻ...sợ hãi..hoang mang...

Nó luôn nghĩ đến hân và mong hân giải thoát cho nó...ngồi 1 mình...nó cứ nhìn về bốn bề...mắt nó hoạt động liên tục...nó như ngỡ ngàng ra..khi thấy 1 tia sáng chói...1 bàn tay nhẹ nhàng dịu nó dậy...nó cố nhìn kĩ hơn khuôn mặt người ấy..và rồi mong đợi của nó..đã như hiện thật...

Nước mắt nó khóc rất nhiều...và miệng nó luôn gọi tên hân...Hân ko biết khi nào nó tỉnh lại..hân như muốn vỡ òa...vì hân nó đã làm nhiều chuyện như thế sao?

Nó ngốc wá...ôm chầm tay nó..hân có 1 cảm giác lo lắng..nhớ lại khi hân cũng kề bên mẹ hân và..Tuyệt Nhi..bây giờ chẳng lẽ hân lại tiếp tục mất cả 2..ko thể đc...sai lầm ko thể lặp lại 2 lần đc...hân giật phắt người..đứng lên hân ôm đầu...bây giờ hân ko thể tính toán..vì hân ko phải ông trời...

Chạy nhanh hân tìm bác sĩ..mặt hân đầy nét đáng sợ..hân trừng mắt nhìn ông bác sĩ và wát lớn...

"Nếu ông ko cứu đc ông ta..tôi thề..cái bệnh viện này sẽ tan nát..."-Mắt hân như ngầu nghiêng bầu ko gian..mặt hân tái xanh lại.

Ông wãn gia xuất hiện kịp lúc...ông cố hết sức trấn tĩnh hân...nhìn hân...ông cũng cảm thấy bọn trẻ lo ko kém..."Cô bé đó là người tốt..."-Ông trầm nghĩ...thờ dài..ông dịu hân đi vào băng ghế...cả 2 cùng chờ..chờ 1 hi vọng..rồi mọi chuyện sẽ wa...

"Cậu chủ..hãy yên tâm..ông chủ...sẽ..."-Ông wãn gia vỗ nhẹ vai hân.."

"Ông ta sẽ sống..sẽ sống..."-Hân nhìn ông wãn gia rồi lại tiếp tục nhìn vào phòng mổ...

"Vâng..."-Như 1 điều khẳng định...ông wãn gia trả lời khẳng khái..ko biết sao ông lại tin..nhưng như vậy là tốt...tốt cho hoàn cảnh lúc này...

..

Ca mổ kết thúc 1 cách hoàn hảo..ba hân vẫn chưa tỉnh..và nó vẫn đang hôn mê...nhưng tiếc rằng...ko ai cho mọi chuyện là tuyệt đối..các bác sĩ chỉ có thể nói vs hân rằng..

"Chúng tôi đã làm hết sức có thể...nếu đêm nay ông Trịnh ko tỉnh lại thì..."

Hân như muốn choáng...nếu ko thì sao...thì sao hân gặng giọng..hỏi

"Thì chết à?"-Mắt hân trơ nhìn vào phòng mổ...

Ko nói thêm gì..ông chỉ có thể nhìn hân..rồi nhẹ lắc đầu bước đi...

"Ko đâu..còn nguyên 1 buổi sáng nữa mà...haha,còn 5 tiếng nữa là xong thôi..."-Hân điên loạn gục ngã...người...rồi tiếp tục chờ...chờ cái wái gì thì hân ko

biết nữa?

..

5 tiếng trôi wa trong bầu ko khí nặng nề... dường như hấn tuyệt vọng về mọi thứ.. ko nghĩ thêm nữa.. hấn bỏ đi vào phòng bệnh của ba hấn.. khuôn mặt phần uất... hấn hét..

"Ông còn nợ tôi nhiều lắm.. ông ko đc đi lúc này..."

"Ông phải đền lại những gì ông đã lấy mất của tôi.. tôi ko để ông đi dễ dàng như vậy đâu.."

..

Ghi chặt 2 bên vai ba hấn.. hấn hét.. rồi khóc như 1 đứa trẻ... 1 đứa trẻ bị bỏ rơi... dồn nén... hấn chưa bao giờ khóc thành lời... wá đủ rồi... cho 1 giới hạn của chịu đựng.. hấn đã mất người hấn yêu 1 lần..

Giờ đây hấn lại tiếp tục chứng kiến sao? Dù hấn có hận ba hấn cỡ nào... nhưng hấn vẫn kính trọng ông...

Trong tiếng khào... hấn gọi nhẹ bên ông.. hấn ko biết tại sao hấn lại nói vậy.. nhưng đó là điều hấn muốn nói bây giờ... "Ba à... tỉnh lại đi!!"

..

Trời sáng hửng.. hấn vẫn ngồi nhìn ba hấn.. vẫn ánh mắt lạnh lùng.. u u đen huyền... sáng rồi... và ba hấn vẫn ko tỉnh lại... tia nắng chiếu vào.. như 1 cầu vồng bảy màu... chiếc màn trắng xóa.. bay phất phơ... có lẽ đây là tia nắng của 1 mùa xuân sắp trở về...

Ấm áp bắt đầu trở lại sau bao tháng... trời đông ngự trị... hấn mở cánh cửa... ngược nhìn mọi vật xung quanh = 1 ánh mắt vô cảm.. cười mỉa... hấn ko còn wan tâm bất cứ điều gì..

Bất giác... tia sáng hé lên... tay ba hấn động đậy.. hấn cứ ngỡ hấn hoa mắt thật sự.. nhưng ko... ba hấn đang cố mở mắt ra.. nhìn hấn... nhanh tay hấn nhấn ngay nút gọi y tá... khuôn mặt vui sướng hiện rõ... ít ra.. nó đã hi sinh có ích..

Các bác sĩ nhanh chóng xuất hiện.. họ đo nhịp tim.. huyết áp... như 1 điều kì diệu.. họ chỉ có thể chúc mừng hấn..

Một cô y tá.. tiến lại hấn.. "Xin lỗi anh đi chung vs cô gái hiến máu cho ông đây hôm wa?"

Nói đến nó.. hấn mới nhận thấy.. nó vẫn đang hôn mê... way đầu lại.. hấn nhìn thấy nó... đang bước chậm tiến về phía hấn... Nằm mơ ko... hấn chỉ đứng nhìn...

Hấn mong đây là thật.. nhìn vòng tay nó ôm hấn.. hơi ấm đang loang tỏa người hấn.. hấn như càng thêm vui mừng.. hấn siết chặt vòng tay... nó 1 nụ cười trên môi...

"Anh làm em ngạt thở đấy"-Nó ngược mắt trong veo nhìn hấn..

"Ko phải em.. em sẽ khó tỉnh lại"-Hấn ấp úng nói.

"Thật ra thì cho máu em thì ko đến nỗi đâu? Vì ko có gì bỏ bụng.. đói wá.. em ngủ xiu ấy mà"-Nhìn hấn nó toe miệng cười ngớ ngĩnh... nó đưa mắt nhìn phòng ba hấn...

"Ông đã tỉnh rồi"

"Thật chứ?"-Nó ngạc nhiên.

"Nhờ em hết đấy... cảm..."-Lời nói chưa hết câu.. nó lấy tay nhẹ nhàng đặt lên môi hấn cười nhẹ...

"Ko cần phải vậy đâu..."

..

Đứng là ông bà nói ko sai?"Sau cơn mưa trời lại sáng"-Phê phỉnh nó... giờ 2 tay ra.. ưỡng vai... trên chiếc giường đôi... nó hí hoáy.. vui mừng..

Way mặt xuống nó trông thấy hấn đang nằm.. ngày rất to... trán hấn đã xuất hiện 1 cục mụn rồi... nó vô tâm wá... dạo này nó vs hấn toàn là mì thôi... nghĩ bụng nó mặc cảm ra...

Rón rén bước xuống giường... nó sửa soạn rồi chạy ngay xuống siêu thị.. nó phân vân ko biết mình nên nấu gì... nghĩ hồi lâu nó mua 5 hộp trứng.. rồi 1 số nguyên liệu phụ đạo..

Nó ko biết nấu ăn nhiều cho lắm.. nói thẳng ra là nó chỉ biết nấu các món ăn về trứng.. tuy nó đã cố học nhưng đều đc trả về vs 1 con số 0 tròn trịa.

Bước lên nhà..nó cười hủ hủ...mộng mơ...rằng hân..sẽ khen nó nức nở...tự cười thầm..nó tiếp tục cười rồi bắt tay vào công việc của mình.

Dậy sớm...chạy xuống chợ..nấu 1 buổi ăn..lấy đi khá nhiều năng lượng...nó phịch ngồi xuống bộ ghế..bây giờ nó chỉ có thể chờ hân vậy..và hân sẽ thấy điều bất ngờ của nó dành cho hân..

..

Hân đang ngon giấc trong chiếc chäng ấm áp...mùi hân thỉnh thoảng..nghe đc mùi lạ...nhìn ra cửa hân thấy mùi khói...chạy nhanh xuống bếp..hân như té xỉu...khi thấy cảnh tượng..nó đang nằm ngủ trên ghế...còn món trứng và nồi canh đang bốc cháy...

Lẹ tay hân tắt bếp...nhìn lại đồng hồ điện..hân wát lớn...

"K.Uyên..em dậy ngay cho tôi!!!!!!!!!!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Giật thót người nó dậy..dụi 2 mắt tròn xoe..nó nhìn hân...và nhìn ở phía sau hân..nó trở mắt nhìn nồi canh cà trứng của nó đã bị khét...

Nhìn tiếp sang món trứng xào vs hủ wa...đã cháy đen...khói vẫn bốc lên hi hựt...nó ho sặc...nhìn hân...tay kia nó bấm nút máy hút hết khói đi...và giờ khuôn mặt đầy tội lỗi nhìn hân...

Tay chóng nạnh hân nhìn nó...Ko biết nên nói gì vs nó..hân phạt nó phải dọn hết đồng này...và mua đồ ăn sáng mới cho hân..buồn tiu hủu..nó méo miệng..nhìn lại món trứng xào vs mì...rồi món mì ốp la...tất cả đã tan tành...

Công sức tiêu hao..nó thay quần áo..đi mua đồ ăn sáng vs bộ mặt...bánh bao ế..vừa đi nó vừa đá cục đá trên đường..nó ngía 2 bên đường và ko biết mua gì ăn...hay ăn bún bò..chạy nhanh lại wán..rất đông..đồng nghĩa nó phải chen..

Nó bị cuốn vào dòng người,mùi hôi từ cơ thể...làm nó khó chịu..đang loay hoay..nó bắt gặp bị 1 tên thanh niên đang lom lem..đánh cắp giỏ xách trên người nó...

Dực mạnh chiếc giò...nó té xuống đất 1 cái rất đau...la toáng lên nó rượt theo tên ăn trộm...

"Đứng lại..đồ ăn trộm.."-Vừa chạy hân hên..nó cầm 2 đôi giày...dĩ sát tên trộm...

Là 1 vận động viên..chạy rất cừ nó nhanh chân rượt được tên ăn trộm..dù đã đc người dân giúp đỡ..bị đưa vào 1 khu ngõ cụt..nó thở dốc...nhìn lại...way mặt kiếm tên trộm..nhưng vô vọng.

Nó ko biết tên kia ở đâu nữa...nó nghĩ là ngõ cụt rồi...

"Cậu cừ thật đấy?"-Một tiếng nói wen thuộc...nó way nhanh lại phía sau..nhìn..

"Ồ...Tuấn..sao ..?"-Nó ko thể nói gì nữa..miệng nó đang bị 1 ai đó khổng chế...chiếc khăn trắng đang bịt mũi nó là thứ gì..sao nó có cảm giác mệt mỏi vậy...

Mất nó từ từ nhắm lại...nó chỉ có thể thấy hình ảnh mờ nhòa của Tuấn..."Tại..sao?"-Nó kịp nói lên lời cuối..rồi nó thiếp đi như 1 đứa trẻ...

Tuấn bồng nó trên tay..ngắm nó miệng cười nhếch môi...Tuấn thì thầm tai nó..

"Tại vì tớ muốn độc chiếm cậu đấy..."

..

"Hừm..!"-Hân bực bội nhìn chiếc đồng hồ,hân đi wa đi lại trong nhà..hân có cảm giác gì đó..bất an...lại cái cảm giác đó...mỗi lần,nó gặp chuyện gì thì hân lại có cảm giác đó...tại sao vậy?

1 tiếng

2 tiếng

3 tiếng

Hắn ko thể ngồi đợi nữa..hắn phải đi kiểm nó...phóng đi..hắn nhìn 2 bên đường... mở to mắt hắn cố kiểm hình bóng nó...cứ thế rồi hắn lại có 1 đáp án ko như ý muốn...

Dù đã gọi rất nhiều cuộc nhưng hắn vẫn chỉ nghe tiếng chuông..ko ai trả lời...đập vào tay cầm..hắn tức tối tiếp tục kiểm nó...

..

Nó đã ngủ wá lâu..nó choàng mình dậy..nó hết thấy ngạc nhiên...sao nó lại ở đây...vẫn áo nó..sao lại.

"Câu tỉnh lại rồi à..?"- Tuấn cười hiểm nhìn nó.

Đưa nhanh mắt nó nhìn Tuấn như tìm 1 lời giải thích..nó dần nhớ lại chuyện gặp Tuấn khi rượt đuổi tên trộm..nó gặp Tuấn và về sau nó ko nhớ gì nữa cả...

"Câu thắc mắc sao mình lại ở đây à..."- Tuấn cười nhếch mép nhìn nó..tay cầm điều thuốc Tuấn phì phà hút...

"..-Nó nhìn trân trân Tuấn...sao Tuấn lại..như thế này...mọi chuyện...là như thế nào..

"Sao im lặng vậy...?"

"..Sao cậu lại..làm thế...."

"Hừm...lên tiếng rồi ư..vậy mà tớ nghĩ cậu sẽ im lặng suốt đời đấy..!"

"Tôi đang hỏi cậu!"-Nó trừng mắt nhìn Tuấn..

"À....thì cũng do cậu thôi mà.."-Bình thần Tuấn nhìn nó cười..

"Do tôi.."

"Nếu cậu chịu nghe lời 1 chút thì sẽ ko có ngày hôm nay...!"

"Cậu nói thẳng ra đi!"

Gương mặt tức tối..Tuấn vút điều thuốc đang dang dở...nhìn nó như cau xé...bấu chặt 2 cánh tay nó...Tuấn nói cho nó hiểu..

"Cô nghĩ cô là ai mà dám từ chối tôi...cô ngoan ngoãn mà nghe theo tôi đi..sao lại cứ là hắn mà ko phải là tôi...hả?hả?"

Nó giùng giảy...nhưng ko thể...nó thất vọng wá..Tuấn của nó là vậy sao?Tuấn vồ lấy nó như con thú...hôn nó...mặc cho nó ra sức kháng cự...

"Buông ra!!!!!!!!!!!!!"-Nó tát ngay mặt Tuấn...

"..Dám tát tôi à..?"

"Cậu đã làm tôitôi..thất vọng rồi,.. Tuấn của tôi đâu..cậu bạn hiền lành đâu?"-Thao thao nhìn Tuấn..nó khóc...

"Chỉ là đóng kịch thôi?Cô tưởng tôi là thằng ngu như thế à?"

"Đóng kịch...."

"Tất nhiên...?"

"À...tôi có wà cho cậu này..."-Móc ra máy chụp..Tuấn cho nó xem cảnh..nó và Tuấn đang ôm nhau...

"Lừa dối cả?"-Nó huơ tay gạt phắt chiếc máy chụp hình..

"HAHAHA...tùy cô thôi!"

...Nó ko nói gì đc...nó như đứa có wá chừng sai lầm...sai lầm khi wen Tuấn...sai lầm khi rượt theo tên cướp..và sai lầm vì wá chủ wan..nó nên nghe theo lời hắn..

Vậy mà nó luôn tin vào cậu bạn này...nó như vừa rơi vào 1 cái hố lớn....và ko tìm cách chui ra đc..nhìn Tuấn nó dần hiểu đc ý đồ,..nhưng nó ko biết lí do gì Tuấn lại làm như thế...tại nó chẳng..ko ..ko dễ dàng gì mà tại nó..phải là 1 nguyên do còn hơn cả thế.

"...Định ngồi đấy đến bao giờ?"

"...Mục đích của cậu là gì...?"

"Thông minh đấy...tôi muốn cho tên khốn kia biết..khi bị người yêu phản bội là thế nào?"-Tuấn nhếch mép cười.

"Cậu.."

"Cô..phải rời bỏ tên kia...?"-Hắn ra lệnh cho nó...giọng nói như lời đe dọa..

"Cậu định dùng những tấm hình đó uy hiếp tôi..?"-Nó hỏi ngược lại Tuấn..

"Đúng...chắc cô thừa biết...nếu hắn thấy xong những thứ này...cô sẽ bị hắn xem là gì nhỉ?"

"Ko..anh ấy sẽ ko tin đâu?"-Nó bắt đầu thấy sợ..sợ cậu bạn mà nó từng wý trọng..

"Chắc chứ...?"-Tuấn nhìn sâu mắt nó...đọc đc ý nghĩ của nó..Tuấn tiếp tục nói..

"Tôi cho cô 1 ngày..đấy..giải quyết lẹ...rồi tự động way về bên tôi?"-Đóng rèm cửa..Tuấn đi..2 tay đút vào áo khoác...Tuấn cười sung sướng..như vừa đat đc món đồ chơi mình thích.

Nó như tan nát...ko thể tin đc..nó ko còn đường lui nữa...nó sợ khi nói cho hắn biết..hắn sẽ càng xem thường nó hơn..nó wá tin người..tại nó..nếu lúc đó nó ko ngắt đi thì tuần sẽ ko thể làm gì đc....chiếc di động của nó...có cả trăm cuộc của hắn..giờ đây hắn vẫn gọi..

Nhưng nó ko thể bắt máy đc..sao có thể cho hắn biết nó vừa bên người đàn ông khác..sao có thể cho hắn biết nó đang khóc..

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Một mình trên con phố đông đúc...nó đưa ánh nhìn với tất cả...nó phải xa hắn thật rồi...nó nghĩ suốt cuộc đời này..nó chỉ có 1 mình...đi 1 mình..mà ko có hắn...

Nó cứ đi.. từng bước chậm rãi...nó ko muốn về bên hắn..nó sẽ phải nói lời chia tay vs hắn ư?Ko..điều đó là điều nó ko làm đc...

Nó dần lòng mình lại...nó muốn nói cho hắn biết rằng Tuấn là nguyên nhân..nhưng lúc đó nó phải nói..nó và Tuấn đã ân ái bên nhau...

Nó cảm thấy như đầu...nó muốn bên hắn...nhưng sao luôn ko đc..chỉ toàn có chứng ngại vật...nó phải cố..nhưng có lẽ lần này nó đã thất bại thật sự...

..

Bước vào nhà...điều nó thấy là hắn đang tái mặt vì lo cho nó...khi thấy nó..hắn nạt nó ngay..

"Em đi đâu?Sao anh gọi ko bắt máy hả?Em coi thường anh đến vậy à?"

"Em xin lỗi!Vi em bị mất...điện thoại.."-Nó lúng túng đáp.Nó ko dám nhìn mặt hắn..bởi nó sợ hắn sẽ đọc đc hết điều nó muốn giấu...

"Vậy em đi đâu giờ này mới về...?"-Hắn dò hỏi nó.

".."-Chịu đựng..đồn nén wá đủ...nó ko muốn người nó vấy bẩn bởi ai...nó ko muốn ai chạm vào người nó ngoài hắn...

Nó ghê sợ bàn tay...ghê sợ đôi môi Tuấn chạm vào nó...những điều đó khiến nó như là kẻ tội đồ...Nó ôm hắn...hôn hắn...như sự tẩy rửa...

Ko hiểu điều gì đang xảy ra..hắn đẩy nhẹ người nó ra,nhìn nó hắn biết chắc rằng có điều gì đó đang xảy ra...

"..Anh hãy chiều theo ý em..đừng hỏi gì cả?Được ko?"-Thừa hiểu hắn sẽ nói gì...nó ko muốn hắn hỏi..hôm nay..nó ko muốn điều gì là nghi vấn...cứ để mọi chuyện như vậy đi là tốt...

Nó tiếp tục hôn hắn..nó thật sự sợ..sẽ xa đôi tay này..xa ánh mắt này..xa cái gối ôm này..xa cái khuôn mặt này...ánh đèn mờ nhòe..nó làm hắn ko hiểu gì cả..hắn có cảm giác rất lạ..điều đó hắn ko thể giải thích..cứ như là..đây là đêm cuối cùng hắn bên nó...

..

Một buổi sáng đẹp...đẹp vs những ai đang hạnh phúc..còn nó..1 đám mây đen đang rình rập nó..vòng tay hắn vẫn ôm nó..nó vẫn đc hắn che chở..nhưng thời hạn đã hết..nó sắp nói lời "Tạm biệt" hắn rồi..

Ngồi dậy nhẹ nhàng...nó ko biết mình nên sao đây..hay..cứ nói thẳng ra...biết đâu mọi chuyện sẽ ko như nó nghĩ..nó gấp gấp lau đi những giọt nước mắt..lay hấn dậy..nó dồn dập hỏi hấn..

"Anh..Anh à..dậy đi?"

"Có gì thế..."-Hấn xoay người mắt vẫn nhắm lại

"Em có chuyện muốn hỏi..?"

"Gì nào?"-Mắt hấn hép lại..như bị mộng du vậy..

"Nếu 1 người con gái có người yêu..nhưng..."-Nó ấp úng

"Nhưng...sao?"

"Nhưng đã ngủ cùng người khác...điều đó cô ấy ko muốn...vậy chàng trai kia tha thứ ko?Có ko anh?"-Nó hốt hải nhìn hấn.

"Tha...gì mà tha..hạng gái đó bỏ đi là vừa..dù muốn hay ko cũng vậy..."-Nói 1 lèo hấn bật gổ ngủ say...

Còn nó...như bị gì đó..nó nắm chặt chiếc gối...hấn ko tha thứ sao?Nó ko dám khóc to lên vì sợ hấn biết...nó cố ghì mình lại..mắt nó sưng húp lên...nó ko thu xếp hành lí..hay gì cả...nó chỉ thay 1 bộ váy..cầm trên tay cây bút..nó ko biết nói gì..

Giải thích..ko..ko..nó sẽ ko để hấn biết...Nó nghĩ..nó nên ghi 1 câu thôi...Xa nhau nhưng ko có nghĩa ta sẽ ko gặp nhau..Đưa mắt nhìn ngôi nhà lần cuối..nó lê bước đi...bước đi càng ngày càng nhanh..nước mắt nó đọng lại..ko đc khóc...ko đc!!!!

..

Tỉnh dậy..hấn nhìn chung quanh căn phòng ko thấy nó đâu..hấn thấy lạ..gọi tên nó..nhưng vẫn ko thấy ai trả lời cả...hấn thấy 1 tờ giấy nó để lại..hấn sock khi đọc dòng chữ của nó..mọi chuyện là sao..mới đêm wa nó còn bên hấn..sao lúc này nó có thể dễ dàng nói:"Chúng ta chia tay nhau anh nhé..!"

Hấn tối sầm mặt lại..ngồi xuống ghế hấn cố nhớ mình đã nói gì sai sao?làm gì sai ư?Mỗi lần nghĩ..hấn càng thấy hấn ko làm gì cả..vậy tại sao?Ko lẽ tình yêu nó dành cho hấn chỉ vồn vện có nhiều đây..1 cuộc tình wa đường..

Nó ko phải hạng con gái như thế..hấn muốn tìm nó..để nó có thể giải thích tất cả chuyện này...nhưng điều đó ko mấy dễ dàng gì..hấn đập tay lên bàn...Căn nhà phứt chốc chìm vào yên lặng..bầu ko khí lạnh dần khi ko có nó...

..

"Cô em giữ đúng lời ấy nhì?"

"..."

"Yên tâm đi...em theo tôi tôi..ko thiệt thòi đâu!"-Tuấn cười nhạt..tay kia nâng cằm..vút ve má nó...

"Đừng chạm vào người tôi!!!!!!"-Nó hất bàn tay Tuấn ra..ánh mắt nó như lời miết thị...nó khinh Tuấn..

Dư sức hiểu nó đang nghĩ gì..Tuấn tiếp tục cười...Tuấn nói nhỏ nhưng khiến nó phải tuân theo..

"Cô nên nhớ..tôi còn giữ cuốn hình đây...ngoan mà nghe theo tôi đi!"-Tuấn nắm chặt tay nó..ép sát nó vào tường...nó hoảng loạn mất rồi...Tuấn bây giờ thật đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

"...Cậu đừng làm tôi ghê sợ cậu thêm nữa..."-Nó thốt lên..xé nát bầu ko khí...Tuấn wá lăm rồi...đã lừa dối tình cảm của nó..đủ rồi..

"Hừm!Ghê sợ thì đã sao nào?"-Tờ mặt..Tuấn nói 1 cách bình thản..nhìn nó..Tuấn vuốt ve khắp cơ thể nó..

"Bi ồi..thả tôi ra..!"-Nó cố gắng nhúc nhích..mong thoát khỏi vòng tay của Tuấn...

"Bỉ ỏi vậy đấy,thì đã sao?"-Nụ cười khoái chí.Tuấn càng tiến sâu hơn..

Ko nói đc gì cả..vì đôi môi nó..đang bị Tuấn tóm gọn...nó chẳng thể thoát nữa sao...

Nhắm mắt nó cố với đôi tay..như kiểm 1 vật thể nào đó..nó bắt giắc..khi thấy cây đèn..cố gắng..nó vuron mình..

"Xa tôi ra!!!!!!!!!!"-Đạp Tuấn mạnh..nó cầm cây đèn ngay trước mặt..tóc tai rối bời..nước mắt cứ thế tuôn ra..

"Sao thế..!!Tôi ko bằng tên kia..cô kháng cự à?"-Tuấn chùi mép..rồi nhìn nó bằng ánh nhìn đều cang.

"Cậu mà tiến thêm 1 bước nữa...tôi tôi sẽ..."-Nó áp úng nói.

"Đâm chết tôi à?Vậy thì đây...ngay đây này?Cô đâm đi?"-Tuấn wát,tay chỉ vào trái tim.Tuấn bóp trái tim mình lại..như sự điên cuồng..Tuấn tiến lại nó nhanh hơn.

Wá lúng túng..nó ko biết bắt đầu từ đâu..nó wá sợ..nó cúm rúm người lại trước Tuấn..ôm cây đèn...nó ko khóc nữa..môi nó cắn chặt..đến rướm máu...

"Nín!!!"-Tuấn hét lên.

"..."-Những tiếng rất nhẹ...khiến nó ko thể kiểm lại..nhìn Tuấn..nó ko còn thấy chút gì cậu bạn hiền lành..những kỉ niệm tốt đẹp đã nhanh chóng dim đi..thay vào đó..là những điều tồi tệ...

"Hừm...từ trở về sau!"-Cô mà khóc trước mặt tôi thì đừng trách..

Nói xong Tuấn bước đi...nó ôm vai...khóc..thét lên..than vãn...kêu la...nói ai nghe đây?Hắn có biết..nó đau lắm ko...nó luôn ước hắn sẽ xuất hiện..là hoàng tử...cứu vớt cuộc đời nó..vậy mà...ko còn nữa....

..

Lòng hắn ko biết sao lại còn cào vấy..hắn cố tìm nó..nhưng ko đc..ba mẹ nó ko hề thấy nó về nhà..họ nghĩ nó bên hắn...số điện thoại thì bị mất..bây giờ nó như khói sương..

Nhưng hắn ko tin no 1 lại dễ dàng biến mất như vậy...hắn phải tìm nó..để có sự giải thích tường tận..hắn đã wên đi Tuấn..con người nham hiểm..

Bước vào phòng làm việc hắn vừa đi vừa suy nghĩ..ngước sang chỗ làm của nó..hắn hoàn toàn thất vọng...nó đã ko còn ngồi ở đấy nữa...

Điều đó khiến hắn điên lên...bây giờ hắn muốn có nó...nó có biết hắn muốn có nó kè bên..để chia sẻ vui buồn..Đứng lặng người..hắn ko biết nên bắt đầu từ đâu..và kết thúc như thế nào...

..

Nó như 1 con chim..bị nhốt vào 1 cái lồng..ko đc đi đâu..nó thèm khát đc bước ra ngoài..nhưng rất khó,khó nhiều lắm.

Gạt nhẹ chiếc màn..nhìn bầu trời..nó như cảm nhận hơi ấm của tia nắng...Tuấn dạo này ko đến tìm nó..điều đó khiến nó mừng như reo vui..nửa tháng mất tích..hắn còn nhớ..tới nó.

Hắn có khỏe ko?Ba hắn thế nào rồi?Thờ dài..nó bước lên chiếc giường...nó rất muốn trốn thoát..nhưng điều đó có tốt...tốt cho nó..

Lắc đầu nguầy nguậy..nó gạt mình trước cái ôm lạnh buốt của Tuấn..Cậu ta như ma vậy..xuất hiện lúc nào nó cũng ko thể biết đc..

"Ngồi im!"-Tuấn ra lệnh.

Nó vẫn tiếp tục tháo gỡ vòng tay của Tuấn..nó chỉ nghe lệnh của hắn..còn Tuấn..thì ko!Nó thành công thật sự..xích sát cạnh giường..nó ko nhìn Tuấn 1 lần..

"Cùng đầu nh?"-Cười mỉa Tuấn nói.

".."

"Cô hãy chuẩn bị đi...chiều nay..cô sẽ đc gặp người cô yêu đấy?"Bỏ tay vào túi quần,móc ra điều thuốc..Tuấn hút phì phà.

"Tôi ko đi!"-Nó lạnh lùng đáp..

"Hừm!cô ko có cái wuyền đó đâu?"-Nói xong Tuấn đi ra ngoài..khôn mặt tức tối...Đóng sầm cửa Tuấn khó hiểu con người nó..lúc thì ủy mị,lúc lại bướng bỉnh..khác wá..

..

Nó ngồi trên chiếc xe..gương mặt ù dột..hôm nay nó mặc 1 chiếc váy vàng lợt...như 1 nữ hoàng...đẹp wý phái...nhưng gương mặt nó thì ko hài lòng...nó chỉ tỏa sáng khi nó bên hấn..

"Cô bỏ cái bộ mặt đó đi?"-Tuấn cầm điều thuốc...hút răng đe nó..

"..."

Dừng gấp xe..Tuấn bóp cổ nó..thật sự..nó wả là ko biết sợ sao?VẬY mà Tuấn tưởng nó có thể yếu mềm trước cuộn hình đó...chẳng lẽ chỉ có hấn...

"Nếu anh hay vậy..thì giết tôi đi?"-Nó lạnh lùng đáp.

"Cô thách tôi?"-Tuấn siết chặt hơn nữa.

"Tôi thách anh đấy?"-Nó gào lên.

Buông ra...hấn chau mắt lại..nhìn nó...hấn nói.. "Nếu thế thì dễ dàng wá rồi?Tôi sẽ cho cô sống như chết vậy..cứ đợi mà xem?"

"..- Thật sự nếu Tuấn giết nó..nó sẽ rất mừng..vì nó ko còn gì để nuối tiếc nữa..1 cuộc sống chẳng mấy gọi là hạnh phúc..

Bước vào 1 nhà hàng sang trọng..nó đc Tuấn kè kè đi sát bên..những nhà báo chụp hình liên tục..khiến nó choáng..

Nó cố hất bàn tay Tuấn ra..nhưng ko thể...Nó đành bước tiếp..sự va

chạm..khiến nó...như chết lặng..Hấn đang nhìn nó..= 1 ánh mắt gì đó..

"Ko phải vậy..ko phải vậy.." -Nó đứng trờ nhìn hấn...nó ko thể nói lên đc..vì có 1 bàn tay..đang kiềm *** nó...

Cả 3 đứng nhìn nhau..Tuấn thỏa mãn..còn nó và hấn...thì sao?Nó..ko thểkhi Tuấn nhắc nhở nó..

"Chúng ta đi thôi em!"- Tuấn kéo nó đi vào..bỏ ngang ánh nhìn của hấn...

Bước ngang wa...nó như thét lên..."Hãy cứu em"-Hấn nghe ko?Sẽ có điều đó chứ...Hoàng tử của nó sẽ giải thoát nó khỏi con wý này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

"Hấn ko nghe thấy rồi...hoàng tử..."-Nó bắt giác way lại..tay nó..đang đc bàn tay hấn níu lại..

Ánh mắt sắc lạnh...hấn đưa nhìn Tuấn..hấn ko biết có chuyện gì đang xảy ra..nhưng hấn đủ biết...mục đích của Tuấn...là gì..

"Em đi đâu vậy?"-Hấn thốt lên.

"..."-Nó ko nói đc gì cả..nó ko dám nói gì..vì bàn tay kia..nó đang bị Tuấn siết chặt..nó muốn bước lại bên hấn..muốn thoát khỏi con wý này...

"Hình như có sự hiểu lầm nào ở đây nhĩ?"- Tuấn cười nhếch mép nói.

"Hiểu lầm sao?tôi ko nghĩ thế?"

"Đừng wá tự cao đấy K. VÂN?"- Tuấn giằng giọng.

"Nếu ko tự cao thì hình như đó ko phải là Trịnh Khải Vân này rồi?"-Hấn nhìn Tuấn...như tóe lửa..

Tuấn lộ vẻ tức giận hăng, nhưng nó thừa biết Tuấn ko dễ chịu thua như vậy...Như sự che lấp..Tuấn đả hết quyền uyết định cho nó..."VẬY em đi theo anh hay cậu ta?"

Nó wả là ko ngờ..Tuấn lại có thể như vậy..nó ko thể từ chối Tuấn..cũng càng ko thể ko đi theo hấn..người nó muốn bên cạnh..muốn đc che chở lúc này là hấn...sao có thể...

Nhưng theo hấn thì tốt cho nó...cứ thử bước bên hấn..nó sẽ hạnh phúc hơn chẳng..hấn biết..sẽ tha thứ cho nó..nó và hấn..có 1 tình cảm sâu sắc....

Tuấn nhẹ áp sát tai nó..thì thầm 1 điều..."Cô dám trờ mặt tôi...thì đừng mơ tưởng sẽ yên chuyện."

Đứng...nó đã wá mơ mộng..no biết rằng..dù mong chờ điều gì..thì mọi chuyện sẽ ko như nó nghĩ...ko dễ dàng gì để có 1 tình yêu...

Ánh mắt hắn nhìn nó..như sự trông chờ...hãy về bên hắn...ko..ko đc nữa..đã wá muộn cho sự way đầu,nó đã lờ nhún chân vào bùn... đã lún sâu hơn..đến nỗi ko tháo gở ra đc...

Nó rút tay ra..đưa ánh nhìn xót xa...về phía hắn..nó như ứa lệ...ko đc khóc..nó ko đc khóc..fải mạnh mẽ...mạnh mẽ..

Hắn đứng nhìn nó...ko thể ngờ nó có thể làm như vậy...nó đã ko còn yêu hắn nữa sao...chẳng lẽ..hắn nhìn nhầm..hắn nghe nhầm...nó wá xem thường hắn...

Choàng tay vào Tuấn..nó như 1 con búp bê..muốn lôi,xách đi đâu cũng đc..thật sự nó rất ghét..ghét phải cứ cười nói..vs Tuấn..1 con người wá mưu mô..nhưng ko làm tròn nhiệm vụ..Tuấn sẽ ko tha cho..

Nó ko còn wan tâm tới hiện diện và cách hành động của Tuấn..cái mà bây giờ nó chú ý nhất là hắn...tại sao hắn làm vậy chứ?

Chứng kiến hắn đang bá vai choàng cổ người con gái khác..nó ngứa mắt..muốn thiêu chết họ..nhưng giờ đây nó đâu có cái quyền đó...

Hắn vẫn nhìn nó..hắn đang cố khiến nó tức điên lên..hắn như 1 đứa trẻ...hắn vẫn còn đợi nó nhiều lắm..hắn ko tin..tình yêu nó đối vs hắn như hạt bụi...

Hai người cứ như trò hề...để cho kẻ thứ 3..đứng nhìn..vừa cười...vừa mắng nguyền..Tuấn..1 con người bí ẩn..ko ai biết Tuấn ngoài cái tên và là con trai của 1 công ty lớn...

Ai cũng nghĩ Tuấn là 1 cậu con trai hiền lành,sự thật ko phải thế..1 cậu bé có wá nhiều tham vọng..bất chấp thủ đoạn nào..chỉ cần có đc thứ mình cần..đương nhiên cậu ta cũng làm cho kì đc...

Nó ko biết nhiều về Tuấn ngoài 1 cái mắ...1 cậu bé..sinh ra..đã mồ côi ba mẹ...1 cậu bé sinh ra phải hứng chịu nhiều cái đau khổ...ko ai cảm thông.

Tuấn rất ghét...sự thương hại..và cũng bất cần gì cả?thứ cậu ta muốn là sự trả thù..mà nguyên nhân gây ra là gia đình nhà họ Trịnh...đó là cái định hướng sống còn mà Tuấn luôn đề ra cho bản thân...

Vì vậy..nó đã vô tình là 1 wân cò..của Tuấn..Nó sẽ ko biết còn những gì Tuấn làm vs nó cho tới khi...những ánh đèn.. trong gang phòng tắt vụt...mọi thứ chìm vào bóng đêm...rồi lại sáng dần...

Mới đó...nó đã thấy chủ nhân của bữa tiệc là Tuấn xuất hiện trên sân khấu...Tuấn đang ngồi trên 1 chiếc đàn piano...và rồi cậu ta trở tài...1 bản giao hưởng nhẹ..đưa mọi thứ trở nên ồn ào thành tĩnh lặng...

Tuấn đàn nhưng vẫn luôn đưa ánh nhìn về nó...như sự đợi mong...ánh mắt Tuấn lúc xót xa..lung lay...nó âm ỉ..1 nỗi buồn khó mà có thể tả..Nó cứ thế thường thức...rồi lặng lại...

Ngừng ngay ánh nhìn...Tuấn nở 1 nụ cười nhẹ..tay cầm mic...cậu ta công bố 1 tin mà khiến buổi tiệc xôn xao,...

"Cám ơn quý vị đã đến dự buổi tiệc của tôi!...Hôm nay...tôi mời mọi người đến đây..là để chung vui cho cuộc hôn nhân sắp tới giữa tôi và K.Uyên..."

Vừa nói xong Tuấn đưa tay nhìn nó...nó vẫn ko thể hình dung mọi chuyện..nó cứ nghĩ Tuấn sẽ chỉ muốn chọc tức hắn thôi...ko ngờ...

Bàn tay Tuấn đưa về phía nó...bao nhiêu ánh nhìn..bao nhiêu sự chú ý chỉ dồn về nó...nhưng nó ko wan tâm..Tuấn như 1 vị thần..chào đón nó...1 lần nữa nhờ Tuấn..nó lại có thể bước vào cái thế giới trắng tinh.

Nó nhớ về kỉ niệm trước băng của nó và Tuấn..1 cậu bạn đáng yêu trong mắt nó...nếu...như nó gặp Tuấn sớm hơn...nếu như Tuấn sẽ ko gây ra mọi điều này thì..có lẽ mọi chuyện sẽ khác đi nhiều...

Nó vẫn đứng nhìn Tuấn ko lay động...1 bầu ko khí nặng nề...wan khách đang nhìn nó..họ trông chờ ở nó 1 câu..trả lời...

Thất vọng..ko...hối hận..ko..bây giờ nó nói ko vs Tuấn..tất cả chỉ có thế..nó sẽ ko để Tuấn lún sâu theo nó..hãy để nó tự kết thúc mọi chuyện = cái way lưng thay cho lời nói.

"Xin lỗi cậu..tôi ko thể lừa dối bản thân tôi..."-Nó nói thẳm trong miệng..nhưng Tuấn đã biết mọi chuyện..cậu ta ko thể nắm bắt nó đc..vì con chim này..đã có chủ nhân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Siết chặt bàn tay..ánh mắt dõi theo bước chạy của nó...Tuấn như 1 tên bẻ mặt tại cái chốn này...cậu ta ko dễ dàng từ bỏ đâu.Nếu nó nghĩ nó ko nói thì Tuấn cũng co thể nói hộ mà...

"Xin lỗi tất cả wý vị!Có lẽ vợ sắp cưới của tôi wá bất ngờ nên hơi wá xúc động....!!!"-Tuấn cười tươi nhìn tất cả,cậu ta giới đóng kịch..nên vừa nói xong ai cũng cạn ly chúc mừng..tuy ko có mặt nó..

Hắn thì sao ư?Cứ như có gì đó khiến hắn đứng yên tại 1 chỗ..Câu nói đó..cử chỉ đó..hắn muốn làm cho nó từ lâu..vậy mà bị Tuấn..1 thằng thua hắn mọi mặt...tướt đoạt đi dễ dàng chỉ cần 1 lời nói...

Nhưng dù sao?Hắn vẫn còn hi vọng mà..nó đã đâu trả lời...hắn nhất định phải tìm hiểu ra nguyên nhân...Hắn nhìn Tuấn..ánh mắt như nói rằng.."Trò chơi đã bắt đầu rồi!!"

Chạy nhanh thật nhanh...nó muốn trốn đi thật xa..trước khi Tuấn bắt đầu tìm ra nó...bây giờ nó càng ko dám đối diện vs hắn.Nếu Tuấn biết nó gặp hắn..cậu ta sẽ nói tất cả...nhưng có khi nào cậu ta sẽ bỏ cuộc..

Bước chạy chậm dần..chậm dần...nó ngược nhìn sông Bạch Đằng...huyền diệu lung linh...cây cầu có lẽ chấp nổi nhiều tình yêu..nó cứ đứng nhìn tất cả,cuối mặt xuống chân cầu...nó choáng và hơi sợ...nó cao và rất sâu..té xuống là chết...

Có thể nào mọi cô gái như nó khi gặp trường hợp bẻ tắc..đều tự giải thoát mình....nó có thể làm như vậy mà..nhưng như có 1 cái gì vô hình..nhiu chắc nó..

Thật ngu xuẩn khi nghĩ đến điều chết chóc...nó tiếp tục chạy..chạy thật nhanh...nó wá là bây giờ ko thể tìm đc 1 lối rẽ nữa..vì đây là đường chính.....chạy như điên..nó ko thể thoát đc vòng xoáy của tình đời..

"Tại sao chứ...tại sao tất cả mọi chuyện luôn đổ ập lên tôi chứ?"-Nó hét lên....đây rồi..nơi mà nó và hắn ngày đầu tiên gặp nhau...mắt nó vô hồn..thân người ướt đầm mồ hôi..tay nó gồng lên...đá mạnh vào thành ban công...nó khóc..tức tối..dồn nén..nó chỉ có thể trút lên hết vào 1 thứ ko có tội tình...

Đã tự hứa..sẽ mạnh mẽ...lạnh hơn tất cả..nhưng sao nó ko làm đc....!!...Bàn tay ấm áp wá...nó ko biết là ai..nhưng nó mừng..vì bây giờ..nó có 1 bờ vai để dựa vào...1 điểm tựa...để nó ko phải 1 mình chống chọi..

Nước mắt mờ nhòa..miệng nó hòa lẫn vị mặn...thiếp đi..nó wá mệt rồi..giờ đây chỉ có ngủ...ngủ 1 giấc thật sâu mới khiến nó có sức để tiếp tục chống chọi thôi..

..

Bật dậy..nó thấy nó đang trong căn phòng..wen thuộc..chiếc giường này...những tờ giấy tiện lợi có khắc dòng chữ nó...

"Em tỉnh lại rồi à?"-Là hắn nó way ngoắc người lại nhìn hắn..

"Anh..."

"Em ko cần nói gì hết..hãy nói cho anh biết...tên đó đã làm gì em?"-Hắn bước lại gần..2 tay hắn ghi chặt vai nó..

"..."-Nó khóc..sao có thể chứ...

"Em ko nói..có nghĩa là thằng khốn đó đã làm gì em.ĐÚNG KO?"-Hắn nhấn mạnh..

"Ko..."-Nó ko nhìn hắn...nó sợ ánh mắt hắn...sắc lạnh...nhìn thấu tim nó..

"Vậy sao em lại kiu anh cứu em..vậy sao em lại bỏ chạy...sao em ại khóc...tất cả mọi chuyện là sao?Em nói đi...em biết nữa tháng wa..em khiến anh như thế nào ko?"-Hắn wát nó,hắn trách nó thật rồi..

"...Em xin lỗi..."-Nó cứ khóc..nó khóc trong lòng hắn..cứ thế nó và hắn lại tiến sâu hơn..

Hắn hôn nó nhẹ nhàng...ko biết tự khi nào ..nó đã lặng lẽ có 1 vị trí wan trọng trong hắn...

Luồng tay wa bờ vai...nó ôm nhẹ..hắn...nó bất chợt nói lên...nước mắt chảy dài...thều thào nó nói.....

"Nếu..em và Tuấn đã.....wá mức cho phép..anh sẽ sao?"

Hắn ngạc nhiên..tai hắn như ù đi..hắn cứ ngỡ mình đã nghe nhầm..nhưng ko phải...nó ở ngay bên hắn...lại còn nhấn từng nốt ... "Wá mức cho phép"có thể nào là vậy..

Hắn nhìn nó..hắn nghĩ nó đùa...nhưng đùa là 1 chuyện ko thể..vì bây giờ..mắt nó nghiêm nghị ..ko phải nói đùa...Tuấn..và nó sao?

"Sao ...?"-Hắn chỉ kịp thốt lên 1 lời..vòng tay hắn nói nhẹ ra..nó cảm nhận đc...mà...cảm nhận đc..hắn đang xa dần nó....

Ko nói gì nó bước xuống giường..hắn vẫn ngồi đó....Nó bước ra cánh cửa..hắn vẫn bất động...Thật rồi..hắn ko chấp nhận nó...

.....

"Tuần mày giỏi lắm."-Hắn đập phá hết đồ trong phòng...1 con người..có lòng tự cao như hắn....sao có thể...

"Khôn kiếp!!!!!!Mẹ nó!!!!!!!!!!"-Hắn đá mạnh vào thành giường..Hắn cần thời gian..cần thời gian để suy nghĩ..để chấp nhận..

Cứ thế...mọi chuyện lại như thế..nó và hắn..như 2 linh hồn đã tách biệt..như người vô hình...

Nó đã về bên Tuấn..."về à" Tuấn bắt ép nó thì đúng hơn..Tuần đã sử dụng bạo lực vs nó...nó bây giờ đã wá rõ con người Tuấn...đành chấp nhận..nó ko còn hắn nữa....nó cũng ko thiết wan tâm..

..

"Bộ váy cô ổng này hợp vs cô dâu lắm đấy ạ?"

"Ừ..đúng..đẹp thật"-Tuần trở mắt nhìn nó.Khi tấm màn từ từ hé mở..

Nó vs gương mặt ảm đạm.khoác lên người chiếc váy..khoác lên người cái mà bao cô gái khi về nhà chồng đều ao ước....Tới đây chỉ là ép buộc..nó đã cố giải thoát Tuấn..nhưng sao Tuấn khó mà hiểu..khó mà rời bỏ...

Nó nhìn Tuấn rồi kí ức ủa về..

"Cô em nghĩ có thể chạy trốn à?"-Tuần nắm tóc nó..khuôn mặt nó xanh xao hẳng đi..

"...Cậu vẫn chưa hiểu sao?..."

"Hiểu gì?Hiểu là cô xem chút nữa làm bề mặt tôi tại đám đông đó thôi....."-Tuần gầm lên.

"...Cậu hãy thôi đi.K.Vân và tôi..chẳng làm gì cậu cả?"-Nó xô Tuấn ra..nước mắt ứa ra...

"Cô nói ko làm gì à?!!!"

"..."-Nó ôm vai nhìn Tuấn...

"Cô...chẳng hiểu gì cả...?Đúng là..."-Tuần tức tối bỏ đi...bỏ nó trong căn phòng tối đen...buồn hiumọi thứ bây giờ wá là phức tạp...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Nó lại thờ dài...rồi ngược nhìn những thứ xung quanh..1 màu vàng ..đẹp...căn phòng toát lên cái sang trọng...nó way lại nhìn trong gương...Nó có vẻ tiu tụy nhiều...mặt nó hóp lại...mắt phải nhờ đánh kem che đi...nếp thâm vẫn vì mất ngủ..

Cười nhẹ..nó nghĩ..bây giờ nó mới thấy nó đã già..khuôn mặt trông chẳng giống gì 1 con nhỏ tuổi 20?Tuần wan sát nó nãy giờ..cậu ta như vừa ý chiếc váy...nhưng cũng ko mấy hài lòng về cái diễn tả cảm xúc của nó...

Gần cận kề ngày cưới..no hầu như ko bàn về việc gì cả...nói đúng hơn..nó luôn lảng tránh Tuấn...đù gặp Tuấn ..nó vẫn ko nói nữa lời...

"Em hôm nay là người con gái đẹp nhất đấy?"-Tuần wàng eo nó..cười..hôn nhẹ lên má nó!"

"Ước gì điều đó như anh nói..."-Nó cười mĩa..rồi kéo váy cưới bước xuống gang thay đồ...

Nó lạnh lùng vs Tuấn wá...1 tình yêu..ko nói đúng hơn nó là 1 món hàng..giúp Tuấn trả lại bao năm phần uất...bao năm sống chỉ biết hận thù là hàng đầu...

Nó đang học..học theo Tuấn..cách tàn nhẫn..máu lạnh...nó gần đạt rồi..nó vẫn cái cách nói móc..vẫn ánh mắt ko wan tâm..nhưng ko sao..Tuần chẳng thèm cái hồn của nó..chỉ cần hắn...đau là đủ... cho cai trò chơi này...

Người Tuấn yêu ko phải nó...có lẽ Tuấn sẽ chôn chặt mối tình đơn phương này mãi...trong cuộc tình chỉ có mình làm khổ mình...nhưng Tuấn chấp

nhận..để hằng ngày ko quên đc người con gái đó..

Nếu kéo cái gì đó..ko thuộc về mình thì cũng chẳng có gì sai...cười nhếch mép..Tuấn bước đi...Ra khỏi cửa Tuấn ù xe chạy..bỏ nó lại...dù gì Tuấn có chở nó...nó chưa chắc đã chịu...

Wá nổi kìa lạ..những bà 8 .. luôn rảnh miệng để đặt câu hỏi châm chọc...Nó nghe thấy hết..và cũng ko để mắt tới...nó ko cần mình chứng..vì điều họ nói có sai gì...

Thùng thình nó bước ra..gương mặt vui vẻ khi ko có Tuấn..khiến bà già chiến nay lại thêm trở tài...Ko có Tuấn nó cảm thấy thoải mái nhiều..bước nhẹ trên nền đất..nó sải bước chân nhìn về mọi thứ..

Trên chiếc mũ vành ...nó khoan tay cười tươi...cười như quên mọi âu buồn...nó muốn trân trọng khoảng đời này..hắn bây giờ sẽ là 1 món quà của đời nó..1 kỉ niệm của lòng nó..và trái tim nó đã bị khóa lại..chìa khóa ko ai khác chính là hắn đang nắm giữ..

Nó ko mong gì 1 ngày trái tim nó hé mở..1 ngày đc hắn ngay tại lễ đường đưa bàn tay tha thứ...bây giờ nó mong rằng nó muốn đc sống thật vui vẻ..mọi chuyện đến rồi đi nó vẫn sẽ đón nhận..như đã đón nhận tình bạn giữa nó và Tuấn...

Cứ thế bóng dáng nhỏ bé nó khuất dần giữa đêm đông mịt mù...nó đi mua sắm..nó muốn phá tiền 1 bữa..nó đi ăn những thứ nó thích...nó đôi lúc lại trầm lại ở nơi mang đầy mùi hơi của kỉ niệm...

Ko biết vì sao nó lại đến đây...con tàu siêu tốc..nó muốn đi..để la thật to..nó như 1 quả bom bị dồn nén rất lâu..bước lên chiếc tàu...nó ngồi kế 1 chú bé...nhìn cậu nhóc còn bé lắm chỉ tầm 14 tuổi thôi...nhìn ánh mắt nó khoái chí khi đc leo lên đây thật đáng yêu..

Chiếc tàu siêu tốc bắt đầu lăn bánh...nó cảm thấy sợ..ko biết sao nữa...nhưng nó nhìn xuống đường rẫy..nó có cái gì đó đang rung rinh...

Chiếc tàu chạy nhanh xuống...những đường ray đang rạn nứt ra..nó hết sức ngạc nhiên...cậu bé ngồi kế bên nó đang khóc dữ dội..nó phải nhảy xuống...nếu ko sẽ chết...

Tất cả mọi người ai cũng nhảy xuống cả..may mắn thì sống..đa phần đều...nó cảm thấy sợ cho wuyết định này...nhưng cậu bé này thì sao...nó ôm chặt cậu bé...nó cố gương mặt và nó phát hiện..khi này tàu sẽ băng wa bờ sông...nếu nhảy xuống đó thì..may mắn...

Con tàu vẫn cứ lướt nhanh vs những tia lửa điện cháy rạch theo đường ray..chỉ con nó và cậu bé..cậu bé ôm chặt nó...tới rồi...nó hơi phân vân..nhưng nếu ko nhảy là sẽ chết...sẽ chết...luồng tay cậu nhóc...nó bế cậu bé lên..

Nó chuẩn bị nhảy..nhưng chân nó..bị vướng vào ban ghế trước..nó phải thấy cậu bé xuống trước..nếu ko...sẽ vô vọng mất..mọi chuyện ko khiến nó hoảng loạn mấy...nhìn xuống sông..nó mừng vì cậu bé đã an toàn..nhưng còn nó thì sao...

Cố gắng đẩy chân ra khỏi..nó đã thành công..nhưng bây giờ ko còn gì để chứng minh rằng khi nó nhảy xuống sẽ ko chết...nhìn xuống chỉ toàn mặt đất..

..

Nó nghĩ..nó chết chắc thật rồi...bây giờ nó nhớ hắn da diết..nó ước hắn xuất hiện lần cuối trước khi nó chết...nó muốn nhìn hắn lần cuối..muốn hắn tha thứ hơn bao giờ hết..

Nó co rúm người lại khóc thét lên...nó gọi tên hắn...nó bắt ngờ và way ngoác người lại..chiếc tàu đang dừng lại..nó nhìn xuống mặt đất.....nó đã đáp an toàn...nó nhìn về phía trước..là hắn..mặt hắn sao thế..hắn lo cho nó sao?

Nhảy xuống..nó chạy nhanh tới hắn..nước mắt chan hòa niềm vui sướng..hắn có biết nó nhớ hắn lắm ko..nó như hạnh phúc trong vòng tay của hắn.....

..

"Cô ơi? tỉnh lại đi"

Tất cả...chỉ tưởng tượng thôi ư...tất cả chỉ là ảo vọng thôi sao...nó từ từ thiếp đi..mắt nó nhắm tít lại...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Tuấn cậu ta vẫn đang ngồi trong văn phòng..bàn việc vs những đối tác...cậu ta ko hề hay biết sự việc cho tới khi...

"Cộc Cộc...!!"

"Có chuyện gì?"-Tuấn giằng giọng hỏi.

"Vâng thưa giám đốc..có cuộc gọi từ bệnh viện đến ạ.!!"

"Cái gì!!!"

..

Tuấn chạy nhanh vào phòng cấp cứu..nhìn nó Tuấn có rất nhiều thắc mắc..sao nó lại ở đây?Ko phải nó đã về nhà ư?

Đập tay vào thành tường..Tuấn tức giận..lẽ cưới..sẽ ra sao!!Tuấn nghĩ đây là trò mà nó sắp đặt hòng né cuộc hôn nhân này...

Nếu nó chịu nghe lời 1 chút..chịu làm đám cưới..ko bỏ đi tại buổi tiệc thì chắc rằng Tuấn sẽ ko phải diễn tiết thế này...Ngồi ngoài phòng chờ...ruột gan Tuấn sôi sùng sục...Tuấn muốn 1 lí do..1 lí do đủ để Tuấn giữ sự bình tĩnh..

"Xin lỗi ai là thân nhân..."

"Là tôi"

"Anh là gì của cô ấy ạ?"

"Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy.."

"Mời anh đi theo tôi"

Nhìn cô y tá khi nói chuyện vs Tuấn..wà là rất khó chịu..có vẻ ý nghĩ ko tốt về Tuấn ập vào đầu cô..chồng chưa cưới mà lại săn sóc vợ mình như vậy ?

Tuấn thừa hiểu..nhưng cũng mặc...bước theo cô y tá..hắn chỉ lo nó sẽ ko sớm bình phục thôi...chỉ con 2 tuần nữa lễ cưới sẽ cử hành mà...và mục đích của hắn sắp thành rồi..

Ngồi xuống ghế...Tuấn điềm đạm nhìn bác sĩ...Tuấn nhìn chăm soi vào hồ sơ bệnh án...ông bác sĩ cầm trên tay..Tuấn mong mọi chuyện ko đến nỗi phải nằm liệt 1 chỗ hay đại loại thế..

"Anh là...chồng của cô K.Uyên?"-Bây giờ ông bác sĩ mới lên tiếng..

"Vâng..vậy vợ tôi thế nào rồi ?Khi nào tôi có thể cho cô ấy xuất viện"-Tuấn nôn nao hỏi..

"Vợ anh may mắn ko bị gì là nặng...vết thương ở đầu ko gì nguy hiểm..chỉ xây xát nhẹ...nhưng mà.."-Ông bác sĩ bắt đầu ngập ngừng..

"Nhưng sao ông cứ nói..?"

"Nhưng có thể cổ ấy sẽ bị mất trí nhớ tạm thời..."

"Mất...trí..nhớ..."

..

Hắn vẫn vui đầu vào công việc nhằm quên đi hình bóng nó...cố gắng như 3 năm nó ra đi vậy..hắn tin hắn sẽ làm dc..vì hắn từng làm rồi mà...

Wuyết chí của hắn cũng dừng lại..bước ra ngoài..đập vào mắt hắn là chiếc bàn thư kí..nơi mà nó từng bị hắn hành hạ...

Hắn cố quên mà..sao cứ vẫn nhớ..hay hắn cứ nhớ nó rồi sẽ quên chẳng....hắn lại nhớ..nhưng nỗi nhớ dần dần...lang ra..hắn nghĩ đến dòng nước mắt của nó..

Nó cũng đau lắm..nhất định thằng khốn kia đã làm gì nó..sao hắn ko cho nó 1 cơ hội giải thích..sao hắn lại vì cái lòng tự cao mà ko giữ nó bên mình

Lấy tay đập vào trán..hắn vụt chạy như bay xuống chiếc xe...rồi phóng đi tìm trái tim của đời mình....hắn nghĩ mọi chuyện sẽ ko mấy muộn màng cả..còn nó..là con cơ hội mà..chắc rằng nó đang mong hắn lắm...

..

Hắn vẫn bó tay..nó ko ở nhà tên khốn ấy..vậy nó ở đâu..hắn thấy wái lạ vì sao tên kia cũng ko có ở nhà...nhìn xung quanh hắn suy nghĩ ... hắn thấy lo..1 cái lo lạ... khi này cũng thế...ko lẽ nó gặp chuyện chẳng lành..

Hắn nhân chuông liên tục..và wát tháo sự trễ nải của bọn hầu nhà Tuấn..hắn túm cổ 1 người wãn gia..hắn đe dọa hỏi..

"Tôi ko có thì giờ hỏi nhiều...cô ấy đâu?"

"Thưa thưa.....tôi.."

"NÓi...."-Hắn wát.

"Dạ da...cô chủ K. Uyên đang ở...bệnh viện..."

Hắn sừng người..ánh mắt chau lại..hắn bỏ đi nhảy lên chiếc xe..lòng hắn bây giờ như bị dò xé...sao hắn wá ngu ngốc...bây giờ hắn thấy nuối tiếc thời gian nhiều lắm..mong rằng..nó sẽ bình an....

Hắn đã làm gì thế này...1 tay thì yêu nó..tay kia luôn đẩy nó vào cái cửa của sự đau khổ..hắn wá thất vọng...thất vọng về mình...có thể nào vì bản tính kiêu ngạo này..hắn đã đánh mất đi nó ...

...

Và thế là chỉ trong tích tắc..hắn đã có mặt tại bệnh viện...hắn tìm kiếm nó ..hắn chạy hết tầng này tầng kia...nhưng người mà hắn ko muốn gặp thì lại phải đối diện...là Tuấn.

Hắn từ từ đi lại..nhìn vào phòng..hắn thấy nó đang hấp hối trên hàng tá..bình oxi..nước biển,..nổi lo rì rào ập về...

Hắn siết chặt cổ áo Tuấn hắn ko còn gì phải là cái công tử nữa...

"Mày đã làm gì mà khiến cô ấy phải thế hả?"

"Tao ko làm gì cả..chính mày..mày mới là thủ phạm..."-Tuấn hất bàn tay hắn ra..ánh mắt như dao bén đâm sâu vào tim hắn...

"Là tao ư?là tao sao?là tao mà mày dám..dám..."-hắn đẩy mạnh Tuấn vào tường..2 mắt trừng trừng nhìn Tuấn....đọc dc cái suy nghĩ của Tuấn..hắn ghê tởm ...

"Vậy ra mày biết..rồi à....cô ấy cũng béo bỏ đấy chứ..tuy là thằng tới sau..nhưng cũng tuyệt đấy chứ...?"-Tuấn cười mỉa..

"Mày.....là thằng chó chết!!!"-Hắn đập vào mặt Tuấn 1 cú đấm..hắn ko ngờ Tuấn lại có thể phát ngôn câu nói thiếu suy nghĩ như vậy...

Một cú đấm mà hắn chưa bao giờ sử dụng..hắn rất ít đánh ai..nhưng khi hắn đánh..thì chỉ có nước bò lê..hắn cứ đánh đánh Tuấn..trước sự can ngăn của các bác sĩ...

Ánh mắt rực lửa..hắn cứ thế..đánh..đánh cho Tuấn thấy rằng..sự ngu ngốc của bản thân..hắn muốn cho Tuấn tỉnh ra...Vẫn thích thú..vẫn vui cười..Tuấn như 1 thằng ngơ ngếch nhìn hắn điên lên..đó là điều Tuấn muốn chứng kiến...để như cho hắn thấy...khi Tuyệt Nhi mất đi..Tuấn đã phải đau khổ như thế nào.....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nó vẫn chưa tỉnh...hắn đang tay vào nhau...trong sự mệt mỏi...hắn cố gương đôi mắt về phía căn phòng..hắn đang hi vọng...hi vọng của hắn rất mong manh..

Hắn ko để ý đến Tuấn..cậu ta đang nằm lê trên băng ghế..nhìn thật tội..cậu ta luôn là kẻ đến sau..cậu ta có thể nói là 1 thằng đáng thương..dù gì nếu là Tuấn có thể hắn đã ko thể gắng gượng đến giờ..

3 năm trước..hắn đã điều tra về Tuấn..và hắn ko muốn nói nó biết...Tuấn của nó ra sao...Sau bộ mặt của thiên thần..Tuấn là 1 tên bê bối ra sao?...Và hắn cũng đã vô tình nhận ra..Tuyệt Nhi cũng là người cậu ta yêu..

"...Hừm...tôi sao lúc nào cũng thua thiệt cậu chứ....tôi có gì kém cậu..."-Tuấn thều thào nói...

"..."-Hắn im lặng..1 sự im lặng đáng gờm...nhưng hắn biết hắn ko nên trả lời câu hỏi này...vì hắn ko có lời đáp..nếu có thì chỉ khiến Tuấn đau khổ hơn thôi...

"Cuộc đời tôi đã bị cái gia đình các người phá hoại...tại sao ông trời ko giúp tôi chứ..."-Tuấn nói tiếp..

"..."-Hắn nhìn Tuấn...trong Tuấn bây giờ người toàn máu me..hắn mạnh tay wá chẳng..

"Tôi sao nào?tôi tệ lắm đúng ko?hahaha...."-Tuấn phì cười...rồi cậu ta ko biết sao nước mắt lại rơi ra..cậu ta nghiêng rặng lại...sao cậu ta lại khóc trước hân..cậu ta rất ghét hân... vậy mà nước mắt vẫn cứ tuông trào..có lẽ đó là bao giọt nước mắt mà nó đã đc Tuấn kìm lại sau bao năm chịu đựng...

"Tôi đã cố gắng...tôi đã cố gắng để có thể chiếm đoạt Tuyết Nhi...tôi đã cố bỏ đi cái hận thù...nhưng sao....cậu lại làm cô ấy chết chứ..."-Tuấn nắm lê chiếc áo của hân...

Wá khứ ..ko thể nào hân chối cãi...chính vì hân,...hân nhìn Tuấn...bây giờ hân mới nhìn ra đc..hân đã gây ra bao khổ đau cho mọi người...hân wá sai..sai vs mọi chuyện..

Tuấn im lặng hồi lâu..cậu ta đã lấy lại đc bình tĩnh..cậu ta nhìn vào phòng bệnh...cười mĩa cậu ta nói..

"Cô ta...wá ngu ngốc ấy nhỉ..."

Hân way mặt sang Tuấn..lộ vẻ ko hiểu..

Tuấn nhìn hân cười rồi kể lại câu truyện.

..

Tuấn đưa nó vào phòng của cậu ta...bây giờ Tuấn mới nhìn nó..nhìn say mê..cậu ta như đc lại thấy Tuyết Nhi...vuốt ve nhẹ trên má nó..Tuấn cười...

Cậu ta suy nghĩ và đã tính toán kĩ lưỡng rồi...đang hôn má nó..cậu ta ko thể kiềm lòng đc...thì Tuấn vô tình ăn 1 cái tát trời ban cho ...

Đúng nó mắc bệnh mộng du..ko phải mình Tuấn lãnh đạn đâu...Tuấn ôm má...nhìn nó...Tuấn thấy miệng nó đang lẩm bảm điều gì đó....

Ráng gượng tai lên nghe Tuấn mới biết nó gọi tên K. Vân...Nhìn nó hồi lâu Tuấn từ bỏ dự định ban đầu..cậu ta có thay đổi nho nhỏ trong kế hoạch...là chỉ dàn dựng cảnh sao cho giống..chứ ko hề làm gì nó cả ...Cậu ta đóng kịch wá giỏi..ngay cả nó cũng sao biết đc...

Nhưng cái gì cũng có giá của nó...khi chụp hình vs nó Tuấn đã bị chịu nhiều cái đau của thể xác...nào là bị đá..bị làm cái gối ôm bắt đác đi...

Wá trình thực hiện 1 Album...phải mất hết 2 tiếng...nói album cho hoành tráng..thật ra chỉ chụp đc 3 tấm...vì nó cứ chuyển động mãi khiến Tuấn muốn điên lên...nhưng vì sự nghiệp cậu ta đành hi sinh...

..

Hân nghe xong..vừa ngạc nhiên vừa thương nó hơn..may mắn wá...may mắn Tuấn chưa làm gì nó cả...nếu nó tỉnh lại hân sẽ kể nó nghe...

Hân bây giờ có thể nói hiểu Tuấn hơn như 2 người đàn ông vs nhau..như 2 người bạn....cậu ta nếu ko vì thù hận sẽ ko làm như vậy..và 1 phần sai là thuộc về gia đình hân..về hân..

"Này....đừng nghĩ tôi nói thế là yên chuyện....trò chơi chưa kết thúc đâu!!"-Tuấn lê bước đi..miệng ngâm điếu thuốc...

"Vậy là sao?"-Hân giằng giọng đầy thắc mắc..hân nghĩ Tuấn đã quên ân oán chuyện cũ rồi chứ..

"Chỉ tạm đình công để bảo trì thôi...!!"-Tuấn cười châm chọc hân rồi bóng dáng cậu ta bước chậm rãi...hân nghĩ hân nợ Tuấn 1 lời xin lỗi...có thể là muộn nhưng hân vẫn muốn Tuấn biết...lời xin lỗi chân thành của hân...

"Này...."

"Hửm..gì thế..?"

"Xin...."-Hân nhìn Tuấn...

"Xin gì?"-Tuấn thừa biết nhưng cậu ta cứ vờ thế...

Hân nhú mày..miệng méo lại...nhìn cử chỉ của Tuấn vậy thì đề 1 ngày khác hân sẽ nói xin lỗi vậy...

"Xin điếu thuốc đi!"

Cười xòa Tuấn trao cho hân hộp thuốc... và chiếc hột vẹt...đi tiếp...Tuấn lắc đầu cười...có lẽ...Tuấn đã biết hân định nói gì rồi...đúng là hân wá tự cao...

Hân vẫn đang mong ngóng nó dữ lắm....hân đang chờ..chờ để nó và hân có thể hàng gần sau bao chuỗi ngày xa cách..bây giờ nó ko còn phải sợ bất cứ điều gì nữa...

Mọi chuyện đã kết thúc rồi...đã sáng tỏ rồi...nhìn vào phòng bệnh lòng hân dân trào...

..

Đã 1 tuần nhưng nó vẫn chưa tỉnh..hắn rất lo...tất cả...chỉ vì hắn....hắn chau mày lại...2 tay cứ suy nghĩ..hắn mong chờ 1 cuộc điện thoại..nhưng vô vọng..

...

RENG RENG

Hắn bắt giấc..cầm chiếc điện thoại...mắt hắn lộ vẻ vui mừng....nó đã tỉnh lại..tỉnh lại thật rồi..tình yêu của đời hắn...Chạy nhanh như bay hắn đã xuất hiện ngay tại phòng bệnh...

Nó đã tỉnh thật rồi...mái tóc dài xỏa ra..nó ngồi trên chiếc giường...hướng ánh mắt nhìn về cửa sổ...nó trông gầy gò nhưng ko sao?hắn sẽ tâm bô cho nó...cười hí hoái..hắn gọi tên nó...

"K.Uyên..em tỉnh lại rồi?"

"..."

"...K.Uyên..em sao thế.."-Hắn nhanh tay kéo vai nó way mặt lại hướng hắn...nó nhìn hắn..ánh mắt kinh ngạc..nó thốt lên..

"Anh là ai?"

Ba chữ của nó..như hàng tấn dao búa đâm xuyên đầu hắn...tại sao nó nói thế..chẳng lẽ nó ko nhớ hắn là ai sao?Nó đã mất trí nhớ rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Hắn ko nói dc nữa lời..hắn chỉ có thể nhìn nó vs 1 ánh mắt...sững sờ...hoặc ngạc nhiên trước câu nói của nó..

Hắn là ai sao?Nó nói như thể là chưa từng wen biết hắn..nó có những cử chỉ rất kì lạ vs hắn..hắn để ý hết..và hắn đang muốn điên lên...khi phải chứng kiến cảnh này...

"Em đừng đùa...anh ko có thời gian giỡn đâu?"-Hắn lay nó.

"Anh đang nói gì thế..buông tôi ra..anh làm tôi đau?"-Nó vướn vai lên tay kia cố tháo gỡ vòng tay hắn ra khỏi người..khôn mặt nhăn nhó..

"...Em.."-Hắn như chết đứng..

"Xin lỗi..anh là..."-Ông bác sĩ chau mày lại nhìn hắn vs ánh mắt dò hỏi..

"Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy..."-Hắn trả lời 1 cách bình thản...

Nhưng lời nói của hắn khiến tất cả mọi người trong phòng đều há mồm ra...lại xuất hiện 1 vị hôn phu...những nữ y tá...rồi tới ông bác sĩ..cuối cùng là nó đều ngơ ngàng trước câu nói đó..

Thật sự trong đầu nó bây giờ có 1 vùng đen...che lấp mọi thứ...nó ko nhớ và nhận thức ra..ai là ai?Nó rất muốn nhớ lại..những vớ vẩn...nhưng có lẽ nó ko cho phép bản thân nó...

Nhìn cử chỉ của họ..hắn đều biết là họ sẽ ko tin nhưng hắn ko cần..hắn chỉ cần nó biết là..nó sẽ là vợ của hắn..nhưng có lẽ nó ko tin..ánh mắt nó đã nói lên điều đó...

Hắn cảm thấy bức..hắn wát lên:-"Cô ấy tại sao lại bị như thế này hả ...ông cứu người kiểu đó đấy à!!"

Khiếp hãi trước ánh nhìn của hắn...ông ta như đờ hống..ông chẳng hiểu gì cả..lúc kà 1 ông chồng sắp cưới...nay lại xuất hiện thêm 1 người nữa..vậy đâu mới là chồng thật sự...

"Nhưng...nhưng ko phải anh Tuấn mới là..."

"Cậu ta chỉ là kẻ mạo danh thôi!!"-Hắn gầm lên.

Bây giờ ông bác sĩ cảm thấy đảo lộn mọi việc..khó hiểu cho tình yêu tuổi trẻ bây giờ ông lắc đầu ...rồi mời hắn vào phòng giải thích bệnh tình của nó..

Ba mẹ nó ko hay biết tin con gái mình bị nạn cho tới khi hắn thông báo cho ông bà biết..họ rất sock trước tin này...từ khi về đây..nó luôn vào viện..bây

giờ nó lại mất trí..

Ba mẹ nó cứ nghĩ rằng nó đang hạnh phúc bên hấn...nhưng ko ngờ..họ nữa trách hấn..nhưng cũng ko thể trách lâu..vì điều này..họ thừa biết hấn ko muốn...

Mỗi ngày hấn đều đến thăm nó..hấn chỉ mang đầy hi vọng..nó sẽ nhớ ra hấn là gì của nó..nhưng 1 lần đến là 1 lần thất vọng tràn trề..ba mẹ nó dù có giải thích..nhưng nó vẫn ko tin..

Hấn ko ngờ nó lại cứng đầu và ương bướng hơn cả hấn..đây là con người thật của nó sao?Có thể nào vì yêu hấn..mà nó ko thể bộc lộ con người mình..vì phải trải qua bao rào cản..nó đã tự mình tạo ra vỏ bọc...

..

Tối đêm đen đến..nó cảm thấy sợ...nó có cảm giác gần gũi thân thiết vs hấn lắm..nhưng có 1 khoảng cách nào đó..ngăn cản nó..tội lỗi..hay là vì lí do gì...nó ko nhớ ra nổi..cái quái gì kiểm soát nó lại...

No cứ ngăn người ra trong dòng suy nghĩ mà biết là ko đưa nó tới đâu..hấn là ai...hình ảnh wen thuộc..mỗi lần nhắc đến hấn..nó như nhói cả con tim vậy..

Nó bây giờ mong sao nó có thể về nhà..và may mắn sẽ mỉm cười vs nó...nó sẽ nhớ ra mọi việc...nhẹ nhàng nó vuốt mái tóc lên...mong rằng..mọi chuyện sẽ như nó nghĩ....

..Sáng rồi..và nó bắt đầu thấy ánh nắng đang chiếu rọi con người nó..đang thúc đẩy mọi giác quan con người nó..đang chăm chăm nhìn mọi thứ..nó cười toe lên như vừa thoát khỏi địa ngục..

Nó sợ phải mỗi đêm ở trong bệnh viện...giờ thì khác..nó sẽ về nhà..và người hộ tống nó ko ai khác chính là hấn..Nó ko mấy khó chịu..nó đc ngồi băng ghế sau..nhìn ánh mắt hấn qua ô cửa kính,nó như bị mê hoặc...

"Hôm nay em cảm thấy thế nào?"-Hấn cười nhìn nó..

"..."-Nó ấp úng im lặng..hấn cười nhìn thật đẹp...

"Sao con ko trả lời?"-Mẹ nó vuốt ve nó..hỏi

"...Đúng đấy...con gái.."-Bố nó dịu dàng nhắc nó..

Họ ko hiểu gì cả..nó rất muốn..nhưng sao khó quá...cứ nhìn hấn..là nó như khúc gỗ vậy...e thẹn chẳng?nhưng nó cũng vô duyên thật..nó phải có một câu trả lời chứ...nghĩ thế nó trả lời vs chất giọng nhỏ..dịu...

"Vâng..."-Nhắm mắt lại..nó đáp..

Hấn nhìn nó cười nhẹ..ngang qua...1 con đường..nó như ngừng đọng..đầu óc nó như đang làm việc..trí nhớ mập mờ trong nó..ngôi trường Tây Phong..nghe sao quen thuộc quá..

Nó ôm chặt lấy đầu...nó thấy có 1 hình bóng nào đó..cố nhớ...nhưng nó ko thể vì chiếc xe đã lướt qua ngôi trường rồi..way đầu lại..nó la toáng lên..

"DỪNG XE"

Thảng gặp hấn way đầu lại..thì thấy nó đang chạy đi đâu mất..nó đang nhớ lại chẳng...Nó đã nhớ dần ra rồi...hấn vui sướng nhìn nó..hình ảnh nhỏ bé nó đang dần bước trên ngôi trường đầy kỉ niệm...

Nó nhìn ngôi trường...1 buổi sáng vắng lặng..ngôi trường yên tĩnh...thoát thoát no thấy hàng lá xanh rì..nó nhủ mảy lại..nhớ...đến cái gì đó..đứng rồi..cũng như bây giờ..nó đã gặp..hấn...gặp 1 tên kiêu ngạo....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đúng rồi..dãy sông này...nó từng chạy..qua...nó đã từng bị thu hút bởi ánh nhìn đó..phải rồi..cứ ngỡ như là khó lắm... nhưng hấn đang ở đây...đang đứng trước mặt nó thôi..

Chỉ cần bước 1 bước..nó có thể đến bên hấn..vậy lí do gì ngăn cản nó chứ..thử bước bên hấn xem..những bước chân của nó cứ bước..từng bước...

Nó ko biết tại sao nó có cảm giác gì đó..thôi thúc nó...có lẽ..lúc trước nó đã yêu hấn thật...nó cứ thế bước đi ngày 1 nhanh hơn...

"K.Uyên?"

Nó khựng lại..vánh mặt về phía sau...1 cô gái mặc 1 chiếc áo dài...hồng nhạt..nhìn nó...Khó hiểu...cô gái này biết nó chẳng?Nhìn cô gái đó...rất dễ thương...trong mái tóc dài thẳng...đen eo...ánh mắt to tròn..nhưng bị che đi bởi cặp kính to...

"Cô...biết tôi ?"-Nó ấp úng...

"Cậu ko nhớ hả...L.Đang nè?"

"Linh...Đang ?"-Nó cố mò lại trong đầu nó..nhưng vô vọng..cơ thể nó cảm thấy mệt mỏi..bây giờ nó chỉ muốn nằm ngủ thôi...

Nó ko biết tại sao cơ thể nó luôn ko nghe lời chủ...nhìn đứa bạn thân..nó chẳng tài nào nhận ra...Tại sao nó lại bị mất trí chứ?Nó muốn biết...nhiều lắm...nó ngã đi..trước mặt cô bạn thân....

..

Sau 1 hồi trò chuyện...L.Đang..cảm thấy thương nó lắm..kể từ sau khi nó đi Mỹ..hầu như..L.Đang ko hề liên lạc vs nó..có lẽ may mắn nên 2 người đã gặp nhau..

Bây giờ L.Đang là 1 cô giáo dạy Hóa,ước mơ của cô đã trở thành sự thật..nhiều lúc muốn liên lạc vs nó..nhưng cũng rất khó..vì ko hiểu sao nó chuyển trường và đi du học..

Cô đưa mắt nhìn hấn..hấn và nó đã yêu nhau sâu đậm vậy sao?Mỉm cười có thể nói cô mừng cho đứa bạn thân...nhưng lại buồn cho cái tình yêu của mình..1 tình yêu đơn phương..

Hấn vẫn ngồi trong phòng nó..hấn cảm thấy phòng nó khác hẳn..và sự thay đổi này..khiến hấn khó chịu...hấn rất thích chiếc giường đơn của nó..vì như thế nó sẽ nằm lọt vào tay hấn...nó có biết điều đó ko?

Nhìn ngắm nó..hấn rất lo..lo cho sức khỏe của nó...vuốt nhẹ lên trán nó..hấn đặt 1 nụ hôn nhẹ..nụ hôn của 1 sự hi vọng..mà kể ra từ khi yêu nó..hấn đã biết hi vọng nhiều hơn..hấn đã thực hiện đc nhiều điều hơn..

Nhìn nó say giấc luôn sẽ thương ngoài trừ..nó mớ ngủ thôi..nhưng nói cho cùng..hấn phải cảm ơn cái tật xấu của nó nhờ vậy nó mới ko rơi vào tay kẻ khác..

Cười nhẹ..hấn nhìn nó hồi lâu rồi bước ra ngoài..hấn bắt gặp Linh Đan..

"Ko ngờ 2 người lại...!!!"-Ko nói hết câu cô bạn thân của nó cười rồi nhìn hấn..

"Ko thể nói trước bất kì điều gì cả!"-Hấn đáp..

"Đúng..tôi từng mong..mình sẽ biết mọi thứ..nhưng chỉ luôn vụt mắt thôi...?"-Cười nhạt L.Đan đáp vs ánh mắt buồn rười..hấn ko mấy để ý...nhưng lời nói của L.Đan khiến hấn ngạc nhiên..

..

Mọi chuyện đều ổn thỏa tới khi nó tỉnh lại..trời đã sáng..và hấn đang túc trực bên nó...ánh nắng đã lan khắp phòng..nhưng nó vẫn thấy hơi lạnh còn wanh đây..

Hôm nay nó ko tận hưởng bầu ko khí này..nó chỉ muốn đc ngắm nghĩa dung nhan hấn..hấn đẹp..nó cứ ngắm..như bị bỏ bùa vậy...

Bất thành linh hấn mở mắt nhìn nó..miệng hấn nhẹ nhàng đáp...mặt nó đỏ ửng lên...

"Em nhìn đủ chưa?"

"Ồ..tôi...à ko ...nhìn gì chứ..chỉ là..?"-Trong lời nói và cử chỉ nó ngổ ko thể tả..

"Vậy..à?"-Hấn nhấn mạnh

"..."-Môi nó mím lại..nó vánh mặt đi...để che đi nét ngượng ngùng của mình..nó hận ông trời cho nó tính móm trai wá chi để khổ..

"Này..định chạy à?"-Hấn châm chọc nó..tay kia nín nó lại..khiến nó trực ngã lẳng đùng dưới sàn...hấn dè lên người nó...

Hai tay che miệng..nó ko muốn như trong phim..hấn sẽ kiss nó...hấn cười ngô nghê...rồi hun cái chóc vào má nó..dù gì thì nó và hấn đâu phải lần đầu..

Hành động đó khiến nó như 1 toa lửa xì khói..trước giờ chưa ai hôn nó cả...mà sao hấn lại tự nhiên vậy chứ..?Nói thì nói vậy..nhưng nó lại cảm thấy vui và hạnh phúc...

Hắn ngồi bật dậy..và khó hiểu cho hành động nằm bất động trên sàn...của nó..tóc cười hắn hỏi:

"Ko định..rửa mặt à?"

Nhìn hắn..nó nhìn lại nó..ngồi phăng dậy..nó chạy như bay vào nhà vệ sinh..để lại cho hắn bao điều khó hiểu..

Hôm nay hắn muốn dắt nó đi nhiều nơi..và toàn là những kỉ niệm giữa nó và hắn..biết đâu nó sẽ nhớ lại...dắt nó hết chỗ này đến chỗ kia..hắn mệt đừ người..

Nhưng nó thì khác..mặt nó vui ra phết..chạy nhảy lung tung..nó cười rạng rỡ..chỉ cần thế..hắn đã ấm con tim..đc thấy nó vui và hạnh phúc..như thế đã đủ..

..

Nói về cô bạn thân..nói là 1 cô giáo nhưng ko phải vì công việc mà cô ko phải là 1 dân chơi...1 tay cầm 1 ly rượu..nhẹ nhàng kẻ vào trong môi...tiếng nhạc ỉn ỏi...nhưng lại khiến cô thoải mái..

Trong chiếc váy ngắn...chiếc áo ống..cô như nữ hoàng trong điệu nhảy...thực ra cô muốn gây sự chú ý..vs 1 người...1 người mà cô đã rất yêu...

Cô sẽ thành công chứ...?Cô sẽ đạt đc điều cô mong muốn?...

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Có thể đó chỉ là 1 câu hỏi..và chỉ có thể time mới trả lời đc câu hỏi ngổ kinh điên đó...

L.Đang múa..múa theo điệu nhạc dance cực mạnh...thân hình cô ..đôi tay cô..bàn chân...ánh mắt như hòa wuyện vào 1 giai điệu bất tận..

Mong chờ...1 điều..và chắc ko thuộc về mình ko phải tội lỗi...nhiều lúc...cô nghĩ mình ngu ngốc wá chẳng...1 tình yêu đơn phương sẽ đem đến hạnh phúc cho cô...1 nghìn dấu hỏi...mà cô biết...câu trả lời ko theo ý mình..

Bước nhảy cực mạnh....nhưng trái tim cô đang hướng về....Tuấn...đúng!!Cô đã yêu Tuấn...đó là điều mà cô muốn che đậy...

Che đậy vs tất cả..nhưng cô ko thể che đậy đc bản thân mình...trò đùa của số phận..trò đùa của tình yêu chẳng..?Tại sao Tuấn ko thích cô...mà lại thích...K.Uyên...nhiều lần cô đã tự so sánh mình vs K.Uyên..và cô tự tin về bản thân mình hơn..

Lần đầu tiên khi Tuấn xuất hiện trước lớp..trái tim cô có lẽ đã rung động...1 sự lạ kì..trái tim cô đập loạn cả lên..và khi nói chuyện vs Tuấn cô như 1 con bé biết e lệ...và đó là điều ko thể cho L.Đang này.....

Nhưng wanh wẩn trong đây..là 1 thảm kịch...cô đọc đc trong mắt Tuấn...1 sự ham muốn...chiếm đoạt K.Uyên hơn..1 ánh mắt thiết tha hơn..có lẽ vậy.....!!

Bù đầu trong 1 mớ suy nghĩ...cô ko thể coi K.Uyên là 1 tình địch..mà K.UYên cũng đã coi Tuấn là 1 người bạn trai đúng nghĩa...điều đó khiến cô như rối bù....mỗi 1 ngày trôi wa..thấy K.Uyên và...Tuấn gần nhau hơn..cô lại cảm thấy 1 ngọn lửa dâng dâng trong người...

Nhưng nó đã bị tắt liệm khi biết tin đột ngột...nó bay sang Úc du học...nhiều lần..cô cố liên lạc vs nó..để hỏi lí do..nhưng vẫn là 1 con số 0..và cô nghĩ có thể đây chính là 1 cơ hội tốt...1 ngôi sao đang chói rọi cho mình...

..

"Mình thích Tuấn...!!!"-Cô ngập ngừng...cô chỉ cuối đầu...cô sợ..sợ nhìn vào ánh mắt lạnh băng của Tuấn...khi trả lời câu nói của cô.

"...thích...vui nhì..?"-Tuấn cười đùa đáp.

"Ko đùa đâu...mình thật sự thích cậu...."-Cô vùng lên nhìn thẳng vào mắt Tuấn..1 cái gì đó..có thể là...ngghiêm túc...

"...Vây...dù có bị thiệt thòi...cậu vẫn thích tôi...!"

"Đúng!!!!!!!!!!!"

..

"Đúng.."Cô cười...cười mĩa cho câu nói wa trẻ con của mình...ngước nhìn cái vẫy tay ở Tuấn..cô tiến lại...cổ đã thành công...đã đc Tuấn chú ý...

Và điều tiếp theo..Tuấn sẽ coi cô là 1 tình yêu băng wơ...1 tình yêu wa đường...hôn Tuấn..cô như dâng lòng...thiệt thòi..ko cô ko thiệt..đó là điều cô muốn mà...dù chỉ là...thoáng wa....

..

Ánh nắng chói...xuyên wa ô cửa..cô ngồi dậy...nhìn trên chiếc giường có Tuấn..cô hạnh phúc...1 điều đơn giản của bao cô gái..là có người yêu bên cạnh...như vậy đã đủ cho cái tình yêu mặn nồng này...

RING RING!!!!

"A lô!!!"

"L.Đang....cô đến nhà K.Uyên đc ko?"-Là hấn...chắc thể hấn đang gặp rắc rối vs nó rồi...

"Đc..nhưng mà có chuyện gì vậy...?"-Cô choàng tay...tay kia vuốt nhẹ tóc...cười hỏi...

"Cô ấy đang..."-Hấn chưa kịp nói hết thì nó dục điện thoại..nói thế...

"Cậu...cậu đến nhà tớ nhé..tớ muốn tụi mình làm 1 châu...hihi!!!!!!!!"-Nó hớn hờ..thật ra nó muốn "thăm vấn" L.Đang..về chuyện wá khứ của nó...

"Ok!!Minh sẽ đến..hẹn gặp lại...lúc 10h..."

"Ừm."

Tắt máy..L.Đan lắc đầu vs tính cô bạn yêu của mình...nó..ko thay đổi gì nhiều...vẫn là 1 con nhỏ..ngây ngô...tuy đã vượt wa bao cái rào...bao cái ngăn chân...nhưng vẫn hăng say..hăng say bước tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

DING DONG...

Nó chạy như bay xuống nét mặt rạng ngời..nhìn cô bạn thân...hấn chấp chấp theo sau...nó với ánh mắt đen láy ngước nhìn...nó có 1 cô bạn thân...và nó đang tò mò muốn biết...lúc trước nó ra sao?

"Cậu...đến..."-Nó ánh mắt ngơ ngác nhìn L.Đan.

"Hùi xua ...xung mày-tao bây giờ cậu-tớ à!!!"-L.Đan trêu đùa đáp...

"Vậy sao?"-Nó trở mặt...ngâm nghĩ rồi cười...

"Vây mày định để bạn lâu năm đứng ở đây tới zà à!!!"-L.Đan cười khục khịch..

"O...vậy..."

Nó đc L.Đan kể rất nhiều điều về nó..nó vui vì điều đó...nó thiết nghĩ cuộc sống nó...như 1 cuốn sách...1 hành trình...ngồi kể hấn..nó thấy hôm nay hấn im lặng hăng..

Nó cảm thấy khó chịu vì điều đó,nó luôn khêu chân hấn...hấn và nó đã cùng nhau...à mà "yêu" nhau từ hồi còn đi học mà...ko lẽ hấn ko có gì để nói vs nó sao...

"Mà hùi xua..mày xấu lắm..ko có như bây giờ đâu...!!!"

"Xấu sao?"

"Chứ sao!!!!"-L.Đan trêu ghẹo nó...Bất chợt tiếng điện thoại reo lên...là Tuấn.

"Ai vậy?"-Nó cất tiếng..phá tan bầu suy nghĩ có nên bắt máy hay ko của L.Đan..

"À....chẳng ai cả?"-Cười nhẹ...L.Đan khoác vai nó..kéo lê nó xuống phòng khách..ko hiểu chuyện gì..nhưng có thể L.Đan ko muốn nó biết...đành vậy.

..

Mọi chuyện đều yên ổn..L.Đan ra về..và nó muốn níu giữ cô wa đêm cùng nó..nhưng vs sự cản trở khá kiên quyết của hần...nó đành giờ chờ trăng..

Bước ra cổng..cả 3 ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Tuấn...ko ai ko nhận ra Tuấn..ngoài nó..gặp Tuấn..nó ko có 1 chút biểu hiện gì..sự xuất hiện của Tuấn là điềm lành chăng?

Thoáng chốc...nó nghĩ ngợi lung tung..nhưng thật tế đã đem nó lại...nó nhìn Tuấn cười rồi đáp...

"Xin hỏi....?"

"Minh là Tuấn...."-Tuấn nhìn hần...cười đều Tuấn đáp tiếp vs chiếc miệng xinh xắn...

"Bạn trai của L.Đan...?"

"Ồ...."-L.Đan thoáng chút ngạc nhiên...cô đỏ mặt...tay bị kéo sát về phía Tuấn...thật ra bây giờ cô đang trong người Tuấn...đang đc Tuấn khoác tay..đang đc Tuấn thể hiện 1 hành động mang 1 tình yêu nhỏ...

Một tình yêu mà chỉ có những người yêu nhau mới hiểu đc...Trò chuyện đôi câu..chiếc xe mang 2 linh hồn 1 tình yêu...đã khuất..khuất trong màn đêm...1 màn đêm vô tận..vs cả 2 cặp đôi...

Nó cứ đứng nhìn...nhìn mãi..nó ko có cảm giác gì vs Tuấn..nhưng nó lại cảm mến Tuấn..như 1 người bạn thân..thân như L.Đan vậy...họ có lẽ là 1 cặp hoàn hảo...

"Định đứng đây tới khi nào?"

"...Hi!!!Tới khi già ấỵ...!!!"-Nó trêu hần...2 tay choàng vào hần...cả 2 bước vào căn nhà...tổ ấm của họ...

..

Tiếp nối thời gian...nó như dần nhớ lại..mọi chuyện..nhưng chỉ là chấp nối...nó ko hoàn toàn nhớ hết thấy mọi việc..vẫn có gì đó mà nó muốn quên đi...nó khó hiểu...cho bản thân mình..

Ngồi trên trang sách...à đây là truyện tình cảm...mang nhan đề khá là hay...hay theo 1 cách riêng nào đó..."Gió và cát"..

Một tình yêu đc ví von trong 1 tạo hóa của thiên nhiên..nó phì cười...cái kết của câu truyện là 1 sự ra đi...1 cái kết khốc liệt...

Nó búng nghĩ về cái kết của mọi chuyện..cái kết của chuyện tình của mình...sẽ như thế này chứ..chỉ là 1 trang giấy...1 trang giấy mà có lẽ nó đã vượt wa...và rồi mất trí...nó đã nhớ đc nhiều điều...tất nhiên nó ko tiết lộ vs hần...

Nó muốn...nó đc đùa hần...1 sự trả thù ngọt ngào...dành cho hần..âm thầm..nhưng lại hiểm...chống tay lên cằm..nó đắm chiêu suy nghĩ..nó liên tưởng rất nhiều cái kết cho bản thân..1 sự lựa chọn hoàn hảo cho tình yêu của nó và hần...

Một cuộc sống mình sẽ có rất 1nhiều lựa chọn...và giờ đây nó đang rảnh rỗi..để suy nghĩ cho mình...nó muốn yêu hần...bên hần...nhiều hơn..ngắm hần...chỉ có thể thôi sao?

Thật sự là ko đủ...nó còn muốn nhiều hơn thế...hần sẽ sao khi biết rằng..nó rất ích kỉ..bây giờ nó ko muốn nghĩ cho ai..nó chỉ muốn cho nó đc toại nguyện...là đủ rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Hần đã đi làm và đến tận 5h chiều...nó mới có thể gặp hần...chán nản..nó wanh vắn trong căn nhà rộng lớn..nó cũng ngán ngẫm cho việc..trồng hoa...nó đầu ỳ mị vậy chứ...

Chấp tay...nó có 1 ý tưởng...sẽ đem com trưa đến cho hần...đó cũng là điều mà biết bao bà vợ hay làm cho chồng con...tuy là nó chưa có danh phận đó..nhưng có lẽ...nó đã có cái quyền ấy từ khi wen biết hần...

Ko nói gì nhiều...nó chạy ủa đi xuống bếp...lúc tung bếp...nó đc nhận 1 con số 0...bắt tay thôi..nó phải vận động mình rồi...may mắn vì bây giờ vẫn chưa tới chiều...vẫn còn kịp cho 1 buổi đi chợ của 1 bà nữ công gia chánh như nó..

Nó rủ cả L.Đan đi cùng...vì mẹ nó đang tập yoga....và nó ko muốn vậy rầy bà..đi cùng bà..nó sẽ xao lãng..vào shop mắt...cầm chiếc giỏ trên tay..chiếc mũ vành...chiếc váy...hồng nhạt..ông 2 đây..nó và L.Đan tung tăng bước đi..như 2 đứa bé mới chập chững đi "chợ"...

Khu chợ ồn ào tấp nập...cộng cái nóng của thời tiết..khiến 2 cô gái đang hòa mình..cảm thấy bức bối...nó đầu muốn đi siêu thị..nhưng vì đồ siêu thị ko mấy ngon...và ko đc tươi..nó chuyển wa đi chợ bà chiều...khu chợ nổi tiếng "chém gió..."

Trộn tròn mắt vs những con cua...nó sợ hãi khiếp vía vs con lươn..và bỏ chạy...khi thấy 1 con gà bị xổng...cả 2 cô gái.. vs 1 nhiệm vụ cao cả...phải gồng mình...lách thân xác...vì người mình yêu..wa khâm phục...

Sau chuyến viễn thám khu chợ...là tới bước chế biến...cầm 2 con dao...2 cô bé...nhìn nhau..cười...rồi cầm cuốn cẩm nang ẩm thực...nghe vài phút 2 người bắt đầu hoạt động...

L.Đan có nhiệm vụ...nêm và nấu..nó là cắt lát...và.....cạo vẩy cá.....nó khiếp vía...cầm con dao nó chỉ đứng nhìn...con cá vẫn nhảy trên sàn...L.Đan cũng ko kém..nhảy dựng lên bộ ghế...cả 2 la toáng lên...

"Các con ko biết thì hỏi mẹ...sao lại tự ý làm thế này...?"-Mẹ nó cần nhần...

"Vâng con xin lỗi..."-Cả 2 đồng thanh lên tiếng..ngạc nhiên trước sự đồng điệu...cả 2 nhìn nhau cười khúc khích...

"Thôi 2 cô nương wan sát cách làm đây này...?"

..Kì công cả 3 người phụ nữ...chăm chăm làm việc wắn vật trong 3 tiếng...nó vội vàng chạy nhanh đến công ty họ Trịnh...L.Đan...đứng ngắm cô bạn...lòng cũng nôn nao...nhưng..Tuấn sẽ nhận món wa...mà cô làm ko?

Tự động viên bản thân..cô cũng muốn cho Tuấn biết..tình cảm..và tấm lòng bản thân...2 con đường ngã rẽ...dẫn dắt cho 2 tình yêu..tuy lạnh nhưng lại ấm nồng...nhìn chúng con...người mẹ nào mà ko hạnh phúc...

Nó hồ hởi chạy khắp khu ban điều hành chỉ muốn hất ném thử món wa bất ngờ của nó...kiếm khắp nơi..mà ko thấy hần..nó phát bực...chạy vào phòng làm việc của hần..nó nằm ì trên ghế sofa..

...

Nhắm tít mắt lại..nó chiếm vào giấc ngủ...có lẽ...chuyến công du của nửa ngày nay..đã tiêu hao khá nhiều năng lượng của nó...Hần way về phòng..thấy cục thịt yêu của mình nằm trên chiếc ghế...hần ko muốn đánh thức nó...nhẹ nhàng wý xuống..hần cười mỉm nhìn nó...

Hần gương đôi mắt nhìn mọi thứ...hần bắt giấc..khi thấy nó đang ôm 1 chiếc hộp ...hần đoán ra đó là gì..vì mùi thơm của tình yêu nó dành cho hần đang lang tòà...kiss nhẹ lên trán..hần thì thầm...

"Cám ơn em..tình yêu của tôi!!!!!!"

...

Về phần cô bạn L.Đan...đứng trước công ty...của Tuấn...cô bước vào..1 cách điềm đạm...bây giờ mọi lo sợ đã dần tan biến...cô cũng mong muốn có 1 hạnh phúc nhỏ cho bản thân mình...và điều đó khiến cô đang đứng ở đây...

Bước từng bước nhẹ...mấy chốc cô đã xuất hiện trước cửa phòng làm việc của Tuấn....trong đầu cô hiện lên vài ý tưởng khá là con nít...

Cô nghĩ nên khẽ bước vào để Tuấn bất ngờ...hay là...gõ cửa trước khi vào !!! Cả cô đã chon kế hoạch A...nhẹ nhàng mở cánh cửa...bàn tay cô khựng lại...khi nghe giọng nói Tuấn...và 1 cô gái...là cô thư ký của Tuấn..cô chợt nhận ra hình dáng của cô thư ký wa khe cửa....

"Anh nè...dạo này sao anh ko ghé thăm em!!!"

"....Rảnh là anh sẽ đến thôi..em ko cần nhắc đâu...?"

"...Vậy em bắt đền ánh ấy..."

"..Em muốn gì..?"

"Em muốn..."-Môi cô thư ký..áp chặt môi Tuấn từ lúc nào..và hình ảnh đó..đã đc L.Đan thu gọn..trong tầm mắt mình...con gì nữa...L.Đan im lặng...chăng..

Thân thể cứng đờ...thôi rồi...hộp cơm đã ko còn bám víu nổi trên người chủ nó...L.Đan đứng nhìn..dòng nước mắt ko biết tại sao lại rơi..ngày 1 nhiều...tiếng động đánh thức mọi thứ...đánh thức L.Đan...đánh thức Tuấn..và kẻ thứ 3...

Cánh cửa của trái tim hé mở...nhưng đóng lại..vs mọi thứ...Tuần chết sững vs khuôn mặt L.Đan đang nhìn thấy..ko phải..đó ko phải sự thật...Tuần có hoa mắt chẳng???L.Đan đang khóc..

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Way đi trong im lặng....L.Đan cười nhẹ rồi bước đi....bước đi nặng nề...ko 1 cái nú tay....ko 1 lời giải thích...à giải thích...vs Tuần ko có gì là giải thích cả....

..

"Anh ăn ngon ko?"

"Tạm ổn..."

"Anh ăn ngon ko?"

"Tạm đc....!"

"Anh ăn ngon~ ko?"

"Thôi đc rồi ngon.....!!!!"

"Hí.."-Nó cười toe toét nhìn hấn..cái niềm vui dâng trào..nhưng từ tạm đc...ko đúng ý nguyện của nó...đến đây là nó phải dành chữ..."Tuyệt vời!!!"

Phản thẳng dành về nó...wá giỏi..nó cũng tự nể bản thân cái tính...siêng bầm sinh của mình...ngồi nhìn hấn ăn từng món nó làm...nói sao đây?Niềm vui ko thể xiết..

..

Nó về trước vì hấn còn bận việc...và điều quan trọng là nó đi 1 mình..nó bắt đầu cuộc hành trình của mình...nó ko chọn đi xe taxi...nó chọn cách đi bộ...

Nó muốn thả mình nhiều hơn...wá ảo tưởng và mơ mộng...nhưng nó lại thích vậy..nó ko muốn sống thực tế..nó muốn sống hư hư ảo ảo...như vậy sẽ thú vị hơn..

Nhưng rồi nó cũng biết sẽ có 1 ngày...1 ngày nó phải đối diện tất cả..nó ko thể sống cuộc sống né tránh mãi...nó bắt ngờ trước suy nghĩ của mình...cứ cố quên rồi lại nhớ...nó ko biết tại sao nó nghĩ vậy...Thật buồn cười...

Từng bước chân nó đi...chậm dần thì phải...có 1 cái gì wen thuộc...trong nó...ngước nhìn bên đường...như chạy đua vs thời gian...nó nhớ dần ra..cuộc đua của các cặp tình nhân vào lễ Noel...

Đầu nó hơi choáng...nó đi tiếp...và nó nhớ ra Tuần...trên trang bìa của tờ báo TIMES...cái nhớ này ko phải cuộc gặp gỡ lần trước...mà là...nó nhận ra 1 con wí trong Tuần...1 kẻ thù đoạn...

Mồ hôi rướm dần trên mặt..nó lờ mờ...khi nhận ra...nó đã ko đc sự tha thứ của hấn...nó cũng thấy rõ...nó đã phạm phải 1 sai lầm lớn lao...

Vậy ra...điều mà nó luôn muốn quên đi là cái này...vậy ra...điều mà nó muốn xóa bỏ đi cũng chính là cái này...nó nhớ như in hình ảnh bàn tay hấn nhẹ dần trên cơ thể nó...vẫn nhớ khuôn mặt của sự thất vọng...

Nó xứng đáng chẳng vs tình yêu của hấn...nó đi...đi như 1 xác chết ko hồn..nó biết mọi chuyện sẽ thế...nhưng sao nó nhanh wá!!!Nhanh đến choáng cả người...

..

"Sao ạ?Cô ấy vẫn chưa về nhà ư?"

"Đúng!!! Đã 7h rồi...mẹ nghĩ con và nó?"

"....Con phải tìm cô ấy đây...?"

Hấn như cuống lên trước cuộc gọi của mẹ nó...nó đi đâu..nó bị người ta bắt cóc hay đại loại hơn thế...nó luôn làm hấn phải đặt ra nhiều vấn đề vậy?Mà

hắn cũng ko lí giải nổi sao hắn lại yêu cái tính đó...

Chạy xe khắp thành phố hắn vẫn ko tìm ra nó...nó đi đâu?Hắn wá bức tức..hắn nghĩ ngay đến Tuấn...way đầu xe...hắn chạy nhanh đến công ty Tuấn...thoáng chút chiếc xe vàng óng của hắn đã đậu ngay trước cửa...

Chạy vào...hắn như lạnh cột sống...vs những ánh mắt hoang dã của mấy cô nàng...nhưng hắn chẳng màng...hắn muốn gặp Tuấn...biết đâu đc..tên ấy lại dở trò...

Bật nhanh cánh cửa..hắn lao vào..hắn hoảng thật sự khi thấy Tuấn....tàn tạ..vs chai rượu XO trên tay...cậu ta mặt tái nhợt đi..vẫn áo xộc xệch...

Hắn chỉ mới thấy Tuấn hôm trước..vẫn còn phong lưu lắm mà...thắc mắc hắn muốn hỏi..nhưng bây giờ nó wan trọng hơn..

"Cô ấy đâu?"

"..."

"Tôi hỏi....cô ấy đâu?"

"..."

Bức tức hắn lôi Tuấn lên...nú 2 bên cổ áo...hắn wát...

"Cậu muốn ăn đập nữa à?"

"..."

Hắn khó hiểu cho cái tính thẳng bạn ko mấy thân của mình,...chắc hẳn có việc gì xảy ra...phá sản sao?hay thiếu nợ....?Hắn gạt bỏ tất..Tuấn là 1 tên có tài..dù có thua lỗ tới đâu cũng sẽ ko mượn nợ...

Hắn thôi ko hỏi Tuấn..wăng Tuấn xuống sàn..hắn bước đi...con gái đêm hôm 1 mình...lỡ có gì xảy ra thì sao?..Hắn muốn nó ngay trong vòng tay hắn bây giờ...Giờ đây..hắn ko muốn thắc mắc hay lí do gì vs Tuấn....Hắn để Tuấn như thế đấy...cho đến khi...

"Hết thật rồi....."

Way lại hắn chau mày nhìn Tuấn...

"Cô ấy....đã đi rồi..."

"Đi là sao...?"-Hắn xanh mặt..hắn nghĩ người Tuấn nói là nó...hắn lo sợ...và nghĩ lung tung...

"Cứ tưởng...tôi lại có đc hạnh...phúc...vậy mà...chó thật!!!"-Vừa nói Tuấn cầm chai rượu nốc 1 ngụm...

"Là sao?Ko lẽ...."-Hắn tròn mắt nhìn Tuấn...ko lẽ người Tuấn nói đến là L.Đan.....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

"Này say rồi nói gì thế?"-Hắn vờ như ko biết...thật sự hắn nhận ra cái tình cảm của Tuấn wa cử chỉ khi kéo L.Đan về...

Đàn ông là thế...ko yêu thì thôi...nếu yêu rồi..thì cũng chung thủy ra phéch...

"...Cô ấy đã hiểu lầm tôi...tại sao lúc đó...tôi ko nói gì thế....tại sao!!!"-Tuấn loạn choạng.ôm đầu...người co rúm..

"...Làm gì vậy...cậu có phải con trai ko...đứng lên..."-Hắn wát...hắn wát cho sự ngu xuẩn của Tuấn...yêu thì nói yêu....sao phải né...

"Đề lắm sao....nếu...đề như thế thì cậu...cậu đâu để K.Uyên phải bán tính bán nghi cho tình cảm của cả 2..."-Tuấn đứng lên..khập khiển nhìn hắn nói móc...

"..."-Tuấn nói móc..nhưng nói đúng...cậu ta nói ko sai...hắn chưa hề nói yêu nó...dù có thì chỉ thì thầm khi nó ngủ...Nhưng yêu đâu cần nói ra....chỉ cần biểu hiện thôi...sai rồi..sai cho cái tình yêu wá mức logic...

Nói trắng ra..hắn và Tuấn là 2 tên ngu ngốc nhất thế gian này...hắn thì wá tự cao...còn Tuấn thì wá là vụn vè trong tình yêu..cả 2 đều có 1 cái tật xấu..1 tật xấu ko gờ gạt đc....

Tuấn say mềm...miệng nói lung tung....hắn bây giờ luôn muốn gặp nó..kiếm ra nó...nhưng ở đâu...ở đâu...hắn bắt đầu nhận ra 1 nơi mà hắn chưa đến..vì wá lo lắng..hắn đã wen đến nơi đó....

Hắn nhắc Tuấn theo..vì sợ cậu bạn nghĩ wên..nếu Tuấn ko say thì hắn sẽ mặt..nhưng bây giờ thì khác...Tuấn là 1 thằng..luôn khiến mọi điều bất ngờ...

Lao xe nhanh thật nhanh...hắn đến khu bờ sông gần trường...hắn chạy vòng kiếm nó...đây rồi..bóng dáng nó mập mờ xuất hiện...người hắn yêu..

Ngừng gấp xe..hắn nhìn nó chăm chăm...nó thì sao ư?Mất nó buồn nhìn hắn..nó sợ...sợ hắn sẽ trách nó...trách sao ko gọi hắn...trách sao lại 1 mình đi..trách...sao lại tạo ra 1 lỗi lầm..

Nó như muốn rút dòng nước mắt..nhưng nó đã bị chặn lại...hắn từ lúc nào...áp sát bàn tay vào má nó..vào mắt nó...hắn nhìn nó...hôn nó...hôn trán....hôn mắt nó...má nó..và môi nó...

Nó kinh ngạc trước hành động hắn...nó lên tiếng..

"Em..em nhớ ra hết rồi.....!!"-Way mặt đi..nó né đi ánh mắt nhìn thấu tâm can của hắn.

"Sao...em đã nhớ ra rồi sao?"

"Ừm.."

"...Tốt wá..."-Hắn cười nhìn nó...

"...Và cả...chuyện em đã gây...ra!"-Nó rung rung nước mắt...nó ko biết sao...lại khóc nữa..

"..."-Hắn biết nó đang nói đến cái gì...hắn hiểu ra...điều mà nó muốn nói...điều khiến nó phải bỏ trốn như vậy..Ôm chăm lấy nó hắn như 1 tên ngổ bầy tỏ tình cảm...

"Anh ko giận đâu...vì thật ra...Tuấn ko làm gì em cả...tên đó chỉ giờ trò thôi....."

"...Vậy.."-Nó tròn mắt nhìn hắn....

"Và...em đừng rời xa anh như vậy nữa....anh...s...ợ...lă...m"

"Hà?"

"....Hà gì...?"

"À...ko!!"-Nó cười nhẹ nhìn hắn...nó ôm chăm lấy hắn..2 tay siết vào vai hắn...nó hạnh phúc...bao khuất mắt dần đc phơi bày...

Nó như toại nguyện cho cái kết này..vậy mà nó cứ ngỡ...mọi chuyện sẽ theo cái ngõ cụt...nó wá hoang tưởng rồi..nhưng như thế nó sẽ ko hết giận Tuấn...vì trò đùa này..1 trò đùa wá là đáng sợ...

Nó liền nghĩ đến..nếu lỡ lúc đó...nó và Tuấn....thì sao nhi..hắn có tha thứ cho nó...nó lạnh người...ôm ghì hắn..như sợ mất 1 thứ wí báu..nó ko dám nghĩ tiếp..nó chỉ dám hình dung thôi!!!

"Anh..."

"...Sao nào?"

"Anh...yêu em!!"-Hắn làm đc rồi..hắn đã làm đc..làm đc...ko phải hắn muốn chứng tỏ mình là 1 thằng con trai tốt..ko phải hắn wá tự cao...hắn ko cần người ta nhận xét mình ra sao..và hắn ko màng...biện luận..

Hắn cần nó hiểu..là..nó ko 1 mình...nó luôn có hắn..và tình yêu..luôn..luôn có sự tha thứ...Áp sát mặt nó vào người hắn cảm nhận đc hơi thở của nó..nhẹ nhàng..nhưng lại tha thiết wá....bao chông gai..cuối cùng...nó và hắn đã đến đc vs nhau..

Ko phải là điểm dừng...mà là sự khởi đầu cho tình yêu...và cũng là kết thúc cho mọi khuất mắt...kết thúc...1 tình yêu wái lạ và kì dị...

"Ồ..nhưng mà...sao Tuấn lại ở đây.."

"À...."

Hạnh phúc như dừng lại..khi sự xuất hiện của Tuấn...1 chàng toát lên vẻ kiêu sa..đang thân tàn..ngồi trên xe...miệng lép nhép...tóc rối..áo thì..ko cần nói tới..

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Nó và hắn có thể nói là đã đủ tự tin để bước vào 1 cuộc sống hôn nhân...nên họ đã quyết định kết hôn vs nhau...đáng vui mừng là lễ cưới sẽ diễn ra rất sớm..

Gọi cho L.Đan mãi mà ko thấy bất máy khiến nó hơi bực...nhưng nó cũng hiểu của 1 cô gái chứng kiến cảnh tượng đó sẽ rơi vào tâm trạng như thế nào...

Nó là người từng trải wa...nó cũng thương cô bạn lắm..nhưng sau khi nghe Tuấn và hắn giải thích ngọn nguồn nó vừa ngạc nhiên và hơi bất ngờ trước Tuấn...

Tuấn...muru mô xảo nguyệt đầu rồi!!!Câu hỏi đc đặt lên tức thời...khác và lạ...cậu ta khuôn mặt nát rượu...như người mất hồn...công lực của nhỏ bạn nó mạnh đến vậy sao...

Điều mà nó mong đợi bây giờ là giảng hòa cho cô bạn...nó lái xe nhanh đến chung cư cao ốc Phú Mỹ..Nó suy nghĩ sẽ nói gì khi gặp L.Đan..và bắt đầu câu chuyện của Tuấn khi nào...

Bước ra khỏi thang máy nó vẫn ko thôi dòng suy nghĩ chập choáng của mình...nó đi kiểm phòng 403...kiểm từ đầu dây và nó đã phát hiện ra nhanh chóng..bấm chuông...nó đứng chờ..

Vẫn ko có hồi âm...nó bắt đầu lo...lo cho cô bạn của mình có khi nào nghĩ vẩn...tự kết liễu đời mình...mắt nó nháy liên tục...2 tròng mắt hoạt động liên tục...ko ngăn ngại..nó đập cửa miệng ko ngừng kêu tên L.Đan..

Đồng thời...cánh cửa hé mở...vs sức tay của nó..đã xô vào người L.Đan khiến cả 2 cùng té...ra sao

"Này...mày đang làm gì thế..?"-L.Đan bực mình đập vs vẻ mặt tức giận..

"Hừ..tại tao hay mày...tao bấm chuông mãi mà ko thấy ai trả lời...vì..."

"Vì thế mày nghĩ tao tự tử...chứ gì...thôi đi cô nương tao ko rồi vậy đâu..?"

"Ồ...đúng là con bạn tốt...mày nghĩ ra những điều tao nghĩ luôn ấy nhỉ?"

"Vì chỉ có mày mới suy nghĩ đc những điều đó mà!!"-L.Đan phá lên cười...

Cả 2 cùng nhau "đàm đạo trên chiếc ghế sofa...lúc này nó vẫn chưa hề đề cập đến...chuyện của Tuấn vì...bây giờ vẫn chưa thích hợp...

Nó luôn nhanh trí...nên nó đã rù L.Đang..cùng nó đi thử váy cưới...có lẽ đây là lần thứ 2 nó đi thử váy cưới...nó cười thâm...rồi kéo nhanh cô bạn leo lên chiếc xe...

Nhìn L.Đan nó tâm sự..tâm sự wãng thời gian mạng tính lịch sử của nó..và ko thiếu gì đề cập đến Tuấn...nhưng mỗi lần nhắc đến Tuấn...nó thấy đc nét buồn trên khuôn mặt L.Đan...

"Tao còn nhớ lúc mà tao bị K. Vân ra lệnh...thật đáng ghét...mày nhỉ?"

"..."

"..Mày sao thế...?"

"..Ừ..tao thấy mày vs K. Vân thật h/p tao hơi ganh tị..."

"...Để có đc niềm vui này...tao đã học đc nhiều thứ...và phải đứng lên bước đi biết bao lần...vậy...thế mày con muốn ganh tị cho tình yêu của tao?"

"Thế còn tốt hơn cho 1 tình yêu đơn phương..."-L.Đan ánh mắt rung rung...cô đang rơi trong tuyệt vọng...và nó ko muôn đề cập đến Tuấn lúc này...hôm nay nó muốn đc L.Đan thoải mái hơn...

..

Dừng xe trước tiệm áo cưới...Lê Nam..nó và L.Đan bước vào..như muốn chia sẻ niềm vui của mình...nó và L.Đan cùng chọn váy cưới...

Cả 2 cô gái rất đáng đo trước chiếc váy có ren và chiếc váy...đính hạt phần đuôi...L.Đan thích mặt 1 chiếc váy..có hạt đính...1 loại vải lụa mềm dài đến hết chân...phần trên có họa tiết đơn giản....cổ áo ống hình trái tim.

Nó thì lại thích hơn chiếc váy lụa ren...trong là váy lụa..ngoài là dc phủ lại ren..làm bầu chiếc váy...khiến cho vòng eo nó thon và mềm hơn..

Tranh luận hồi lâu...nó cùng bắt L.Đan vào thay 2 chiếc váy...mà cả 2 đang "đấu khẩu" nãy giờ...Nó rất ưng ý trước chiếc váy này...nhưng sự xuất hiện L.Đan khiến nó trở mặt...

"Mày đẹp wá"

"...Ừ..."

"Tao mà cũng có ngày lép vế mày đấy..."

"Mày sắp là cô dâu ăn nói từ tốn xịu đi..?"

"Ờo ...L.Đan nhà ta là ông cụ non từ khi nào thế...?"

"Hừm...vì ...tao..."

"Sao nào?"

"...sắp là mẹ rồi..."

Bất ngờ trước câu nói thốt ra từ miệng L.Đan...bạn nó sắp là mẹ rồi sao?Nó muốn hỏi tiếp và ko thể nữa rồi...L.Đan đã bật khóc thật sự...cô bạn cứ như thét lên vậy...điều mà nó còn hi vọng ở 1 cuộc tình của đứa bạn là....đứa bé trong bụng là con Tuấn..

..

Chờ L.Đan về..nó suy ngẫm rất kĩ...có nên nói chuyện này cho Tuấn..vì nó lỡ trót hứa vs L.Đan rồi...nhưng ko nói sẽ ko dc...vì trước đó nó đã hứa vs cả 2 ông tướng sẽ kể đầu đuôi ngọn ngành...

Về nhà..nó thấy Tuấn và hân đã có mặt...cả 2 đang trở tài...làm bếp...thấy thế nó thấy hơi wê...nhìn lại thì nó và L.Đan còn phải học hỏi 2 người này nhiều lắm..

Thấy nó...Tuấn có vẻ vui ra mặt...cậu ta chạy lại và hỏi về việc của L.Đan...hắn thì khó chịu ngay trước hành động của Tuấn...nam nhi ai bao giờ lại lụy như thế...

Cả 2 cùng nghe nó kể wá trình...nhưng đến hồi thử váy cưới nó hơi đáng đo...

"Em sao thế...đang kể mà lại..?"-Hắn khó hiểu hỏi..

"Sao nào...cậu kể tiếp đi?"-Tuấn lay nó..

"...Cậu sắp làm cha rồi đấy...Tuấn à..."-Nó nhìn thẳng vào mắt Tuấn...đây là wuyết định đúng..nếu ko nói ra mọi chuyện sẽ rối thêm..và điều đó là nó ko muốn...

Tuấn như chết sững người...vui có...buồn có...nhưng điều làm cha...khiến Tuấn wên sạch nỗi buồn...chạy ngay đi xuống nhà xe...cậu ta ngóc đến nỗi wên cả chiếc tạp dề...

Cả 2 đứng nhìn...rời phì cười...thật ra..những kẻ lạnh lùng...luôn ngốc nghếch vậy mà...

..

Đứng trước cửa nhà L.Đan...Tuấn thờ dốt...rồi tay run run nhấn chuông...mong chờ..cậu ta sẽ nói hết...nói rằng cậu ta đã yêu...yêu L.Đan thật sự...điều mà cậu ta luôn chối bỏ...trong mỗi lần nghĩ đến...

Tiếng cửa mở ra...chưa nói chưa rằng...chỉ cần nhìn thấy L.Đan....cậu ta đã ôm chầm lấy cô..hơi ảm nhe lang tòà...nung nấu tình yêu đã bị đông lại từ lâu...

L.Đan vẫn đứng...đứng như ko tin vào mắt mình...là Tuấn...cậu ta đang ôm cô vào lòng..hơi thở và cả giọng nói nữa...

"Anh...xin lỗi...!!"

Chỉ cần như thế thôi...như thế thôi đủ rồi...ghì chặt lấy Tuấn...cô ôm Tuấn trong niềm vui...niềm vui của cả 2....à mà là cả 3 mới đúng chứ..

..

DING DOONG!!!!!!!!!!!!!!

Hồi chuông ngân vang...như kết thúc chuỗi dài của những cuộc hành trình...tình yêu...thù hận...và sự tha thứ....Cả 4 con người cười...cười cho cuộc sống của mình đã đạt đc điều họ mong ước...

Đôi khi họ ăn nhầm phải trái đắng...nhưng...nó luôn có vị ngọt...vị ngọt của tình yêu...Bỏ đi thôi dòng nước mắt luôn rĩ dài...gạt gở đi vá khứ...bất chấp dư luận...bao nhiêu thế...vẫn chưa đủ vs mọi người...nhưng đủ để cho họ...vững vàng hơn vs mọi chuyện...

..."Nếu tớ sinh con gái...cậu sinh con trai...thì chúng ta sẽ là xuôi gia đây....!!!"

.....THE END.....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Đại Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.